

В. Ю. Шевцов

*З глибокою повагою і
любов'ю моїй мамі,
Дорошенко Орині Федорівні,
присвячую.*

Русь

Погляд з минулого в майбутнє

Дніпропетровськ
2003

ББК 63.3 (4Укр)+63.52 (4Укр)
Ш 37

Шевцов В.Ю.

Ш 37 Русь. – Дніпропетровськ, Арт-Прес. – 2003. – с.

ISBN 966-7355-31-4

Ця книга для тих, хто бажає знати більше з історії нашого народу і його світогляду, для тих, хто не байдужий до його долі, в кого серце болять за його майбутнє.

Ш _____
2003

ISBN 966-7355-31-4

ББК 63.3(4Укр)+63.52(4Укр)

© Шевцов В.Ю. 2003

Русь етнічна

Частина I

ВСТУП

Запропонована читачеві книга не належить цілком ні до наукових, ні до художніх. Це скоріше думки про наболіле, про долю і недолю своєї Батьківщини, свого народу. Можливо, що в відображенні деяких історичних подій автором допущені помилки; та якщо вони є, то не з власного бажання чи якихось намірів, а тому, що у кожного історика "своя історія", написана, звичайно, в контексті державно-соціального замовлення, і важко відрізнити дійсні історичні події від фальсифікованих. І все ж, зважаючи на те, що розвиток суспільства підкоряється таким же незалежним від окремих особистостей законам, як і закони Ньютона в фізиці, можна досягнути історію свого народу, поглянути на нинішній стан, зазирнути в майбутнє. Відштовхуючись від поняття етносу, його розвитку і взаємодії з іншими етносами, автор зробив спробу відновити дійсну історію України. Історію, яку можна простежити на протязі семи з половиною тисячоліть. Мова не йде про стовідсоткову достовірність тих чи інших історичних фактів, як і висновків автора, особливо, коли йдеться про сиву давнину історії нашого народу. Читачеві пропонується історична версія про походження, долю і недолю руського етносу; версія, яка склалась у автора на протязі останніх п'ятнадцяти-двадцяти років. Ця версія багато в чому розходить з офіційною, але вона побудована на підґрунті етнічних законів і тому об'єднує, здається, дуже різні історичні факти в єдину сюжетну лінію життя і еволюції народу України. В своїй версії автор робить акцент не стільки на відомих фактах, скільки на тих особливостях історичного сюжету, які старанно замовчуються істориками і які майже повністю руйнують багато із стереотипів, що склались.

Починаючи з маловідомих фрагментів прадавньої історії автор зупиняється на походженні назви "Русь" і на деяких особливостях становлення Київської Русі; на ролі державної міфотворчості і на походженні етносу росіян, на литовсько-польській добі в історії Русі-України, акцентує увагу на тих моментах, які слід віднести до страшного для руського етносу слова "Руїна". Щоб не закінчувати розповідь на песимістичній ноті, робиться спроба зазирнути в завтрашній день; а це неможливо без розуміння національної символіки і етнічних інваріантів нашого народу.

Історія України тісно переплетена з історією Росії. І якщо росіянин прочитає, на його думку, щось образливе для себе, то автор просить пробачення, але дійсність необхідно сприймати такою, якою вона є. Кожний народ, кожний етнос потребує уваги і поваги. У кожного етносу своя доля і свій шлях; та коли мова йде про негативні риси ординського менталітету, то автор приділяє йому так багато уваги лише тому, що це та реальність, яка вразила і руйнує вщент менталітет руського етносу, його душу. І мова не про те, який народ кращий чи гірший – в відповідності з принципом необхідного різноманіття в еволюції Всесвіту для історії всі народи рівні і необхідні. Мова про те, як виликувати наш етнос, як відновити його історичну перспективу. А це можна зробити лише за умови знання своєї історії і розуміння ролі власного етносу в історії людства.

Звичайно, коли мова йде про взаємовідносини руського і російського етносів, не можна обійти мовчанням мовне питання. Коли українці цураються російської мови, а росіяни кажуть, що української мови не існує, то і те, і інше твердження не мають права на життя. І справа не в тому, що колонізовані Київською Руссю народи взяли на озброєння руську мову, яка сприйнявши деякі угро-фінські і тюркські риси стала, за словами Ключевського, угро-фінським діалектом руської мови – тобто російською – і та, і друга – це мови руські. Справа в іншому, а саме в тому, що перехід на руську мову корінних народів північно-східної частини Русі, а за часів Орди і Поволжжя, призвів до того, що останні втратили свою етнічну серцевину – мовність, а з нею і свою історію, епос, культуру. Завдячуючи завойовникам з Русі вони були змушені забути свої корені і жити привласненими історією, епосом, піснею, багато чим іншим. Це великий злочин Київської Русі, і якби можна було вибачитись за те перед росіянами, то автор зробив би це не вагаючись.

Для тих, хто бажає знати більше про свою історію додатково, можна порекомендувати, за виключенням відомих творів, наступні книги та інші друковані видання: Ю. Канигін. Шлях аріїв, Київ, Україна, 1995; Г. К. Василенко. Руси. ВДК, серія 5, №3, 1990; І. Огієнко. Українська культура, Київ, Довіра, 1992.; І. Огієнко. Історія української літературної мови, Київ, Либідь, 1995; Загадки зоряних островів, 1990, випуск 6; І. Яковенко. Так ли уж необходимо действительное, ж-л "Знание – сила", №5, 1994; И. Данилевский. Один из любимых героев детства, ж-л "Знание – сила" №7 1994; Ю. Шилов. Брама безсмертя, Український світ, Київ, 1994; Ю. Канигін. Віхи священної історії, видавництво "Україна", Київ, 2001; Ю. Шилов. Святині, Миронівська друкарня, Київ, 2001.

Наприкінці цієї невеликої вступної частини хочу подякувати своїм добровільним помічникам, випускникам фізико-технічного інституту Дніпропетровського національного університету І. Навоєнку, І. Шпірці, А. Троценко, В. Харченку, І. Бобко, А. Лисенку, а також Д. Привалову за співпрацю в оформленні і в підготовці книги до друку, за допомоги яких це видання отримало можливість дійти до свого читача.

ПЕРЕДМОВА

І смеркає, і світає,
День божий минає,
І знову люд потомлений,
І все спочиває.
Тільки я, мов окаянний,
І день і ніч плачу
На розпутьях велелюдних,
І ніхто не бачить,
І не бачить, і не знає –
Оглухли, не чують;
Кайданами міняються,
Правдою торгують.
І Господа зневажають, –
Людей запрягають
В тяжкі ярма. Орють лихо,
Лихом засівають,
А що вродить? Побачите,
Які будуть жнива!
Схаменіться, недолюди,
Діти юродиві!
Подивіться на рай тихий,
На свою країну,
Полюбіте щирим серцем
Велику руїну,
Розкуйтеся, братайтесь!
У чужому краю
Не шукайте, не питайте
Того, що немає
І на небі, а не тільки
На чужому полі.
В своїй хаті своя правда,
І сила, і воля.

Пливуть над Україною хмари, чорні, важкі... Тяжко давитись на те, як руйнуються душі русів, як гине етнос... Хочеться кричати: "Люди! Прокиньтесь! Невже ви забули хто ви?! Невже морок Золотої Орди погасить останню живу іскру в ваших серцях?! Чи й досі питати у німця хто ми?"

... "Добре, брате,
Що ж ти такеє?"
"Нехай скаже
Німець. Ми не знаєм".
Отак-то ви навчаєтесь
У чужому краю!

Німець скаже: "Ви змогли".
"Моголи! моголи!"
Золотого Тамерлана
Онучата голі.
Німець скаже: "Ви слав'яне".
"Слав'яне! слав'яне!"
Славних прадідів великих
Правнуки погані!

Невже дійсно казав правду Емануїл Кант, що слов'яни другорядний етнос, бо вони не здатні об'єднатись в єдину сім'ю, не можуть згуртуватись заради однієї мети, не можуть висунути лідера, який би повів їх за собою шляхом розуму і духовності до щасливого майбуття? І посилався при цьому на представників германського народу Роріха (Рюрика) та імператрицю Катерину, які вибудували на теренах східних слов'ян велику імперію. Невже як і сто, і двісті років тому нічого не змінилось, невже у нас дійсно немає ні своєї голови на плечах, ні гордості, ні самоусвідомлення того хто ми, де ми, навіщо ми, куди ми йдемо? А може давно не йдемо, а поволі повземо в домовину, бо куди не глянеш – скрізь ознаки виродження, бо

... Доборолась Україна
До самого краю.
Гірше ляха свої діти
Її розпинають.
Замість пива праведную
Кров із ребер точать.
Просвітити, кажуть, хочуть
Материні очі...

Віщі слова Тараса, що пролунали півтора сторіччя тому у вірші "І мертвим, і живим, і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні моє дружнєє посланіє", лунають і нині, крають серце. Та чи винні в тому люди, чи винен народ, якого сотні років годували брехнею, принижували при всякій нагоді, в якого забрали історію, майбутнє, самосвідомість, якому на сусідку казали, що то твоя мати, а матір вчили зневажати, коли віками привчали говорити на біле – чорне, а на чорне – біле?

То ж давайте крок за кроком пройдемо шляхами наших пращурів, відновимо історію свого народу, бо без її знання неможливо визначити ні його долю, ні призначення в розвитку суспільства, в розвитку Всесвіту. Давайте спробуємо знайти ті, притаманні нашому етносу риси, які можна було б визначити в якості інваріантних, тобто незмінних, незалежних ні від яких обставин, і які б характеризували нас і визначали наше місце на теренах історії. Поговоримо про сенс буття, про взаємини людини з суспільством; про те, якою повинна бути людина, щоб відповідати своєму етносу; про екологію душі, сім'ї, народу, етносу, людства, космосу. Поговоримо про те, як стати і бути Людиною в високому розумінні цього слова, щоб не дивились на наш народ, як

на сміття історії, щоб поважали його за розум, духовність, людяність; поговоримо про те, що допоможе нам повернути самосвідомість, віру, надію в майбутнє, про те, що може дати поштовх до відродження нашої країни, слов'янського етносу в цілому.

КОРОТКИЙ ЕКСКУРС В ІСТОРІЮ АРАТТИ-ОРАНТІЇ-РУСІ-УКРАЇНИ.

Фрагменти прадавньої історії України

Всяке знання несе на собі відбиток тої особистості, яка володіє цим знанням, а тому всі розділи людського знання в тій чи іншій мірі суб'єктивні. Серед всіх наук найбільш суб'єктивні – суспільні, а серед них – історія. Виникає нова держава, змінюється суспільний лад, змінюється господар на троні – і знову переписується історія, в якій все, що "приємно торкається вух" залишається і зростає до велетенських розмірів; а все "неприємне" знищується, таврується, отримує ярлик "наговору, брехні, дилетантства, фальсифікації".

Фальсифікація історії нашого народу відбувалась багаторазово. І перша відома з них – це "Повість временних лет" Нестора-літописця, який чудово знав історію навколишніх народів і чомусь зовсім "забув" історію Русі до Рюриковичів. Була собі благословенна земля, де серед лісів і боліт жили первісні "тубільці" – слов'яни, які вийшли на берег Дніпра та й побудували золотoverхий Київ, бо з'явилися на історичній арені Рюриковичі. Всі розуміють, що на пустому місці сам по собі храм не зростає, але тим, хто несе корону і скіпетр держави, цікава лише своя слава і своя воля, яку б не затьмарювали славні імена і події минулого, особливо, якщо останні були сумними і трагічними. Може б і ми знали краще нашу історію, якби не Рюриковичі.

І все ж історія зберегла доволі фактичного матеріалу, на якому можливо, хоча б в деякій мірі, хоча б фрагментарно відновити наше минуле. Історія кожного народу – це водночас і історія розвитку суспільства в цілому. І, щоб відновити візерунок тканини буття народу, іноді достатньо лише поглянути навколо втраченої частини цієї тканини.

Відомо, що мовою наших пращурів був санскрит – сенсарі, мова богів, на якій говорили індо-європейські народи. Саме на санскриті написані знамениті письмові пам'ятки давніх часів – Рігведи, священні гімни аріїв, які "невідомо звідки" з'явилися близько 4000 років тому в Індії. Для сучасних індійців санскрит те ж саме, що для нас латинь. В той же час відомо, що з усіх народів, що говорять на індо-європейських мовах, основою яких був санскрит, саме в Україні, в українській мові збереглося санскритських слів значно більше ніж в інших. Та якщо простежити розповсюдженість коренів санскритських слів у сучасному світі, то крім української мови їх можна знайти в литовській, в інших слов'янських мовах, в романо-германських, в ірано-кавказьких, в тюркських, в угро-фінських – в усіх мовах народів білої раси. Можливо завдяки цьому німці стверджують, що саме вони нащадки аріїв, росіяни – що арії жили поблизу південного Уралу, історики тюркських народів відносять місце походження аріїв до Середньої Азії, а самі індуси визнають лише одну версію – арії саме їх пращури, і нізвідкіля вони не прийшли, а завжди жили на території Індії.

Єдине джерело, якому можна довіряти в цьому питанні – це самі Рігведи. В Рігведах іде мова про материк (острів?) Шветадвіпа – білий острів, що розташований в Молочному морі. Цей материк міститься за хребтом Меру, там де Нарада¹ бог допотопних аріїв, викликав головного бога у вигляді північного саява, там, де "свою колісницю Сонячний бог зупинив посеред неба", тобто за полярним колом. Відповідно російські вчені на прикладі незвичайних природних умов Соловецьких островів стверджують, що такий острів міг знаходитись лише в межах Білого моря; західноєвропейські – схильні розглядати в якості батьківщини аріїв Гренландію, Ісландію, Шведський півострів, острови Шпіцбергена. В дійсності можна стверджувати лише те, що прабатьківщина аріїв містилася за полярним колом, і що земля, на якій вони жили, була придатна для життя.

Близько 60000 років тому на Землі відбулись величезні планетарні зміни. Почалось велике заледеніння і батьківщина прааріїв стала непридатною для існування².

В пошуках нової батьківщини арії йшли на південь. А за ними рухався льодовик, який сягнув широти Київ – Волгоград. Саме на цих широтах і зупинились арії³.

Можливо, що це була одна етнічна група, і жила вона територіально в одному місці; можливо, що арії займали великі території від Атлантичного океану до Паміру. І все ж можна спробувати окреслити ту територію, яку займали ті арії, що створили епос Рігвед. Саме в Рігведах зустрічаються слова,

¹ Нарада – напівбог, наполовину людина, згідно з міфологією, навчав людей першим знанням з астрономії, математики, землеробства. Існує версія, що Нарада був одним з останніх вчених-жерців Атлантиди.

Слово "нарада" з дещо зміненим змістом залишилось в українській мові в значенні "рада, порадитись".

² Причиною заледеніння міг стати вибух вулкану, завдяки якому в атмосферу були викинуті значні маси попелу і газів, що на деякий час відчутно зменшило потік сонячної енергії на Землю. Але наслідки такого вибуху можуть бути відчутні лише на протязі від кількох років до кількох десятиріч. Більш вірогідною гіпотезою є зменшення потоку сонячної радіації за наявності хмари пилу, що утворилася під час розпаду якогось небесного тіла (що оберталось навколо Землі на значній відстані) і поступово, за рахунок опору земної атмосфери, випала на Землю. Але в цьому випадку навколо Землі, на значній відстані, мала б місце підвищена щільність метеорних часток, чого не фіксують космічні апарати. Найвірогідніше в цей час мала місце тектонічна перебудова поверхні Землі зі зміною місця знаходження географічних та магнітних полюсів, із зміною напрямків водяних та повітряних потоків, що й привело до значних кліматичних змін.

Сучасним "комфортним" умовам Європа завдячує теплій течії Гольфстрім. Якби Гольфстрім змінив напрямок і став обігрівати Гренландію – вона знов би стала "зеленою країною", але б тоді, згідно із законами гідродинаміки, мимо Європи потекла б холодна течія з Льодовитого океану і в Європі почалося б заледеніння. Ще гірші наслідки мали б місце, якщо б якась перешкода зовсім перетнула шлях теплій течії на північ. Тоді б клімат став ще більш континентальним: на півночі стало б ще холодніше, а чим далі на південь – тепліше.

³ В перекладі з санскриту арій – це людина холоду, неутешних знань, творчої праці, землероб, посланець бога, цар, дитина Сонця. Це не назва народу, це назва людини. яка знає і вміє більше за інших; це поняття, яке в найбільш змістовному варіанті відповідає слову "вчитель". В українській мові – це орій, землероб. Цікаво, що найбільш популярним в Україні є сузір'я Оріон, з тим же коренем в назві, що і орій, а тому не можна нехтувати версією, згідно з якою першими вчителями наших пращурів були "оріонці", а послідовники їх місії стали "оріями – аріями".

найбільш поширені в мові кельтів – прашурів германців, і слова, що поширені в мовах тюркських та кавказько-іранських народів. Але найбільше, близько тисячі таких слів, можна знайти в українській (і давньоруській) мові. В Рігведах зустрічаються назви рослин і тварин, характерних для середніх широт. І, нарешті, однією з відомих богинь аріїв була Дана⁴ – богиня води, течії, життя, еволюції. Всі найбільші річки, що течуть по території України, мають в своїх назвах корінь "дана": Дунай в давнину називали Данай, Дністер – Данаістер, Дніпро – Дана-прісно, Дон – Дан, а Дінець – Данець.

Про те, що саме територія України була на значному відрізку часу батьківщиною аріїв, свідчать і відкриття зроблені на протязі майже тридцяти років відомим археологом Даниленком, а згодом і відомим археологом Шиловим, які досліджували "Кам'яну могилу" на річці Молочній поблизу Мелітополя. "Кам'яна могила" – це кам'яні брили від кількох метрів до розмірів багатопверхових будинків, розташовані на території в декілька гектарів. Багато з них покрито малюнками, найдавнішим з яких близько 25000 років, та клинописом. На сьогодні розшифровано близько трьохсот текстів, написаних протошумерським письмом.

Саме тут Даниленко знайшов найдавніший із відомих текстів, вік якого близько 11000 років і в якому мова йде про країну Аратту⁵, розташовану навколо Чорного моря. Та ж протошумерська писемність використовувалась і пізніше, коли на кам'яних брилах записувалась хронологія подій, поданих пізніше в Рігведах, а самі шумери говорили, що писемність їм дав народ з півночі⁶.

Про те, що Аратта була розвинутою арійською державою, говорить Платон в "Тімеї", де мова йде про запеклі сутички між атлантами та гіпербореями, що прийшли з півночі, і яких атланти відтіснили на схід від Чорного моря.

Близько 12000 років тому на Землі знову сталися великі зміни. Як розповідає Платон в тому ж "Тімеї", загинув останній острів атлантів. Змінився вигляд багатьох областей планети. Можливо, що в цей час в Льодовитому океані пішов під воду хребет, який тягнувся від Північної землі до Гренландії, відкриваючи шлях теплим водам в Льодовитий океан. Гольфстрім змінив напрямок течії і почав обігрівати Європу. Почалось велике танення Європейського льодовика (Скандинавського), який, відступаючи на північ, відкривав нові простори для заселення. Слідом за льодовиком йшли три потоки арійців: романс-германські племена на заході, угро-фінські – на сході і

⁴ Слово Дана і зараз розповсюджено в піснях і епосі українців, що мешкають в Карпатах та Прикарпатті.

⁵ Тої ж давнини сягають і клинописні дощечки, знайдені біля румунського містечка Тертерія. Це найдавніші письмові пам'ятки із відомих археологам.

⁶ Тої ж давнини сягають і клинописні дощечки, знайдені біля румунського містечка Тертерія. Це найдавніші письмові пам'ятки із відомих археологам.

слов'янські – в центрі. В той час всі вони були одним народом, що говорив на санскриті⁷.

В циклі відомих давньоскандинавських міфів, а саме в збірках "Коло земне", "Старша Едда" та "Молодша Едда" йде мова про прабатьківщину скандинавських народів. В "Колі земному" говориться про те, що "...від Йорсалаланда (Єрусалима) на північ тягнеться довга затока, яку звуть Чорним морем. Вона розділяє Азію та Енею (Європу). На північ від Чорного моря лежить Велика, або Холодна Швеція. З півночі, з гір тече річка Танаквісль (Ванаквісль) і впадає в Чорне море. І живуть там вани. На схід від Танаквісля знаходиться країна асів і столиця її Асгард (столиця асів – богів, владик). В давні часи правителем асів був Одін – людина-бог. Одін знав, що його нащадки будуть населяти північний край світу, а тому він залишає в Асгарді двох братів: Ве і Віллі, і йде зі своїм родом на північ⁸.

Як стверджує В.Щербаков, це відбулось в першому тисячолітті до нашої ери (д. н. е.). Але в цей час Європа була уже заселена і, ймовірно, ці події відбувались близько 6-7 тисяч років тому, бо саме тоді ще ніс Дніпро води з величезного Балтійського моря, стоку води з якого в океан заважав Скандинавський льодовик⁹.

Про це ж свідчать події, що мали місце за 5527р.д.н.е., коли на берегах Дніпра (а, можливо, іншої європейської річки) народився великий пророк людства – Рама, Через 19 років, в 5508р. д.н.е. відбулось перше відкриття Бога Рамою. Це сталося на тому місці, де знаходиться нині столиця нашої держави – Київ і, як стверджує Ю. Канигін, саме там, де зараз знаходиться Хрещатик. В той час Дніпро був настільки широким, що лівий берег губився за обрієм. З того часу на санскриті це місце називається "Кі-юв", або "святие місце", пізніше "святие місто".

З 5508р. д.н.е. на цьому місці виникло поселення міського типу¹⁰. Воно носило різні назви, але завжди, паралельно йшла назва Київ – "святие місто", яка згодом стала офіційною назвою столиці Київської Русі, а зараз і України¹¹.

Згідно з Рігведами, впродовж п'яти років Рама навчав місцеве населення новій технології землеробства, дав людям упряж на волів і коней¹². Зважаючи

⁷ Цікаво, що кількість звуків в санскриті була більша, ніж в сучасних індоевропейських мовах. З точки зору математиків – це була надзвичайно гармонічна і логічна мова; мова, в якій один звук відповідав одній букві, але були букви, які мали зміст кількох звуків і навіть слів. Чим не праобраз сучасних звукових і ієрогліфічних мов?!

⁸ Цікаво, що корінь "рус" задовго до Русі простежується від Русі, через П-рус-ію, яку населяли лужські серби, а пізніше і литовські племена (слов'янські за походженням), Швецію, яку західні фіни називали Rousi, до Rusenborg-a – в Норвегії.

⁹ Цю версію підтверджують дані гідробіології, згідно з якими водна фауна та флора Балтійського моря простежується майже до Чорного, а не навпаки.

¹⁰ На місці Києва існувало поселення ще за часів неоліту, про що свідчать знахідки археологічних розкопок.

¹¹ З дещо трансформованою назвою, але з тим же змістом існує ще одне місто – духовна столиця Японії – Кі-ото. Мабуть не випадково національним деревом на Україні і в Японії є вишня, а державним атрибутом Японії – три кола (синє, жовте, червоне) в одному – змістовний аналог тризуба (трисила, триглава) в Україні.

на те, що саме на берегах Дніпра знаходяться найкращі для землеробства ґрунти – мабуть зовсім не випадково, що саме тут і зародилось орне землеробство.

Відступ від теми, або дещо про етноси

Для розуміння подальших історичних подій необхідно зупинитись на одному з найбільш загальних законів розвитку суспільства, а саме на законі взаємодії етносу і навколишнього середовища. Під етносом розуміють сукупність людей, що говорять на одній мові, дотримуються одних і тих же правил, норм і законів моралі і етики, сповідують одну релігію, відносяться до одного генетичного дерева і живуть на одній території.

По відношенню до джерела споживання всі етноси розподіляються на кочові, збиральні і аграрні¹². Кочові етноси прив'язані до табуна, який годує, напуває, одягає і, навіть, лікує. Але табун може існувати там де росте трава, а трава – де ідуть дощі і не зруйноване іншими табунами пасовисько. І, якщо подивитись в глибину віків, то можна бачити, як хвиля за хвилею кочові етноси то наковчувались, то відковчувались від Карпат до Алтаю і від Алтаю до Карпат. Особливістю кочових етносів є прив'язаність не до території, батьківщини, а до табуна. Сьогодні " табун все витопче, все навколо сплюндрує та й піде далі, а природа сама залікує "рани". Представники цих етносів не дбають про відновлення природи, порядку і краси, а їх моральні і етичні закони пов'язані з кочовим характером життя. До кочових етносів слід віднести тюркський етнос, який в подальшій розповіді відіграватиме надзвичайно важливу роль у формуванні російського етносу. Ще один етнос – угро-фінський, який складає основу російського народу, належить до етносів збирачів. Етнос-збирач прив'язаний до навколишнього середовища як до джерела споживання. Представники цього етносу прив'язані до території, на якій вони ловлять рибу, збирають ягоди, гриби, полюють на птаха і звіра. Вони люблять свою батьківщину, але любов'ю не відтворювача природи, а споживача. Завдяки цьому способу життя етнос-збирач живе за відмінними етнічними законами від кочових і від аграрних. І, нарешті, третій тип етносу – аграрний. Представники цього типу етносів прив'язані до землі, яка є джерелом їх існування, а разом з ними і існування одомашнених тварин. Якщо "аграрій" щось бере від землі, то він не тільки поновлює можливість відтворення спожитого, але й потурбується про створення сприятливих умов для життя своїх дітей та онуків. Це вже інший спосіб життя, інша мораль, інша етика. І, найголовніше, етнос-землероб, на відміну від інших, нікуди не піде із займаної ним території, від свого житла, колодязя, ставка, саду. В торбину все це не покладеш і на возі не повезеш. А що він без створеного власними руками, без свого лану? Якщо ж етнос-землероб і залишає свою батьківщину, то лише внаслідок якоїсь природної катастрофи,

¹² За археологічними даними, одомашнення коня відбулось близько 5000 років д.н.е. на території нинішньої України.

¹³ Приведений розподіл не єдино можливий, бо як не буває в природі чистого сорту, так не буває етносу, в якому б всі його члени мали одні й ті ж ознаки.

або рятуючись від якогось страшного лиха. Аграрний етнос може бути витісненим більш сильним аграрним етносом, може залишити територію в разі її неспроможності прогодувати зростаюче населення. На деякий час він може стати навіть етносом-споживачем, а за деяких обставин і кочовим, але при першій нагоді він повернеться до більш високої ступені організації суспільного життя – до виробничої. В той же час зворотній процес перетворення кочових та споживаючих етносів в виробничі за короткий історичний час неможливий через відсутність необхідних знань і навичок.

Закінчуючи цей невеликий аналіз відмінностей етнічних утворень, можна сформулювати два важливих наслідки:

по-перше, без планетарних причин аграрний (виробничий) етнос не змінює своєї території проживання і час його існування залежить від часу стабільного функціонування джерела живлення – землі;

по-друге, етноси з різними моральними та етичними нормами майже не змішуються, на відміну від однотипних.

Іншими словами, можна стверджувати, що етнічні племена, які перейшли до землеробства спочатку в Подніпров'ї, а потім і по всій території, зайняті чорноземами, були і залишаються основою одного і того ж народу, незважаючи на зміни в мові, одязі, звичаях. І, друге, що землеробний етнос України міг змішуватись з подібними, які існували на заході, і лише в деякій (незначній) мірі з етносами-збирачами і кочовими етносами¹⁴.

Все сказане має дуже важливе значення для розуміння походження нашого народу і нашої держави.

Продовження теми

Якщо прийняти версію Ю.Канигіна про "шляхи аріїв", то можна стверджувати, що частина аріїв під проводом Рами пішла на тоді родючі землі в пустелі Гобі¹⁵, де заснувала державу Куш із столицею Вер (біля нинішнього монгольського містечка Дадан-Дзадаган), а після її загибелі арії проклали шляхи до Японії, Індії та Ірану. Більша ж частина повернулась в Рамаварту, країну, де народився і почав свій космічний шлях Рама. Повернення більш розвинутих¹⁶ аріїв до Подніпров'я призвело до спалаху Трипільської культури.

Коли за допомогою штучних супутників сфотографували територію Черкащини, то на фото виявили дві ділянки світлішого кольору, ніж суміжні.

¹⁴ Людину, виховану в іншому етнічному середовищі, майже неможливо привчити до іншого способу життя, особливо якщо потрібно щось опановувати з самого початку. Людину, незвичну до тривалої фізичної праці, привити до землі можна лише силою або "безвихіддю". А тому майже неймовірно, щоб представники кочових етносів стали елементами аграрного. Коли говорять "и в каком русском не течет татарская кровь", то ця теза глибоко помилкова. Безумовно, якісь контакти і зв'язки завжди мають місце, але великого впливу на генетичну і етнічну спадковість зумовити вони не можуть.

¹⁵ Що там були колись родючі землі і гарні кліматичні умови говорить етнічний вибух монголів на початку другого тисячоліття від народження Христа.

¹⁶ Згідно з Махабхаратою та іншими священними книгами аріїв, вони на той час володіли секретами створення літальних апаратів (віман) чотирьох типів, секретами атому і атомної зброї.

Археологи знайшли на цих ділянках залишки городищ третього-четвертого тисячоліть д.н.е. площею 380 та 220 гектарів відповідно. Стародавні міста мали планування вулиць, двоповерхові будівлі, а при розкопках однієї з них виявили залишки п'яти печей. Це найбільші за площею із відомих доісторичних міст. Разом з відкриттям "Кам'яної могили", це відкриття кардинально змінює погляди істориків на минуле нашої країни. Чому занепада Трипільська культура – невідомо, а в наших знаннях про прабатьківщину існує майже двотисячолітній провал. Можливо, що на занепад Трипільської культури вплинула якась тектонічна катастрофа. Саме в ці часи пішла під воду частина Кримського півострова, а гирло річки Дон перетворилось в морську протоку, через яку вода з Чорного моря почала поступово заповнювати Міотійські болота, перетворюючи їх в Азовське море. Внаслідок діяльності людини були знищені ліси в Приазов'ї і по берегах багатьох річок України, що перетворило великі регіони в степи, які стали ареною руху кочових племен. І все ж, навіть наприкінці першого тисячоліття н.е. в Приазов'ї жили слов'яни-роксолани, а їх князівство називалось Тьмутаракань.

Одним з центрів Трипільської культури був Донбас. В той час Донецький кряж називався Венедськими горами і добували там, в перших рудниках на території нашої держави, корисні копалини. Біля міста Артемівська археологи ще в XIX сторіччі відкрили прадавні мідні копальні, вік яких більше 5000 років. В копальнях того часу знаходять вироби з бронзи, таємниця якої стала відома в Середземномор'ї лише в першому тисячолітті нашої ери. Один лише цей факт говорить про рівень технологічної культури аріїв України.

Походження назви "Русь"

Частково провал в історії першого-третього тисячоліть д.н.е. заповнює "Молодша Едда", згідно з якою Один був не тільки правителем в Асгарді, але й володів Фракією. У Фракії (понижся Дунаю) жили племена фракійців-одрисів, які вже в середині першого тисячоліття д.н.е. мали свою державу, якою послідовно керували государі Терес, Садко, Котко¹⁷. Впродовж століть держава одрисів зберігала самостійність (більше 600 років), та все ж в першому столітті д.н.е. була підкорена Римом. Саме тоді багато племен одрисів (так їх називали греки, а вони називали себе русами)¹⁸ пішли до Подніпров'я, де змішались з місцевим населенням і дали початок Русі. Можливо також, що територія держави одрисів сягала далеко на північ, об'єднувала кілька десятків

¹⁷ Порівняйте імена фракійських царів з нинішніми українськими прізвищами. Цікаво, що археологи та історики відносять до цих часів походження знаменитих змійових валів. Від Болгарії і до Оки на величезній території спостерігаються незвичні фортифікаційні споруди з землі – величезні канали з насипаними біля них валами – змієві вали, що тягнуться на десятки і сотні кілометрів, щось подібне до Китайської стіни. Спорудити їх могла лише могутня держава з великим населенням. Призначались вони, вірогідно, для захисту від ворогів з півдня, можливо одрисів від легіонерів Риму. Можливо, що історія змієвих валів сягає ще більш давніх часів, та в цьому разі у істориків немає ніяких версій відносно їх походження.

¹⁸ Рус – в перекладі леопард, одне з племен Малої Азії в першому тисячолітті д.н.е. До складу держави одрисів входила і знаменита Троя.

фракійських племен, в тому числі бессов, тиудів, чудь, мерю та інших, відомих ще з другого тисячоліття д.н.е., і дала початок балтам, полякам, словенам¹⁹ і всім слов'янам взагалі. Порівнюючи слов'янські та фракійські імена, імена богів і назви племен, можна стверджувати, що це дійсно був той самий народ²⁰.

Гомер, оповідаючи в "Одіссеї" про північне узбережжя Чорного моря, називає його землею кімерійців. Кімерійці – це перші кочові племена на території України, про яких залишилися історичні згадки. В VII столітті д.н.е. під натиском скіфів кімерійці відійшли в Малу Азію. До цих же часів відноситься хронологія "Велесової книги", згідно з якою ще до 626 року д.н.е. в Малій Азії вже існували дві держави русів. В 626 році д.н.е. відбувся "Карпатський ісход", коли племена русів перейшли Карпати і "відновили" Київ. Проте в ніяких інших літописах про цю подію не згадується. Більш вірогідно, що під час "Карпатського ісходу" до Подніпров'я переселилась під натиском набираючих силу греків частина слов'янських племен.

Цікаво, що у "Велесовій книзі" мова йде про початок слов'янського календаря взагалі, а саме з 19423 року д.н.е., коли у Землі з'явився супутник Місяць. Остаточню на свою нинішню орбіту Місяць перейшов 11822 року д.н.е. Це дата всесвітнього потопу, коли утворилася Босфорська протока, і Чорне море з переповненого "по вінця" озера стало морем. Найбільш дивовижним є те, що "Велесова книга" стверджує, що "...все, що є в Біблії до Ноя – то є наше".

В ті ж часи Геродот, що мандрував північним Причорномор'ям, пише: "В середньому Подніпров'ї живуть скіфи²¹ серед яких вирізняються гелони (сонцепоклонники).

Гелони займаються землеробством і столиця у них місто Гелон²² – місто Сонця. Править гелонами князь, закони приймає народне віче, а на чолі дружини знаходиться воєвода.

¹⁹ Розшифровка назви "слов'янин" подвійна. В українській (руській) абрєвіатурі корінь цієї назви – слово. Згадаймо Євангеліє від Іоанна: "Спочатку було слово, і слово було у Бога, і слово було Бог". Як і інші космічні символи назва "слов'янин" несе в собі інформацію про призначення і місце слов'ян в еволюції людства. З іншого боку, російське "слав'янин" з коренем "слав", що в перекладі з латини означає "раб".

Незрозуміло з яких причин, але саме російська версія являється найбільш поширеною. Ще однією версією є походження слова "слов'янин" від слова "слава". Можливо вперше слов'яни згадуються в I ст.н.е. під назвою "венедів". Вчений-енциклопедист Пліній Старший (24 – 79 р.р.н.е.) розміщує їх поблизу Балтійського моря й ріки Вісли. Римський історик Тацит (98 р.н.е.) називає венедів поміж сусідів германців. Грецький вчений Птоломеї (II ст.н.е.) відносить венедів до числа дуже великих племен, що посідають землі вздовж Венедської затоки (Балтійського моря).

В усьому цьому дивним є те, що Венедські гори розташовані в Донбасі (Донецький кряж), а Венедське море – на відстані майже 2000 км. Ймовірно, що під Венедською затокою необхідно розуміти Азовське море, або ж Венедські гори шукати біля Балтійського моря.

Термін "слов'яни" вперше з'являється в VI сторіччі у готського історика Іордана та у візантійських істориків Прокопія, Агафія, Менандора та інших.

²⁰ У Фракії – Перкон, на Русі – Перун, відповідно Сатре – Стрибог, Тадз (Дале) – Дажьбог, Кибелла – Купала.

²¹ Під скіфами в Греції розуміли всі племена, і аграрні, і кочові, що мешкали в холодних, з морозними і сніжними зимами краях. Буквально: скіфи – люди холоду.

В першому столітті н.е. уже Пліній згадує про 12 міст на території Русі, серед них Любеч, Чернігів, Бусовград. Пліній називає Бусовград Метрополісом – матір'ю міст руських. В збірниках скандинавських переказів того часу мова йде вже про державу полян.

В третьому столітті до нашої ери інший грецький історик Птоломей розповідає про союз слов'ян зі столицею в Полянії. В цей час zenіту досягає Черняхівська культура, повсюди якій, найбільш вірогідно, дали одріси. В Причорномор'ї кочових скіфів змінюють сармати. Початок історичного занепаду скіфів поклав Філіп Македонський, батько Олександра Македонського, який в 339 році д.н.е. завдав їм нищівної поразки. Сторіччя по тому скіфів завоювали і асимілювали сармати – остання хвиля арійських, іраномовних кочових племен. Серед сарматів виділялись племена язигів, роксоланів та аланів. Сармати були високі на зріст, вродливі і світловолосі, а їх дружини ні в чому не поступалися чоловічій статі. Той же Птоломей говорить про Київ, як столицю сарматів, а також про те, що саме сармати витіснили скіфів на Кримський півострів.

Та уже на початку першого тисячоліття н.е. в степах Дону та Кубані, а згодом вздовж усього північного берега Чорного моря на зміну сарматам приходять булгари – перші тюркомовні орди кочівників. З середини другого століття н.е. на арені з'являються племена готів. По походженню кельти, готи з невідомих причин почали рухатись в зворотному напрямку, з північного заходу на південний схід, витісняючи сарматів і розселяючись в нижньому Подніпров'ї між булгарами з півдня і гуннами з півночі. Столиця готів знаходилась біля першого порога на Борисфені (Дніпрі) і мала назву Гельмольд. Саме з цього часу в деяких літописах, особливо в скандинавських, русів іменують гуннами²³.

З легкої руки російських істориків, в світі поширена версія китайського походження гуннів. Жило-було собі нікому не відоме китайське плем'я "хунну", яке чомусь знялось з насиджених місць і пішло завойовувати світ. По дорозі до нього приєднувались всі, кому "не ліньки", та й докотилась та страшна хвиля аж до Риму, майже зруйнувавши велику імперію. З точки зору науковця, ця версія не витримує ніякої критики, тим більше, що майже за сто років свого існування імперія гуннів не залишила по собі ніяких археологічних слідів поховань та побуту китайського або хоча б тюркського походження на території Європи. Зате скрізь знаходять сліди землеробної, аграрної культури, якою володіли руси. І мабуть більш надійною буде версія скандинавських

²² Гелон – одна з назв стародавнього Києва. По-грецьки Сонце – Геліос. Як відомо, арії були сонцепоклонниками. Розкопки Гелона проводяться зараз в південно-західній частині Києва. Гелон спалив перський князь Ксерокс в 512 році д.н.е.

²³ В скандинавських літописах аж до кінця десятого століття Русь називають князівством гуннів. Рівність чоловіка і жінки в русів, вірогідно, йде від сарматів. Походження самого терміну "Русь" істориками не з'ясовано. Давньоруські літописці називали русами військовий прошарок населення, а в географічному значенні його ототожнювали з середнім Подніпров'ям. Візантіїці називали наш народ скитами і тавроскитами, але говорили, що себе вони називають русами. Арабські дослідники прямо говорили: "Щодо русів, то вони плем'я із слов'ян". В новгородських літописах говорилося: "послати послів в Русь", або "дружина пішла в похід на Русь", маючи на увазі Київське князівство.

літописців, які називали Київське князівство полян хунуланд – країна жінок, країна амазонок (це вже перси), бо у всіх народів визивала подив рівність чоловіка і жінки у полян. Жінки, як і чоловіки, обробляли землю, добре їздили на конях і ставали до лав захисників Вітчизни під час двобою з ворогами²⁴.

В одному з грецьких літописів розповідається про гунно-готську війну 342 року н.е., коли готські воїни вийшли назустріч дружині гуннів²⁵ залишивши свою столицю без належного захисту. Цією обставиною скористались булгари і зруйнували столицю готів, після чого останні покинули землі на Дніпрі і відійшли на захід.

В ці часи набуває поширення ще одна версія походження слова "руси". Греки Скилиц та Кедрін пишуть, що Київська Русь має кельтське походження. Кельти називали себе ruthenī (рутені, русені), поклонялись півневі, а тому південних кельтів називали галлами. За твердженням Скилиця та Кедріна, частина племен галлів-русинів, рятуючись від римського свавілля спустилася по Дунаю до Чорного моря. Частина з них зупинилась в Карпатах та Прикарпатті, де змішалась з місцевим населенням і заснувала місто Галич, а самі жителі стали називатись галичанами. Ті ж, що розселились в Закарпатті і зріднилися з тамошнім слов'янським населенням – стали русинами і гуцулами. Інша частина галльських племен пішла до Дніпра і, змішавшись з полянами, дала їм назву руси.

Існує ще одна версія походження галичан і, взагалі, русів-українців. Коли в Ізраїлі розповсюдилась слава про месію Ісуса, як про царя єврейського народу, в Галілеї почали організовуватись загони воїнів, що мали визволити свою країну від римлян. Ізраїль в ті часи поділявся на дві споріднені території: на Ізраїль і Галілею. Багатша частина євреїв була з ізраїльтян і мала привілеї від Риму, а тому не дуже бажала змін свого становища. Можливо саме тому всі апостоли, як і Ісус Христос, були галілеянами. Після того, як Христос відмовився від "царства" і, замість білого коня, в'їхав в Єрусалим на ослі, ізраїльська верхівка добила його розп'яття. Звільнення євреїв від Риму не відбулось, а Тіберій II, римський імператор, почав переслідування послідовників Христа, особливо галілеян. Останні, рятуючись, були змушені емігрувати на північно-західну частину Причорномор'я, де, змішавшись з місцевими слов'янами, дали початок слову "галичани". Незважаючи на деяку екзотичність, ця версія цілком вірогідна, бо дає пояснення тій обставині, чому перший апостол Христа Андрій Первозванний хрестив Русь і в 55 р. н.е. поставив хрест на київських горах, віщуючи про велике майбутнє міста на Дніпрі.

²⁴ Має право на існування і хозарська версія походження гуннів. Хозари, що кочували в нижній течії Ітіля (Волги) з сьомого по восьме століття, володіли Подніпров'ям. Межі Хозарського каганату займали Прикаспій, Причорномор'я і сягали Дніпра. Хозарський каганат виник на уламках імперії гуннів і те, що деякий час поляни підкорялись хозарам і платили їм данину, говорить про те, що центр гунської імперії тяжів не до Києва, а до столиці хозар.

²⁵ Згідно з літописом, княжна гуннів (русинів) вийшла заміж за князя готів Германаріха. Через наклеп князь вбиває свою дружину. Їх син виховується у дідів в Києві і коли він стає багатирем, збирає дружину і йде на батька, щоб помститися за ньому.

В п'ятому столітті князівство гуннів досягає найвищого розквіту. В 418 р. батько знаменитого вождя гуннів Атіли, князь Мундиух, збудував в Києві першу церкву з арійським хрестом на шпилі. Мундиух, син гунського царя Доната та руськоланської княжни з Приазов'я, мав двох синів, одного з яких звали Атілою. Народився Атіла в 401 р. в Києві. Свою сестру Либідь віддав за Атілу князь руськоланів Кий, який потім був полководцем і соратником Атіли. Підкоривши величезні простори і безліч народів, Атіла створив імперію гуннів.

Як вже згадувалось вище, спочатку гунни завдали тяжкої поразки Римській імперії, а в 476 році вже германські племена на чолі з Одоакром поставили останню крапку в історії Римської імперії. Сам Атіла зазнав нищівної поразки на Каталаунських полях в 451 році і після його смерті в 453 році імперія гуннів розпалась. В цей час у Києві послідовно правили роксолани (руськолани) за походженням: Лебедян, Веренез, Велик і Сержень, що були царями держави антів, яка охоплювала більшу частину нинішньої території України і яка проіснувала майже два століття.

В шостому столітті, за свідченням Іордана, на берегах Дніпра жили венеди, анти, скіфи та гунни. На півдні Європи, як пише Іордан, жили дві групи слов'ян: склавіни і анти. Перші складали західну групу, другі – східну, що мешкала між Дунаєм і Сіверським Дінцем. "Історія готів" Іордана донесла від четвертого століття розповідь про союз племен антів на чолі з Божем. У шостому столітті анти мешкали по північному кордону Візантії. За свідченням візантійських письменників, анти були високими, дужими людьми, які легко переносили холод і спеку. В одному з датських літописів розповідається про те, як датський конунг (король) Фротон одружився з княжною гуннів Ганідою²⁶. Рятуючись від наговорів королівських лакеїв, Ганіда втікає на Русь. Батько Ган збирає дружину і йде на датчан, але терпить поразку від Фротона, після цього Русь стає частиною Датського королівства. Як сказано в літописі, в склад королівства входили Гольмгард (новгородська земля), Коногард (земля полян) і Саксонія (земля лужських сербів)²⁷.

Київська Русь

Як складалась історія Русі на протязі VII – VIII століть – мало що відомо. І все ж, як згадують арабські мандрівники IX-X ст., на терені східних слов'ян в ті часи існували державні утворення: Куявія (вірогідно Київська земля), Славія (ймовірно майбутня Новгородська земля) і Артанія, розміщення якої невідоме, хоча деякі історики відносять її в межириччя Десни, Оки і Дону, деякі – в Підмосков'я, а інші – аж на території прилеглі до Чорного моря. Тому ж, що дійшло до нас про ці часи за "Повістю временних лет" цілком довіряти не можна. Так, якщо вірити Нестору-літописцю (варягу за походженням), то двох із співвітчизників Рюрика, Аскольд та Дір, пішли з Новгорода до

²⁶ На Русі в ті часи імена давали по іменню батька, а тому у князя гуннів Гана дочку звали Ганідою.

²⁷ Східну частину нинішньої Германії населяли слов'яни – лужські серби, тому більшість географічних назв тут мають слов'янське походження, серед них і назва германського міста Берлін.

Константинополя шукати щастя. По дорозі вони побачили невелике містечко Київ, жителі якого платили данину хазарам, та й залишились там княжити. Потім озброїли майже 200 суден(?) і пішли на Константинополь. Як кажуть, коментарі зайві. Швидко лише казка розповідається.

Фальсифікацію "Времених лет" підтверджують незалежні джерела. Арабський історик Аль-Масуді, який жив саме в той час писав: "Першим серед слов'янських царів є цар Дір. Останнім же з київських князів був Аскольд, якого підступом вбив Олег, коли на чолі варяжської дружини захопив землі руські" (версія Нестора-літописця).

В IX столітті почалися сутички між варягами та хозарами, спочатку на шляху з варяг в греки, а пізніше за володіння слов'янськими землями. В 875 році варяг Аскольд (за версією "Велесової книги") вбиває останнього з руських князів Діра і стає володарем у Києві. На тайному соборі племенні князі та волхви обирають Великого волхва (волгва – вольгва – ольга – Олега) – Віщого²⁸ Олега. Олег визволяє Київ, вбиває вже Аскольда і виганяє варягів з Києва. Зрозумілою стає і смерть Рюрика у 881 році, за два роки до смерті Аскольда, бо саме у 881 році відбулась перша битва Олега з варягами за визволення Русі від варягів під проводом Рюрика, що сидів в Новгороді. Після смерті Олега князем в Києві стає Ігор, син Рюрика. Але як, "Велесова книга" про те не говорить.

За іншою версією, у середині IX століття північні землі слов'ян платили данину варягам²⁹, вірогідно, германцям з Ольденбурга, князям вагрів. Якщо довіряти німецьким літописам, ольденбургський князь Роріх захопив землі на Ладозі, де заснував укріплене поселення. Після кількох років, проведених в походах, Роріх повертається додому, але місто Ольденбург зникло – страшний шторм знищив його разом з мешканцями. Роріх повертається на Ладогу, де до нього приходять послы з Новгорода зі словами: "Земля наша велика й багата, та порядку в ній немає – йди княжити і володіти нами." З якої це нагоди новгородці звернулися саме до Роріха? Все пояснюється просто: при владі варягів-німців на землі новгородській були спокій і порядок. Данина була невелика, а завойовники, як на той час, цивілізованими. Та бояри новгородські, незадоволені іноземними порядками, скористались відсутністю Роріха, підбурили народ на повстання і вигнали норманнів. Через боярські міжусобиці воля для новгородців стала нещастям. Згадуючи "задовільне життя" при варягах, за порадою старійшини Густомисла, новгородці звертаються до Роріха з покаянням і запрошують назад, на княжіння. В історію Русі Роріх ввійшов як Рюрик.

Рюрик "навів порядок" у Новгороді і посадив своїх братів на княжіння: в Білозері, над фіннами, Синеуса, а в Ізборську, над кривичами, Трувора³⁰. Згодом Роріх захопив майже всю північну Русь а після його смерті Олег –

²⁸ Стає зрозумілим походження слова "віщого", оскільки волхви передбачали майбутнє.

²⁹ Під варягами потрібно розуміти всі народи, що мешкали навколо Балтійського моря.

³⁰ Ізборськ знаходився між Полоцьком і Смоленськом.

сподвижник і наставник малолітнього сина Рюрика Ігоря – завершив завоювання Русі, підступом оволодівши Києвом³¹.

Так почалась (а може продовжувалась?) "німецька доба" в історії Русі. Особливістю цього періоду було те, що Русь, залишаючись незалежною державою, мала за князів представників іншого народу³².

Рюриковичі правили Руссю, завдячуючи варяжським дружинам, і дітей своїх виховували в спільності з дружинниками. Як наслідок, навіть Святослав, перший із Рюриковичів – князь із слов'янським іменем, дуже погано володів руською мовою і дуже добре варяжською, ймовірно, німецькою³³.

Подальшу історію Київської Русі переказувати не має сенсу – збереглось багато суб'єктивних і об'єктивних джерел, завдяки яким маємо історії Карамзіна, Ключевського, Соловйова, Грушевського та інших. Для цільного сприйняття нашої історії більш важливими будуть події, про які мовчала і мовчить офіційна історіографія або з огляду на державну російську міфотворчість, або завдячуючи "комуністичній кваліфікації" радянських істориків та широко розповсюдженому їх діалектичному невігластву.

Олег княжив 33 роки і лише після його смерті князем київським став син Роріха-Рюрика Ігор. Після вбивства Ігоря древлянами за непомірні податки деякий час при владі залишалась його дружина Ольга, а потім їх син Святослав. У Святослава було три сини: Ярополк, Олег та Володимир. Саме з Володимиром Великим пов'язані дві важливі віхи в житті Русі. Перша – традиція братовбивства серед князів руських. Спочатку Володимир вбив свого брата Ярополка, потім його нащадки вбивали один одного, палили міста та села руські, та так і пішло. Друга – хрещення Володимиром Русі у 988-989 роках. Володимир, який поклонявся ідолам богів полянських і приніс їм в жертву перших християн (і перших київських святих Федора та сина його Іоанна), зрозумів доцільність для держави мати одного бога і одну релігію і прийняв віру Христову, за що пізніше був причислений церквою до святих віри православної³⁴.

³¹ Олег послав до Києва гінців з вістю, що йде в Константинополь з товарами (як купець) і буде радий оказати честь київському князю. Та коли Аскольд з дружиною вийшов "за дарами", воїни Олега, що ховались під товарами, миттєво оточили князя і вбили разом з його охороною.

³² Еммануїл Кант, посилаючись на Рюриковичів та Катерину II (німецьку принцесу Софію Фредеріку Августу) стверджував, що "слов'яни – сміття історії", бо навіть самі не можуть організувати свою державність, а ту що мають – завдячують німцям. Парадокс в тому, що сам Кант походив з Прусії, а Прусія – це територія розселення литовців, за походженням слов'ян, що близько 3000 років тому пішли з середнього Подніпров'я і осіли в Прибалтиці, де після завоювання хрестоносцями "онімечилились". Згідно логіки, сам Кант відносився до "сміття історії".

³³ Святослав – це не єдиний приклад, коли лідери Русі не знали руської мови. Так, В. Ленін, який виховувався в дитинстві в сім'ї дідуся Бланка, добре говорив на південно-німецькому діалекті єврейської мови – ідіш, і погано – на російській. З дитинства залишилась за ним і особливість цієї мови – картатість, пов'язана з буквою "р". Не дуже гарне володіння російською мовою призвело до того, що перші свої праці Ленін писав на німецькій мові і лише пізніше перейшов повністю на російську.

³⁴ Традиція зараховувати "грішників" до сонму святих в руській, а пізніше в російській православній церкві збереглась і донині. Головне, щоб майбутній святий вірою і правдою служив державі і церкві, яка сама служила тій же державі, а не Богові.

Усиновлений Володимиром племінник Святополк після смерті Великого князя захоплює київський трон і вбиває братів Бориса, Гліба та Святослава. Проти Святополка повстає інший син Володимира – Ярослав. Рятуючись від гніву останнього Святополк знаходить свою смерть аж у Германії. Часи, коли на престолі київському сидів Ярослав, прозваний Мудрим, мабуть були найкращими в історії Русі. Завдячуючи не стільки мечу, скільки розуму князя, Русь стала великою і славною державою, званою і авторитетною в світі. Мати кровні узи з князем київським вважали за честь государі багатьох європейських держав. Казімір, король польський, одружився на сестрі Ярослава Марії, Єлисавета, дочка Ярослава, вийшла заміж за короля норвезького Гарольда; інша княжна, Анна, стала дружиною Генріха I, короля французького; третя донька, Анастасія, вийшла заміж за короля угорського Андрія I. Широкого розповсюдження на Русі в ті часи знайшла просвіта, а бібліотека Ярослава Мудрого була чи не найбільшою в Європі. І, нарешті, Ярослав залишив для нащадків перший письмовий збірник громадських законів "Руська Правда".

Після Ярослава Русь заповнили міжусобиці нащадків Рюрика. І лише іноді, як в часи онука Ярослава Володимира Мономаха, наставали спокій та відносна злагода³⁵.

Історичні міфи

З початку другого тисячоліття і до татаро-монгольської навали на території Русі не вщухали міжусобні війни. Ніщо не зупиняло Рюриковичів у боротьбі за владу – ні християнська мораль, ні кровне споріднення, ні звичайна людяність. Підступ, вбивства, зради, використання ворогів Русі проти своєї Батьківщини лише для задоволення особистих амбіцій; кров, пожежі, жорстокість супроводжували нашу історію майже два століття³⁶. Закінчилась європейська доба в історії Русі, закінчилась сама історія Київської Русі. Ішов 1240 рік від Різдва Христового. Не встояли розрізнені між собою руські князівства проти навали тюркських (із домішками монголів) племен. Кожний з князів мав надію, що біда його не зачепить, а от його брата-ворога хай покарає; а коли підуть до степу кочівники – то й до рук можна буде прибрати спустошені землі. Надовго перестав існувати Київ, як столиця Русі і як місто взагалі. І лише більше ніж через століття з'являються згадки про Київ, як адміністративний центр Київського воєводства Великого Князівства Литовського. Відносно самостійними залишились землі Галичини, де княжив Даниїл Романович, останній із славних князів руських. Данило Галицький

³⁵ Про мудрість Мономаха та про його людські якості говорить "Повчання", написане князем для дітей своїх.

³⁶ Достатньо прикладу Андрія Боголюбського, що двічі руйнував і палив Київ. Між іншим Боголюбський вивіз із Києва до Володимира чудотворну ікону Божої Матері, написану, за переказами, апостолом Лукою за життя Діви Марії, матері Ісуса. Коли Володимир Великий взяв за дружину доньку візантійського імператора, остання привезла цю ікону до Києва перед хрещенням Русі. Пізніше чудотворну ікону вивезли до Москви. Існує повір'я, що занепад Русі почався саме після того, як ікона залишила Київ, і що відродження Русі розпочнеться після її повернення до Києва. Та чи поверне коли-небудь Москва душу Русі з полону? Риторичне питання...

(1201-1264) був видатним полководцем, державним діячем і дипломатом. Саме він розгромив хрестоносців під час їх походу на Константинополь через польські та руські землі, а після падіння Києва його не міг здолати сам Батийхан. Саме за те, що Данило заступив на деякий час дорогу на захід татаро-монголам, в 1254 році Папа Римський прислав йому корону і титул короля руського. І хоч не зміг Данило до кінця протистояти Орді (бо дуже вже нерівні були сили), хоч погодився платити данину Батю, та зберіг Галицьке князівство від руїни, розширив його володіння за рахунок приєднання волинських земель, зміцнив державу, побудував нові міста: Львів, Холм (нині це споконвічне українське місто знаходиться в Польщі) та інші.

Згідно з Карамзіним М. М. незалежним залишився і Новгород. В своєму першому поході татаро-монголи не дійшли до Новгорода близько 100 верст і, "злякавшись" боліт та лісів, повернули на південь³⁷.

Існує ще одна історична версія. Зазнавши поразки від Данили Галицького в 1237 році, Тевтонський орден повернув свій погляд на схід. Над Новгородом нависла загроза бути підкореним хрестоносцями. В цей час, в 1238 році, зі сходу наближались орди Батия. І тоді Олександр Невський вислав послів назустріч Батю зі словами: підкоряюся тобі, хане, будемо платити тобі данину, тільки захисти нас від хрестоносців³⁸.

Битва татаро-монголів з хрестоносцями відбулась влітку і закінчилась поразкою хрестоносців. Пізніше, у 1242 році, зібравшись з силами, хрестоносці зробили ще одну спробу захопити Новгород, але тепер уже взимку, щоб глибокий сніг завадив маневрам татарської кінноти. Та й цього разу хрестоносці були биті і, рятуючись від некованої кінноти татар, відступали по кризі Чудського озера. В лісі, що ріс на одному з глибокорозташованих в озері мисів, в засаді сидів полк Олександра Невського, який і "закінчив справу". Проте – це татарська версія. А от Карамзін описує події зовсім інакше.

Як пише Карамзін, в ті страшні для Русі дні виникла слава Олександра Невського. Це був надзвичайно розумний, незвичайної краси і сили князь, з приємним голосом, що гримів як труба на вічі, князь, якого любив весь руський народ. Коли король шведський послав свого зятя Біргера з величезним військом, щоб захопити Ладогу і Новгород, то Олександр, не збираючи війська, тільки з дружиною, відправився на Неву і розбив шведів вщент, майже не зазнавши втрат зі свого боку, за що і одержав прізвище Невського.

Ще один із прикладів державної міфотворчості. Як пише московський історик Данилевський, прізвище Невський вперше згадується в історії Царства Московського від Іоанна Грозного. Саме тоді постала потреба мати славу історію держави. Що ж то була за Невська битва, про яку ніхто крім Росії не

³⁷ Може це й так, але чому пройшовши по болотах та лісах від Ками до Москви і майже до Новгорода завойовники злякались природних умов за два дні ходу до Новгорода?

³⁸ Як пише відомий російський письменник Васильєв в творі "Четыре lika России", Олександр, ймовірно міркував так: у лісах кочівникам робити нічого, прийдуть і підуть – потрібно буде лише платити данину. А от якщо прийдуть тевтонці – то вогнем і мечем будуть сіяти католицьку віру, а жителів перетворюють у рабів. Самостійно протистояти Орді Новгород не міг, бо, відповідно з літописними даними, нараховував біля 5000 жителів.

знає і не згадує? Згідно з місцевим літописом, 1240 року до Новгороду прибув гонець з вістю, що купецький караван ввійшов до Неви. Олександр, відчувши запах здобичі, взяв дружину (ймовірно, кілька десятків воїнів, бо головна дружина перебувала у батька, князя володимирського Ярослава) і помчався до Неви, де і відбулась "знаменита битва". Новгородці втратили близько двадцяти чоловік, а шведи аж... Після того, як вони відбили набіг Олександра, то стояли на тому ж місці ще добу, поховали своїх воїнів аж в двох ямах і спокійно відпливли з місця подій.

Згідно з історичними екскурсами того ж Данилевського, подібна легенда була створена і про Льодове побоїще. Про цю битву теж ніхто в світі не знає, окрім росіян. Вперше ця битва була описана в місцевому літопису, згідно з яким, Олександр з дружиною ходив в Лівонію (Литву) за поживою, де зустрівся з загоном таких же грабіжників, тевтонських рицарів. Відбулася битва (1242 рік), в якій було вбито 500 тевтонців і 60 захоплено в полон. В той же час німецький літопис повідомляє про втрату 20 рицарів та про полон ще шести. Різницю можна пояснити, якщо мати на увазі, що у кожного рицаря було до 20 слуг та челяді. Хрестоносців же розбив литовський князь Міндовга в Шауляйській битві, в якій литовці захопили в полон окрім хрестоносців ще й близько 200 бояр псковських, які воювали на боці ордену. Остаточо ж Тевтонський орден розбили спільними зусиллями литовський князь Вітовт з польським королем Ягайлом у 1410 році.

Після Льодового побоїща, за словами письменника Васильєва, Олександр почав користуватись високою прихильністю Батия, як і його батько Ярослав. За те, що Ярослав присягнув татаро-монголам на вірність, Батий поставив його над князями руськими і велів збирати данину та возити її в Орду, що Ярослав справно й робив. Та одного разу, коли Ярослав перебував в Орді, то три доби пили та веселились, а на четверту князь посинів та й "випустив дух". В Орду визвали двох старших синів Ярослава – Андрія та Олександра. Перевагу було віддано Андрію, якому дістався титул Великого князя і право збирати для Орди данину. Олександр був невеликого зросту³⁹, дуже любив владу, а тому позаздрив братові. Тим часом Андрій домовився з Данилом Галицьким та іншими князями про звільнення Русі від Орди. Про це дізнався Олександр і видав ординцям всіх учасників заговору разом зі своїм братом. Ця подія зруйнувала останню надію на відтворення Русі. Після знищення князів визволення Русі стало неможливим. Русь перестала існувати як європейська – держава. Натомість в надрах Золотої Орди почав формуватись новий етнос, який пізніше стане російським. Спочатку європейська частина Орди, а пізніше і азійська переростуть і трансформуються у Велику Російську Імперію.

³⁹ Про це свідчить обладунок Олександра Невського, що зберігся. По розміру він придатен хіба що на підлітка. Міфотворчість торкнулась і особистості Олександра Невського. В творах Карамзіна він описаний як людина великого зросту, надзвичайної сили. Створений істориками образ народного героя Русі Олександра Невського дійсно відіграв надзвичайно важливу роль в становленні російського етносу. Саме історичний образ, а не конкретний князь з усіма його страшними недоліками, став символом відданості Батьківщині, людяності і святості. І коли мова йде про святого Олександра Невського – потрібно мати на увазі саме святість образу, а не людини.

Надзвичайна заслуга Олександра Невського полягала в ролі, яку він зіграв у виникненні російського етносу. Якби не його зрада – може б і залишилась Русь європейською державою, і не було б трьохсотлітнього іга в північно-східній частині Русі, і не народився б в Золотій Орді новий етнос.

Нагородою Олександр за зраду став титул Великого князя і названого брата сина Батия – Гуюка. Щоб віддячити "за довіру", Олександр з завзяттям береться за збір данини з князівств руських, та з таким запалом, що проти нього повстають Новгород і Псков, а потім Володимир, Суздаль, Твер, Ростов і інші міста. Олександр бере загопи монголів під керівництвом самого жорстокого монгольського воєначальника Неврюя і вогнем та мечем приборкує повсталі міста. Як пише літописець, – Олександр приніс на Русь крові і зла більше, ніж навала Батия.

Походження російського етносу

Починаючи з 1240 року розпочинається окрема історія трьох народів: руського (українського), білоруського, московського (російського). Історія Русі-України з цього часу пов'язана з Галицько-волинським князівством, а згодом з Литвою і Польщею, Білорусією – з Литовським князівством, а Росії – з Золотою Ордою, під якою вона перебувала більше трьох століть, та з центром творення нового етносу – Москвою.

З початку XIII століття почалась німецька експансія на Литовські землі. Тевтонський орден захопив летголу і прусів⁴⁰. І тоді інші литовські племена об'єдналися під проводом князя Мендовги (помер в 1263 році), який не тільки захопив Литву, а ще й більшу частину земель білоруських, перенісши свою столицю до Новгорода. Білоруські племена не виявили великого опору литовцям і вже інший литовський князь Гедемін (1316-1341 роки) захопив всю Білорусію, заснувавши столицю над річкою Вілією – Вільну (Вільно). По цьому Гедемін легко захопив і Руські землі, Берестейщину та Волинь (1320 рік), а його син Ольгерд (1341-1377 роки) забрав і решту руських земель: Чернігівщину, Київщину та Поділля. В 1363 році військо Ольгерда, основу якого склали білоруси та руси-українці, на Поділлі, в урочищі Сині Води завдав важкої поразки Орді⁴¹. Виникла величезна європейська держава – Велике Князівство Литовське, Руське і Жемантське, в простонародді – Русь.

Як бачимо, білоруські землі майже не перебувала під впливом Золотої Орди, а українські – лише кілька десятиліть, та й то не всі.

Чому ж так сталося, що невелике за розміром і населенням князівство Литовське змогло завдати такої відчутної поразки Орді, що деякий час

⁴⁰ Слід зазначити, що литовські і пруські племена мають спільне, слов'янське походження. До нової ери ці племена жили в середньому Подніпров'ї, про що свідчать дані археології. Пізніше, з невідомих причин, ці племена перебрались до Прибалтики і, як мовна група, першими відокремились від слов'янської групи мов. Після захоплення Прусії Тевтонським орденом остання поступово перейшла на германську мову і перейняла германську культуру.

⁴¹ Куликовська битва відбулась на 17 років пізніше, в 1380 році. На боці Дмитра Донського виступили сини Ольгерда – Андрій і Дмитро, на чолі сильної Полоцько-Брянської дружини.

правителі Орди вимушені були коронуватись у Вільно? Чому так легко підкорилась Литві Русь, але вперто протистояла Москва?

Події цього часу легко зрозуміти, розглядаючи їх через етнічну призму. Київська Русь була аграрною країною, основу якої складав аграрний етнос. Від Тьмутаракані до Новгороду і від Карпат до Оки слов'янські племена займалися землеробством. Для землеробного етносу характерні своя етика, мораль, закони суспільного життя. Етнічні риси землеробів значно відрізняються від етнічних рис кочових етносів, як і від споріднених їм споживаючих етносів – збирачів. Згадаймо, що ще за часів Київської Русі до Русі були приєднані великі території, заселені угро-фінськими та тюркськими племенами. Ці народи, різні етнічно, поступово перейшли на руську мову, бо з завойовниками прийшла писемність, прийшла Біблія, більш сильна культура.

З цього приводу Л.Гумільов в книзі "Чтобы свеча не погасла" пише: "Хрестились не великороси, а русичі. Це різні етноси. Русичі, як і слов'яни взагалі, з'являлись на історичній сцені в підсумку пасіонарного поштовху I-II віків. Цьому передувало етнічне зuboжіння, що охопило і Рим, і Парфію; романські, германські і сарматські племена, які опустились і загубили минулу жертвенну доблесть. Населення скорочувалось, добро замінило зло, площі під посіви зменшувались...". В XIII-XIV сторіччях по меридіану Східної Європи від Балтії до Африки зароджувались нові етноси. В межах Золотої Орди саме в цей час народився новий російський етнос⁴². В верхів'ях Волги, де споконвічно мешкали угро-фінські племена, в великому етнічному казані змішались три етноси: угро-фінський, що займав територію від Балтії до Уралу і від Льодовитого океану до ріки Оки⁴³; племена Великого Степу – кочові тюркські племена Орди⁴⁴, і русичі, що завоювали колись ці території⁴⁵.

Новий етнос взяв на озброєння руську мову, бо на ній розмовляла слов'янська адміністрація Русі, бо з русичами-завойовниками прийшла Біблія і писемність. Але, як пише Л. Гумільов, новий етнос, взявши багато чого з угро-фінських етнічних рис⁴⁶, норми етики, моралі та закони суспільного гуртожитку взяв тюркські, попросту – золотоординські⁴⁷. І коли Орда

⁴² Одночасно упала Візантійська імперія під натиском тюркських племен і виникла могутня Османська імперія. Почалась трансформація руського етносу в український.

⁴³ Москва, Волга, Печора, Клязьма та інші назви річок і міст в Підмосков'ї мають угро-фінське походження.

⁴⁴ Волга-матушка – не руська, а споконвіку тюркська річка Ігіль, по якій до Російської імперії стояли тюркські міста-сараї. Саратов — спогад про тюркське минуле цього міста.

⁴⁵ За даними американського антрополога О. Дразньовського, антропологія українців і росіян різна. Про це свідчать дані антропології і генетичні ознаки крові. Аналогічні дані наведені в англійського дослідника А.Муранта, який надрукував карту розселення народів світу за генетичними ознаками крові (за характеристиками генів і антигенів).

⁴⁶ Коли їдеш Підмосков'ям, з Москви на Пітер, або іншими північними областями Росії, то скрізь вас зустрічають села, біля будинків яких немає ніяких насаджень, особливо дерев. Це угро-фінська традиція. Колись навколо угро-фінських поселень були дрімучі ліси, в яких було повно хижих звірів. Дерево біля будинку могло стати місцем засади рисі, ведмеда чи іншого звіра, а тому всі дерева вирубувались. Топити "баньку по-чорному" – це теж угро-фінська традиція.

⁴⁷ Прикладом може бути "знаменитий російський мат", який насправді є тюркським, але на відміну від Росії, в Орді він використовувався лише для приниження завойованого населення, яке

накотилась на північно-східну Русь – остання досить швидко злилась з тюркським етносом, вільно почувуючи себе в його межах. Інша річ аграрний етнос русів – він чекав лише миті, щоб зірвати з себе ярмо, перш за все духовне, чужого етносу. І коли Мендовга та його нащадки піднялись проти Орди – під їх стяги встала вся Русь. Велике князівство Литовське було європейською державою, основу якого складав аграрний слов'янський етнос. Золота Орда була ж чисто азіатською державою і її основу складали кочові етноси і близькі за етнічними ознаками до них⁴⁸. Золота Орда виявилась надзвичайно сталим утворенням. Москва зростала і міцніла в Орді, і коли Орда почала руйнуватись – перейняла на себе місію збирання Орди до купи.

Чому саме Москва стала збирачем Золотої Орди? На те було декілька причин. І перш за все, це місце її розташування – на кордоні трьох етносів. З самого початку Москва – поліетнічне місто, в якому вільно почували себе і угри, і татари, і слов'яни. Підпавши під Орду, Москва залишилась Москвою. Московські князі, як і князі інших північно-східних земель, заради власного благополуччя женили своїх синів на ханських доньках, а своїх доньок видавали заміж за татарських царевичів. А тому майже всі знатні московські боярські роди були подвійного походження – руського і татарського. Більшість княжих дітей подовгу перебувала в Орді, де при звичаювались і переймали етику, мораль, закони суспільного життя "престижної ординської верхівки", кочового етносу.

З іншого боку, Москва містилася поблизу європейських народів, де уже в XIV віці знали порох, мали вогнепальну зброю. І коли по всій Орді ще мали на озброєнні шаблі, піки та луки зі стрілами, в Москві з'явилися перші гармати і пищалі, почали виготовляти порох, знайомились з іншими іноземними здобутками.

На відміну від інших ординських земель, Москва мала підвалини руської культури, стали релігію і писемність, що надавало їй переваги в порівнянні з іншими областями Орди. Етнічно Москва була підготовленою до соціальної перебудови. І коли Орда перетворилась на державу-релікт, її подальше існування з архаїчним змістом стало неможливим. То ж коли російські історики пишуть, що початок руйнуванню Орди поклала Куликовська битва, то це вірно лише частково. Міцність складної системи залежить, з одного боку, від міцності внутрішніх зв'язків самої системи і від сили дії зовнішніх факторів на неї – з другого; це – закон природи. В XIV сторіччі почали руйнуватись внутрішні зв'язки Орди, а дія зовнішніх ставала все більш агресивною. Орда

було більш цивілізованим ніж завойовники. Та, мабуть, попав він на благодатний ґрунт нового етносу.

⁴⁸ Іоанн Карпін, який побував з дорученням папи Інокентія IV в Орді, писав:

"...Вони... їдять все нечистими руками, витираючи їх об чоботи та траву, не миють посуду, ні одяжі своєї, люблять кумис та п'янство до крайності... Чоловіки не займаються ніякими роботами... іноді наглядають за табунами та роблять стріли... Жінки, на подив, трудолюбиві, варять, шиють одягу і взуття, ремонтують вози та інше... Вони поважають чиновників, терплять жару і мороз, голод і з пустими шлунками співають веселі пісні, допомагають один одному... Всіх чужоземців зневажають, а обдурити іноземця вважається похвальною хитрістю..."

Що до цього можна додати або відняти?

вже не могла підтримувати свою життєздатність. На авансцену театру історії вийшла Москва і, поки на руїнах Орди не зміцніли нові держави, поки не зібрали достатньо сил для захоплення ординських земель сусідні держави, Москва взяла на себе роль ведучого центру Орди, збирача її земель до купи. Приєднавши Казанське, а згодом Астраханське і Сибірське ханства, Москва майже відновила кордони Золотої Орди, тільки відтепер столиця її містилася в Москві⁴⁹.

Новий російський етнос міцнів, пускав все глибше коріння. Набирав сили. Орда поступово трансформувалась в Росію. Ми не будемо переказувати історію Великого князівства Московського – з нею можна познайомитись за багатьма підручниками та монографіями⁵⁰. Для подальшого ж розуміння історії Русі-України більш важливим є не опис історичних особливостей, а етнічний підтекст утворення Росії. Виникнення назви Росія пов'язано, в основі, з трьома особами. І першою серед них був великий князь московський Іоанн III. Цей князь одружився на доньці брата останнього Візантійського імператора Костянтина – Софії. Софія виховувалась в Римі і, ставши дружиною Іоанна, сприяла впливу Європи на Москву. Завдячуючи Софії Москва прийняла візантійський герб – двохголового орла, а також претензії на третій Рим⁵¹.

Саме з Іоанна III Москва почала збирати землі руські і неруські. При Іоанні III чисто слов'янські міста Новгород і Псков втратили свою незалежність. Нетерпимість нового етносу до старого, руського, в повну силу проявилась пізніше, при Іоаннові IV який просто вирівав Новгород в 1570 році. Іоанна IV повторив Петро I, за вказівкою якого війська московські під проводом Меншикова вирізали і спалили гетьманську столицю Батурин (Варфоломіївська ніч була дитячою іграшкою перед цими жахливими варварськими злочинами).

При Іоанні III Москва набуває свої неповторні євро-азіатські риси. Архітектура – Кремль, бані церков⁵², багато історичних будівель – поєднує в собі європейський стиль (архітекторами були переважно італійці) з вічними тюрко-азіатськими мотивами. В ці ж часи серед тюркських народів поширюється іслам; його експансія простежується майже по всій Орді, відчувається в Москві, де з'являються мечеті вже за Дмитра Донського.

⁴⁹ Показовою в цьому відношенні є переписка Катерини II з Вольтером, всесвітньо відомим письменником і істориком. Катерина II писала: "Ми, велика Європейська держава Росія...", а Вольтер їй відповідав: "...З яких пір азійська держава Тартарія (Золота Орда) стала європейською Руссю? Ми в Європі знаємо одну Русь – Київську. останнім королем на теренах якої був Данило Галицький...".

⁵⁰ Читаючи такі книги слід пам'ятати, що історія, як дівчина, підкреслює все, що надає перевагу над іншими, і приховує те, що може завадити. Показовим є вислів П. А Чаадаєва в "L'Univers" від 15.1.1854 року: "Говорячи про Росію, постійно думають нібито говорять про таку державу, як і інші, насправді ж це зовсім не так. На противагу всім законам людського співжиття, Росія йде лише в напрямку власного поневолення і поневолення сусідніх народів".

⁵¹ "Другий Рим" – Візантія – був завойований турками в 1446 році. Відомий вислів Іоанна III: "Були два Рими, третій – Москва, а четвертому не бути".

⁵² Один із найяскравіших прикладів нової архітектури – храм Василя Блаженного, збудований в 1555-61рр., в якому бані відтворюють різнобарвні чалми. Взагалі бані православних церков Росії – це "бані" азійських мінаретів.

Православна церква, яка мала в Орді значні пільги, а тому ставилася "з розумінням" до Орди, відчула загрозу втрати свого впливу, становища і, відповідно, "хліба й до хліба". А тому починає різко виступати проти залежності від Орди і в особі Сергія Радонежського благословляє князя Дмитра на битву з Мамаєм. Мусульманська експансія була призупинена, але лише за царя Олексія в Москві були зруйновані мечеті, а Петро I насильно перехрестив підмосковне дворянство з мусульманської віри в християнську⁵³.

З Олексієм Михайловичем Тишайшим пов'язана ще одна подія в історії Росії – він заборонив до вживання одну з державних мов – татарську, бо добре розумів, що без єдиної мови немає держави. Наявність двох державних мов, руської і татарської, підривала підвалини державності. Росія мала стати або тюркською, або слов'янською країною. Терези історії схилились в бік слов'янської мови, православної церкви, руської спадщини⁵⁴. Все ж слід зауважити, що обидві державні мови використовувались ще значний відрізок часу. Так, ще Є. Пугачов видавав свої накази двома мовами: татарською і руською.

Вперше князівство Московське Росією назвав цар Олексій. Після приєднання до Москви земель України він говорив: "...є Мала Русь, є Біла Русь і є Велика Русь, а все разом Росія".

Що мав на увазі цар Олексій, коли називав Україну "Малороссией", а Московське царство "Великороссией"? Зміст цього вислову побудований на грі слів. Справа в тому, що митрополитів на Русь призначав патріарх візантійський. Патріарх призначав митрополита в Малу Візантію – в Грецію, яка була ядром Візантії, і в Велику Візантію – в території, завойовані Константинополем. Аналогічно призначались митрополити в Малу Русь, або в Київську, як першооснову, і в Велику Русь, або на території, завойовані Києвом і підлеглі йому. Завдяки багатозначності слів і нетотожності перекладу Русь стала Малою, а окраїна Русі – Великою Руссю – Росією⁵⁵.

Литовсько-польська доба в історії України

Та повернемося до Русі-України. Як уже зазначалось вище, останнім незалежним князівством Київської Русі було Галицьке-Волинське. Та після того, як в 1340 році бояри отруїли свого князя Юрія II, обезглавлену Галичину того ж року захопила Польща. Русь як, самостійна держава, перестала існувати. Спочатку Русь підпала під Литву, а після Унії Литви з Польщею в 1386 році – під польсько-литовську державу, яка поступово перетворювалась в польську, в

⁵³ Відомі прізвища Кутузових, Державіних, Чаадаєвих, Юсупових, Карамзінних та багатьох інших – це прізвища російської еліти – татар за походженням. Відомий РОСІЙСЬКИЙ історик Карамзін був онуком останнього казанського хана. В перекладі з татарської кара – чорний.

⁵⁴ Коли російські історики пишуть про Київську Русь, як про матір держави Російської, то це не зовсім так. Дійсно, витoki Росії багато в чому пов'язані з Руссю, але Русь була не матінкою, а бабусею; ньєюкою ж Росії була Золота Орда.

⁵⁵ Потрібно зауважити, що на той час "Мала Русь" була більша за "Велику Русь" і за населенням і за територією.

Річ Посполиту. Впродовж трьох століть Русь розвивалась в межах інших слов'янських держав – Литви та Польщі.

Литва часів завоювання Русі була більш відсталою; за населенням та територіально не перевищувала десяти відсотків від Русі, а тому після завоювання Русі (Білорусія і Україна тоді мало відрізнялись одна від одної) не рушила ні руської культури, ні мови, ні релігії і це стало основою її стосунків з Руссю. Більше того, Русь стала помітно впливати на Литву і відігравати провідну роль в Литовській державі, що офіційно звалась Литовсько-Руською державою. Князі литовські сприйняли православну віру і дітей хрестили руськими іменами⁵⁶.

Державною мовою Литви стала руська, або як кажемо нині – українська. По Литовсько-польській Унії 1386 року Польща також прихильно ставилась до Русі⁵⁷ і лише після Люблінської Унії 1569 року ситуація почала змінюватись. Незадовго до того до Польщі були допущені єзуїти, які повели шалений наступ на православну церкву. І, незважаючи на те ж саме генетичне коріння, між Польщею та Руссю на ґрунті релігійного протистояння⁵⁸ все більше зростає ворожнеча. Коли мова йде про безліч польсько-українських протистоянь кінця XVI-го – початку XVII сторіччя, то потрібно мати на увазі, що ці протистояння, перш за все, релігійні і вже потім соціальні. Після Берестейської Унії 1596 року Богдан Хмельницький у розпалі війни проти Польщі сказав про її причини: "Причиною, яка спонукала козаків піднятися війною на ляхів, було не те, що ляхи несправедливо відбирали в них села й доми, не те, що позбавляли їх земної батьківщини, не те, що обтяжували їх роботами, подібно до немилостивих фараонів, а те, що ляхи, змушуючи козаків відступати від благочестивих догматів та приєднуватися до невірного вчення, злим юродством руйнували села й доми нетлінних душ". Бо гірше фізичного рабства може бути лише духовне.

За Литви міста руські отримали самоуправління згідно Магдебурзького права, що надавало великої можливості для розвитку ремесел, торгівлі, освіти. Вперше в Європі в Литві виник прообраз сучасних парламентів – сейм, держава мала свої збірники законів та правових постанов – Статути. Виданий в 1347 році Вислицький Статут був на руській мові і судді мали судити згідно з цим Статутом.

Починаючи з XV сторіччя виникає вільна козаччина в нижньому Подніпров'ї, як перший рубіж захисту Русі від набігів кримських татар. Спочатку це товариство потрібно було б віднести до "піратсько-грабіжницького племені", бо основним їх заняттям був грабіж сусідніх держав.

⁵⁶ Синів Ольгерда звали Андрій і Дмитро.

⁵⁷ З опису 1510 року бібліотека Сигізмунда, короля польського, мала 33 книги руських і лише одну польську. Відомий польський вчений Я. Бандже писав в 1815 році: "Усі Ягелончики, аж до Сигізмунда Августа в Литві, по-руськи писали, привілеї й надання давали, і навіть, часом не найкраще по-польськи вміли. Казимир Ягайлович IV (помер у 1492 р.) більше вмів по-руськи, як по-польськи."

⁵⁸ І поляки, і поляни мають спільне походження, що витікає вже з самої назви цих слов'янських племен.

Козаки ходили на Московію і Польщу, в Крим і за Дунай. Та найбільше діставалось від козаків татарам, як і козакам від них. Такі постійні "дипломатичні" відносини призвели до поширення татарського впливу на Русь, особливо на січових козаків. Козаки носили татарські штани (які чомусь стали нашим національним одягом), запозичили багато татарських слів у нашу мову. З часом козаки стали силою, яка могла вирішувати державні завдання, і тоді першочерговим завданням стала організація "війська запорізького". При вирішенні цього завдання козаки багато чого запозичили зі статутів чоловічих православних монастирів. Побутова структура, ієрархічні відносини і навіть знамениті "чуби-оселедці" були запозичені від монахів⁵⁹. Та на тому схожість і закінчувалась, бо для запису в козаки достатньо було православної віри та випитої чарки...

Вільні козаки спричиняли багато клопоту Польсько-литовській Унії. Поставити козаків на службу спробував князь Дмитро Вишневецький, який збудував на острові Хортиця замок і укріплення для козаків (1555 р.), а від короля польського вручив гетьманську булаву запорізькому козацтву. З одного боку це призвело до остаточного оформлення Січі, з іншого – мало вплинуло на зміст її діяльності. У 1572 році коронний гетьман Ю.Язловецький за наказом короля Сигізмунда II Августа набирає на державну службу загін з 300 козаків. Вони вписувалися у спеціальні реєстри, звідки і пішла їх назва – реєстрові. З часом кількість реєстрових козаків невинно зростала, але вони не стали альтернативою вільним козакам, а нерідко і діяли спільно з ними. Великі міста для свого захисту і захисту держави в XVI-XVII сторіччях мали свої полки, а козаки, що входили до їх складу, називались реєстровими, тобто зарахованими на державну службу. На чолі реєстрового козацького війська стояв гетьман (німецьке *Haupt mann* – начальник), який з 1648 року являв собою і правителя України.

Запорізька Січ поступово набувала нового змісту, ставала виразником всього суспільного життя Русі, її менталітету. З часом Січ набула такої ваги, що завела дипломатичні відносини з багатьма європейськими державами, мала свої закони і архіви, захищала православ'я і сприяла поширенню освіти.

Литовська доба, а потім і польська – аж до Люблінської Унії – були надзвичайно сприятливими для розвитку руської культури. Спочатку духовні семінарії Києва та Чернігова, а згодом Острозька⁶⁰ та Києво-Могилянська⁶¹ академії готують вчителів, видають підручники для шкіл. По всій Україні постають церковні братства, що боронили православну віру від уніатської (католицької), доглядали за церковним життям і провадили велику культурну

⁵⁹ Завдяки чубам – оселедцям козаків росіяни стали звати українців "хохлами". Натомість українці за татарські рідкі борідки росіян називали останніх "кацапи" – "как цап".

⁶⁰ Острозьку академію, першу в Східній Європі, заснував великий патріот, князь Костянтин Костянтинович Острозький в місті Острозі в другій половині XVI віку,десь біля 1580 року.

⁶¹ Києво-Могилянська академія була створена на базі Києво-Богоявленського братства і заснованої в 1631 році Петром Могилою школи при Києво-Печерській лаврі. До 1701 року мала назву колегії.

роботу – заводи́ли школи, друкарні, шпита́лі. І коли бу́вали на Вкраї́ні чужинці́, їх дивува́ла вели́ка культу́ра нашо́го наро́ду.

Павло Але́пський, що в 1653 ро́ці пере́їздив Украї́ну, писа́в:

"...всі вони́, за мали́м виня́тком, грамотні́, наві́ть більші́сть їхніх жіно́к та дочо́к умію́ть чита́ти й знаю́ть порядо́к служб́ церковних та церковні́ співи́; священи́ки навча́ють сирі́т і не даю́ть їм тиня́тись неукра́ми по вулиця́х... А діте́й у них більше́ ніж трави́, і всі ді́ти вмію́ть чита́ти, наві́ть сироти́."

В XVI та XVII ві́ках з'я́вились у нас значні́ культу́рні центри́ зі свої́ми шко́лами, друкарня́ми, вчени́ми лю́дьми. Таки́ми центрами́ бу́ли Остро́г, Дермань, Свю́, Куте́їнський монасти́р, Рахманов, Черні́гів, Новгоро́д-Сіве́рський, Лу́цьк, Поча́їв, Ві́нниця, Гойськ, Стре́тин і ба́гато інших, не ка́жучи вже про́ Ки́їв, Льві́в та Ві́льно, де зроста́ла і міцні́ла украї́нська культу́ра. Велико́го впли́ву на культу́ру Ру́сі в цей час набу́ла західна́. Сини́ Ру́сі навча́лись в уніве́рситетах: Падуа́нському, Лондо́нському, Лейде́нському, Геттінге́мському, Пари́зькому, Празько́му, вчили́сь в Ке́нігсберзі́, в Ри́мі та інших центрах́ Євро́пи, пере́ймали і несли́ з собою́ на Вкраї́ну кра́щі надба́ння думки́ і духо́вності. Ма́гдебурзьке́ право́ в суспі́льному житті́, західна́ літе́ратура, му́зика, живо́пис, архіте́ктура зроби́лись рідни́ми на Украї́ні, пу́стили глибо́ке корі́ння. Все це́ поті́м, в друго́й полови́ні XVII та XVIII ві́ках Ру́сь-Украї́на пере́дала до Москви́. Якщо́ релі́гія і пи́семність при́йшли до Росі́ї чере́з Ки́їв з Візанті́ї, то культу́ра, нау́ка, осві́та при́йшли туди́ чере́з той же Ки́їв, але́ вже з Захі́дної Євро́пи.

Націо́нальною назвою́ "нашо́ю" за ці́єї доби́ бу́ло "руси́н", а наро́д звали́ "Ру́сь", мо́ва на́ша назива́лась "русько́ю". В ці́ ж часи́ поступово́ з'я́вляється і інша́ назва́ на́ших земе́ль – Украї́на. Старовинне́ слов'я́нське́ слово́ Оукраї́нь, в значе́нні кра́їна, Ба́тьківщина, рідни́й кра́й – застосо́вувало́сь в різні́ часи́ як назва́ Подні́пров'я, Гали́чини, Псковськи́х земе́ль і т.д.⁶² І коли́ москowiти́ поча́ли назива́ти Ру́сь Мало́росі́єю – це́ мало́ ви́гляд при́ниже́ння, а то́му дру́га назва́ – Украї́на – ста́ла невдо́взі домі́нуючо́ю, як назва́ на́ших земе́ль спо́чатку на Лівобере́жжі, а поті́м і на Правобере́жжі⁶³.

По Люблі́нській Уні́ї 1569 ро́ку розпо́чався напівсмерте́льний для нашо́го наро́ду, як наці́ї, проце́с опо́лячення́ русько́ї інтеле́генці́ та шля́хти. Останні́ ки́дали свою́ правосла́вну ві́ру, прийма́ючи като́лицтво́, а поті́м забу́вали мо́ву й ста́вали поля́ками. На като́лицтво́ пере́йшла́ вся націо́нальна́ верхі́вка, а в ві́рі правосла́вній зоста́лись ли́ше "по́пі та хло́пі", як ка́зали поля́ки. З 1569 ро́ку поча́лось вели́ке пере́селення́ украї́нців на Лівобере́жжя. Ряту́ючись від като́лизації́ та польсько́ї шля́хти, ру́хались украї́нці на вільні́, незаселе́ні земе́лі, в ди́кий степ, на півде́нь і схі́д від Ки́ївщини́ та Черні́гівщини́. Та й тут Польща́ "наздо́ганя́ла" пере́селенців. Вели́чезні́ терито́рії розда́вались коро́лями польськи́м ма́гнатам. Кра́ї пере́селення́ бу́ли небезпе́чні від татар і

⁶² І зара́з це́ слово́ поши́рене́ серед слов'я́н. Всім ві́дома назва́ "Сербська́ Краї́на", але́ не Сербська́ "о́краї́на", поді́бно до того́ як назива́ють Украї́ну "о́краино́й" росія́ни.

⁶³ Слі́д заува́жити, що́ в ті́ часи́ поля́ки́ уже́ назива́ли на́ші земе́лі Украї́ною, хо́ча наро́д назива́в себе́ руса́ми та русина́ми.

тому поселенцям давали волю на 20-40 років. На Лівобережжі постало безліч міст і сіл, виникали величезні латифундії.

Якщо розглядати історичний процес взаємодії українського і російського народів в метафізичному сенсі, то в ці часи почалось друге щеплення руської культури, етики, моралі, духу на угро-татарському підвої. З метафізичної точки зору утворення кожного етносу не випадкове, кожний етнос має свою надзавдання в планетарному розвитку суспільства. Чи то руський етнос на кінець X-XII віків уже зіграв свою роль, чи може завдячуючи надзвичайно негативній рисі самовинищення в боротьбі за владу серед князів, він став нездатним для рішення кінцевого завдання, але саме наприкінці цього періоду відбулось перше етнічне щеплення руської культури на підвої тюркського етносу, де завжди панувала жорстка детермінанта диктатури хана. Як показала історія, перше щеплення виявилось недостатнім. В XVII сторіччі, після багатьох історичних подій, знов постало питання: якому етносу вирішувати етапне метафізичне завдання майбутнього розвитку людства? Руському, трансформованому в український, чи угро-тюркському, трансформованому в російський. Та події середини XVII сторіччя показали, що Русь-Україна не позбулась своєї страшної риси, яка наклала свій відбиток на часи, прозвані в народі "руїною", а тому після "коливань" з 1648 р. по 1709 рік, коли перевага віддавалась то одному, то іншому етносу, вибір прийшовся на Росію.

Руїна

До визвольної війни 1648 року Русі від Польщі з довгої черги козацьких гетьманів можна виділити хіба що Сагайдачного, який зіграв надзвичайно важливу роль в розвитку української культури і просвіти, в становленні самосвідомості української нації. Зеніту ж соборна воля Русі досягла при Богданові Хмельницькому, коли постала незалежна Україна. Та сили протистояти експансії зразу трьох держав: Польщі, Росії та Османської імперії (в особі Кримського ханства) – в Україні не доставало. В пошуках компромісу, вибираючи з трьох не найкращих варіантів, Хмельницький зробив ставку на православну Росію, в надії, що народ тієї ж віри не зашкодить Русі.

Одного не усвідомлював Хмельницький до кінця – в Росії церква завжди слугувала не Богові, а царям. Останні ж завжди дотримувались етики і моралі Орди. І підписуючи з Москвою договір про воєнну допомогу (а не про приєднання України до Росії), він навіть не міг уявити, чим все закінчиться⁶⁴. А якщо і уявляв, то мабуть не мав іншого вибору в надії на крашу долю руського народу, бо всупереч офіційній версії, Богдан писав: "Ми, руси, заключаємо договір з Московією..." Нажаль обидва примірники цього договору були знищені, а переписані Москвою і підписані під її диктовку вісімнадцятирічним сином Богдана – Юрієм – були вже іншого змісту.

⁶⁴ Історія полюбляє кепкувати з тих, хто не вчиться розуму ні на чужих, ні на власних помилках. Коли соціалісти Центральної Ради в 1918р. сподівались, що російські соціалісти не будуть стріляти в українців, вони так само помилялись, як і Хмельницький. Наслідки обидва рази були ті ж самі.

Після смерті Богдана Хмельницького гетьманом в 1657 році став Іван Виговський, який мав пропольську орієнтацію. Проти Виговського повстали запорожці на чолі з Яковом Барабашем та Полтавський полк під проводом Мартина Пушкаря. В першій міжусобній козацькій війні загинуло біля 50000 українців. Виговський переміг, але це була піррова перемога, яка поклала початок серії братовбивчих війн на Україні, початок "руїни" руського етносу.

Скориставшись моментом, Росія ввела на Лівобережжя стоп'ятидесятитисячне військо під командуванням князя Трубецького. Спільно зібравши сили, та за підтримки поляків і татар в 1658 році під Конотопом Виговський буквально знищив царське військо і пішов на Москву. Москву охопила паніка, цар Олексій вже збирався тікати в Ярославль за Волгу, та рука Провидіння направила історію в інше русло. Кілька проросійських запорізьких полковників підняли заколот проти Виговського, звинувативши останнього в "продажу" України Польщі. Виговський відмовляється від гетьманства й тікає до Польщі. Москва скористалась конфліктом в стані запорожців і, зібравши нове військо, знову окупувала Лівобережжя, поставивши гетьманом сина Хмельницького – Юрія. Переляканий силою і погрозами росіян, Юрій підписав підроблений текст Переяславської угоди 1654 року "Про приєднання України до Московщини". В 1660 році між Москвою і Польщею знову вибухнула війна за владу над Україною і, коли росіяни зазнали нової страшної поразки під Чудновом, Юрій розірвав договір з Москвою і погодився повернутись до Речі Посполитої. Та знову старшина козацька, що мала привілеї вже від росіян, повстала тепер уже проти Юрія і обрала гетьманом Якова Сомака.

З цього часу боротьба за владу в козацькому стані ще більше загострилась. Водночас гетьманської булави домагалось по кілька претендентів, а гетьманів налічувалось часом від двох до чотирьох. В боротьбі за "булаву" українці забували про єдність і в міжусобицях винищували свій народ. Все, чого було досягнуто за Сагайдачного та Хмельницького, було зруйновано. Більше того, загальний стан Русі-України погіршився, бо сам етнос виявився розірваним на дві окремі частини сусідніми державами. В 1667 році поляки та росіяни за спиною гетьманів підписали Андрусівський мир. Правобережжя відходило полякам. Лівобережжя з Києвом – Москві. З одного боку, почався історичний процес просвіти й окультурення Росії українцями, з іншого – 300-річний занепад русько-українського етносу.

Друге етнічне щеплення на угро-фінському привої

В XVI – XVII віках стан культури в царстві московським був первісним. Шкіл майже не було, а на науку споглядали як на дияволів плід. Архієпископ Новгородський Геннадій в кінці XV віку так скаржився на неписьменність в Москві: "От приведуть мені мужика на посвяту: я дам йому читати апостола, а він і ступити не вміє – я дам йому псавтира, а він і тут насили бреде. Я його вижену, а на мене за це скаржитесь. Земля, кажуть, такая; не можемо поздобути людини, щоб грамоти щупила. І б'ють мені чолом: пожалій, господине, звели навчати. Я накажу проказувати йому ектенії, а він і до слова пристати не

зугарний. Ти йому одне, а він тобі друге. Накажу йому вчити азбуки, а він посидить трошки, та й втіає геть..."

Друкарня на всю Росію була лише одна, в Москві, та й та друкувала лише церковні книги, іншого не знала. Вже в кінці XVII віку, в 1698 році Петро I скаржився патріарху: "Священники у нас грамоты мало умяют... Ежели бы ихъ в обучение послать въ Кіевъ въ школы...". Як писав професор Морозов: "...въ Великороссии видится только заматерълое грубости чудо, всьхъ ужасныхъ видовъ ужасное, и нтъ людей, которые могли бы руководить просвъщеніемъ духовенства, заботиться о школах, слѣдитъ за ходомъ й результатами преподаванія; вотъ почему, желая поднять уровень образования въ этой средѣ, он (Петр I) необходимо долженъ былъ обратиться къ кіевскимъ ученымъ".

Нема нічого дивного, що свою культуру Русь почала передавати Москві. Вкраїнці почали їхати в Москву ще в XIV – XV віках, а з XVI віку цей рух став масовим. Від царської сім'ї⁶⁵ до найдальших куточків Росії – скрізь вчителювали українці. Українці писали перші російські підручники, закладали по Росії друкарні і школи, виправляли церковні книги⁶⁶. З українцями до Росії вирушила і українська книга. Сила українських книжок була в бібліотеках царів, патріархів, єпископів, бояр, у всіх грамотних людей. Українці принесли в Москву західноєвропейську і свою, руську, культуру; їх вплив відчувався у всьому: в архітектурі, в малюванні, в звичаях, на праві, в літературі⁶⁷ і навіть в московській мові⁶⁸.

В Москву їхали і ремісники-українці. Вони виробляли порох, мило, шапки, одіж, римарські справи та інше, а заодно вчили ремеслам росіян. Добре володіючи багатьма іноземними мовами, українці робили переклади на російську європейських творів, служили послами і товмачами, складали більшість в царських та державних канцеляріях. З українцями до Москви прийшов театр, драматична і любовна поезія, комедійний жанр. Особливо ж в Москві, що майже не знала музики, прийшлись до душі церковні співи та народна українська пісня. Музика і пісня завжди були в пошані на Русі, а з відкриттям духовних семінарій та академій в Острозі і Києві на Україні почали цілеспрямовано навчати музикальній грамоті. І не дивно, що саме з України набирали співаків і музикантів в царський і церковні хори. Вже в XVIII віці, за Катерини II, українці заснували саме національне російське співання, куди вони вклали всю свою душу, викохану на українському ґрунті. І перш за все це

⁶⁵ Вчителем дітей царя Олексія, в тому числі і царевича Петра, був Семен Полоцький.

⁶⁶ "Знаменитим" російським (точніше татарським) матом на той час були заповнені майже всі релігійні книги. На Україні матерні слова вважались гріхом аж до Вітчизняної війни 1941–45рр. навіть в усній мові.

⁶⁷ Більшість сюжетів руських (києво-руських) билин і казок, переказів, обрядів, пісень було перенесено на "московський ґрунт." При цьому часто змінювалась територія дійства, а герої набували рис російського етносу. Ілля Мурин з Полісся став Ильей Муромцем з Мурому, київська чудотворна ікона Божої Матері, яку А.Боголюбський "викрав" при розоренні Києва, стала Володимирської чудотворною іконою і т.п.

⁶⁸ О.С.Пушкін жалівся своїм товаришам: "Малороссы одолели, везде их слова..." Більшість педагогів ліцею, в якому навчався поет, були вихідцями з України.

були композитори Дмитро Бортнянський та Максим Березовський⁶⁹, родом з Глухова, що на Сумщині, які навчались в Італії.

Вплив українців на культуру Москви продовжувався і в XVIII столітті. Українці заснували в Москві Слов'яно-греко-латинську академію на зразок Київської і вчителювали там впродовж всього XVIII століття. Уряд академічний, професори та казнодії завжди були з українців. І коли бракувало справжніх професорів, то на професорські посади до Москви брали навіть студентів з Києва.

На всіх вищих державних посадах – від Синоду до ігуменів – сиділи по всій Росії самі українці. Майже сто відсотків тогочасних вчителів в Росії були українцями, як і священників, що хрестили десятки народів імперії від Волги до Аляски.

Здавна українці славились як чудові педагоги, а тому рівень і якість навчання в російських школах підтримувався завдяки їм. При кожному архієрейському домі був особливий екзаменатор ставлеників, *persona non grata* при школі. Ці екзаменатори мали великий вплив на школу і культуру Росії взагалі, і на цій посаді були майже одні українці.

Ординський молох

Як бачимо, в XVII – XVIII століттях мала місце друга спроба щеплення руської культури на "угро-тюркському підвої" Росії. Але й ця спроба не принесла бажаних результатів. Якщо в період "українізації" зовнішня сторона Росії набула європейського лиску, то внутрішня, ординська, за змістом не змінилась. З кінця XVIII, а особливо в XIX столітті золотоординський менталітет Росії повів безкомпромісну боротьбу з руським впливом не тільки в мові і культурі, а з початку XX сторіччя на духовне і фізичне знищення руського етносу. Уже в XVIII сторіччі були заборонені українські школи⁷⁰, а в XIX-му – друкування українською мовою. Були закриті, або переведені на російську мову⁷¹ школи і вищі учбові заклади, заборонено видавництво українських пісень і музикальних творів. Була зруйнована автокефальна церква, як цитадель духовної демократії, скрізь запанувала Московська православна. Ще більше тиск на русько-український етнос посилювався починаючи з більшовицького заколоту 1917 року, коли золотоординський дух і менталітет запанували на всій території Російської імперії. Спроба України відокремитись в 1917-18 рр. закінчилась кровопролиттям і кількодобовими

⁶⁹ Прізвище Березовського вибито золотими літерами на стінах консерваторії, яку він закінчив, поряд з іменем Вольфганга Амадея Моцарта. Геній Березовського ставили на один рівень з генієм Моцарта. На жаль, це славне ім'я майже забуто на Батьківщині.

⁷⁰ Якщо в середині XVII сторіччя на Україні кожне село мало школу (в середині XVIII сторіччя лише на Лівобережжі було 866 шкіл), то уже в кінці XVIII на Лівобережжі не залишилось жодної української і лише де-не-де були російські.

⁷¹ Як пише історик Ключевський: "...если бы татаро-монголы не разрушили Киев, не пришлось бы Пушкину писать свои произведения на угро-финском диалекте, а Гоголю – переводить на него свои произведения."

грабунками червоних в Києві, зумисним голодом 1933 року, коли загинуло чотири з половиною мільйона українців⁷², концтаборами ГУЛАГу, де за самими скромними підрахунками було знищено кілька мільйонів українців, серед них майже весь цвіт нації.

В роки Великої Вітчизняної війни загинув кожний четвертий білорус і українець і на фініш ХХ сторіччя історія винесла обезкритий і обезкровлений русько-український етнос.

Переслідування всяких етнічних ознак Русі не припинилось, Після недовгого "потепління" двадцятих років, коли були відновлені українські школи і в деяких межах культура, почався новий етнічний наступ. Було зроблено все, щоб наш народ забув свою мову, свою етику, свою мораль⁷³. Ординський молох захопив майже всю східну, південну і центральну Україну. Всі перераховані території втратили майже всі етнічні ознаки, перетворившись, за висловом Е.Канта, в сміття історії. І лише на Правобережжі, особливо в Прикарпатті та в Карпатах, залишилось живе коріння; те, з якого вже скільки разів на протязі тисячоліть, як фенікс з попелу, відроджувався руський дух, руський етнос.

В 1991 році почався розпад найбільшої імперії планети. Україна стала незалежною державою. Що ж її чекає в ХХІ віці?

Розпад Російської імперії вказує на те, що метаісторичне завдання російського етносу залишилась невиконаним. Якщо зазирнути у ХХІ сторіччя, то

⁷² За іншими оцінками в 1933 році загинуло майже вісім мільйонів українців. Ще Т.Г.Шевченко писав, що тілесні та душевні муки поневоленої України не мають ані вимірності, ані слів, щоб їх змалювати. Петроград було збудовано на козацьких кістках, а вже за радянських часів Запорізька ГЕС, Білмор-канал, Магнітка та інші витвори імперії⁷³ зростали на кістках чоловіків, жінок і дітей з України. Гинули на Соловках, в Сибіру, в копальнях. За період з 1928 по 1937 рік був знищений кожний п'ятий українець. Американський кореспондент Томас Вомсер, очевидець цих злочинів, описав їх в чиказькій "Трибун" від 4.03.1935 року – і світ здригнувся... Та недовго, бо уже наступного дня весь тираж газети зник з обігу, і нині не знайти цього примірника в жодній бібліотеці. За підрахунками історика і очевидця тих трагічних подій П.Василевського, кількість жертв голоду складала 7125800 душ. Міжнародна наукова конференція дійшла висновку, що кількість жертв від голоду складає 9000000 людей. Результати перепису населення в січні 1937 року, що показали зменшення чисельності населення на 15 мільйонів людей, було знищено, а учасників перепису репресовано. За роки Великої Вітчизняної війни в концтаборах та на фронті загинуло ще близько 8000000 людей (Німеччина в цій війні офіційно втратила 6500000). Всього з 1917 року по 1945 рік Україна втратила близько 20 мільйонів людей. Та світова громадськість мовчить...

Процес денационалізації відбувався послідовно і неухильно через депортацію, міграцію, етнічне перетасовування, а коли й це не давало бажаних наслідків, то через знищення. Як любив висловлюватись один з найжахливіших катів в історії людства Сталін: "Нет человека – нет проблем." Показовим є ставлення московської еліти до України, відображене в наказі "знаменитого" енкаведиста Берії та маршала Жукова "Про депортацію українського народу до Сибіру" лише за те, що Україна була окупована фашистами.

⁷³ Так, в 1937 році вийшла відома постанова відносно викладання в вищих навчальних закладах російською мовою, що призвело до студентського страйку в Харкові. Страйк закінчився тим, що біля тисячі студентів було репресовано і більше ста – розстріляно. Зараз спостерігається зворотна тенденція, коли ті ж викладачі і студенти-українці, що втратили національну самосвідомість, ніяк не бажають повертатись до рідної мови.

це сторіччя буде іспитом на співіснування в єдиному планетарному домі різних рас і етносів.

Моделі співіснування різних етносів в межах однієї країни відпрацьовувались в історії неодноразово. Останні дві моделі поліетнічних країн будувались на теренах Сполучених Штатів Америки та Росії. Але, якщо в США корінну народність було майже знищено, а етнічні групи з усього світу лише варяться в казані нового етносу, то в межах Росії були зібрані кілька корінних етносів: східноєвропейський слов'янський православний; тюрксько-угорський православний (російський), тюркський мусульманський та багато менших. На жаль, мирного, демократичного, рівноправного гуртожитку в межах Росії не склалось⁷⁴. Російське его, етнічна нетерпимість⁷⁵ серед народів Росії призвели до того, що найменше послаблення ґрат на суспільному концтаборі призвело до розпаду Радянського Союзу а найближчим часом, вірогідно, розпадеться й Росія⁷⁶.

⁷⁴ Організм держави в чомусь подібний до організму людини, в якому кожний орган має свою спеціалізацію і виконує характерні для нього функції. Якщо б в межах однієї країни зібрались етнічні утворення, які б складалі без суперечностей єдиний організм, то, можливо, таке утворення було б сталим. В якості близького прикладу можуть бути США, де, за даними перепису, має місце етнічна спеціалізація, своєрідний симбіоз різних етнічних груп. Так більшість посад в воєнізованих інститутах (армії, поліції, ФБР та інших) займають німці за походженням; в банківських структурах (точніше в фінансових) та в юриспруденції зарекомендували себе євреї; в справі організації виробництва – англіїці та вихідці зі скандинавських країн; в фермерських справах – де гарні чорноземи – українці, білоруси, поляки; в машинобудівному комплексі в якості інженерів і технологів – вихідці з Південно-Східної Азії; в галузі створення комп'ютерних технологій – серби та вихідці з Радянського Союзу; на освітній ниві – українці і т.д.

⁷⁵ Згідно з принципом Кюрі-Королєнко, при взаємодії двох структур більш сильна поширює свою симетрію, прикмети і властивості на менш стійку. Коли взаємодіють дві культури, то вони, всупереч сталій думці, не доповнюють одна одну, а ведуть війну на виживання. І в цій боротьбі перемагає більш примітивна і жорстока; та, в якій менше етичних і моральних обмежень, в якій все дозволено.

Коли мова йде про негативний вплив ординської культури, етики, моралі на руську, то не потрібно ототожнювати росіян, як особистостей, з тим молохом, що роз'їдає душі українців. Боротись потрібно не з людьми – елементами іншого етносу, а з негативним впливом цього етносу на інших. І коли Г.Померанц в статті "Нравственный облик личности" (Знание-сила, М5/90г) пише: "Века татарщины и крепостного права оставили традицию холоуїства и хамства", то слід доповнити, що холоуїство і хамство є ще наслідком і деградації імперських традицій.

Деградація духовності суспільства обумовлює багато негативних наслідків в суспільному житті. Один з них полягає в тому, що духовно убоге суспільство створює духовно убогих лідерів і "годує" таких же "виродків" інших народів, якщо вони працюють на імперську ідею. Як влучно сказав В.Жаботинський: "Дозвольте нам мати своїх негідників", – по відношенню до євреїв. Але цей вислів стосується і інших народів, особливо імперських, де завжди в особливий шані були негідники інших племен і народів, і перш за все, це явище мало і має місце в Росії. Всі національні лідери і герої в устах Росії негідники, злочинці, націоналісти і т.п.; а національні зрадники, бандити, хриstopродавці – шановані люди в Москві. Достатньо прикладів І.Мазепи, С.Петлюри, О.Бендери та інших національних героїв України.

⁷⁶ Звичайно, якщо в Росії збережеться демократична тенденція. Якщо ж в Росії пануватиме диктатура однієї етнічної групи над іншими, її розпад затримається. Прикладом може бути Чечня. Росія зробить все, аж до знищення Чечні, але не допустить виходу Чечні з Росії, бо останній буде початком її кінця. І все ж, згідно з законом розвитку суспільства, це рано чи пізно має статися.

Прикметою несталості структури Росії є те, що єдиний російський етнос в межах Росії майже за тисячу років існування Золотої Орди так до кінця і не сформувався⁷⁷.

Л.Гумільов в своєму визначенні етносу виділяє кілька ключових моментів життєздатності етносу, головними з яких є:

- відчуття членами етносу єдиного коріння і перспектив розвитку;
- наявність достатнього відсотка воїнів-пасіонаріїв, готових пожертвувати собою в інтересах етносу;
- єдиної мови і культури, єдиного духовного середовища;
- народжуваності, яка б відтворювала етнос;
- здатності висунути етнічного лідера із своїх членів.

⁷⁷ Для кмітливого ока не є непоміченою одна цікава особливість російського етносу, пов'язана з походженням найбільш визначних його творців. В переважаючій більшості це представники інших етносів, народів, культур, а саме: українців, білорусів, поляків, євреїв, німців. І майже немає Сидорових, Петрових, Іванових. Можливо першопричина криється в генетичній спадковості. Майже всі, хто близький до рослинного чи тваринного світу, знають різницю між сортами й гібридами. Сорт – це генетично стійка послідовність, вироблена довгостроковим відбором за якимись показниками. Гібрид же – це те, що одержують шляхом схрещування двох близьких, але дещо різних генетично представників рослинного чи тваринного світу. В першому, іноді в другому поколінні гібриди за окремими властивостями перевершують своїх батьків, в наступному поколінні вже не відрізняються від інших сортів, а починаючи з третього-четвертого – з'являються ознаки виродження. В Росії, де особливо за радянських часів відбувалась цілеспрямована "гібридизація" населення (як і в багатьох інших імперіях) за початковими фізичними, інтелектуальними і духовними здобутками, повинен настати період деградації в усіх сферах особистості, а за ним і в суспільному житті. Етноси-гібриди живуть в своєму часовому вимірі не більше, ніж гібриди-рослини. В генетично неякісні тіла "не вселити" досконалі душі (на калькуляторі не реалізуєш можливості сучасної ЕОМ).

Можливо, що хтось, заперечуючи цей біологічний аспект проблеми, посилатиметься на США. Але в США з самого початку зібрались етнічно близькі групи населення, здебільшого з романо-германської гілки арійської раси і, окрім того, не мала місця навмисна гібридизація населення для створення "совєтського народу". І все ж приплив в останні десятиріччя в США різноетнічних елементів з усього світу повинен в недалекому майбутньому привести до тих же наслідків, до яких дійшла Росія. Підтвердженням цієї тези є те, що як і в Росії, так і в США майже відсутні свої творці інтелекту і духу! З іншого боку, в США і Росії дуже багато спільних рис, які і притягують ці дві країни одна до одної, і протиставляють їх в боротьбі за панівне становище в світі.

Ще одним запереченням викладеної тези може бути приклад єврейської нації, що не тільки не розгубила своїх найкращих рис, але й примножила їх, не зважаючи на багатовікове змішування з багатьма народами світу. Це дійсно так, але це не суперечить даній тезі, бо євреї, як високорозвинена нація, свідомо чи напівсвідомо провадили відбір якісної генетики. Євреї одружувались або з представниками своєї національності, або ж з найбільш обдарованими представниками інших, що дозволяло і дозволяє підтримувати генетичний фонд на відповідному рівні. В даному випадку можна сказати, що трішки "отрути" – це ліки, а багато – то смерть. Та шлях єврейського народу можливий за наявності можливості вибору. За тими ж законами "гібридизації" Ізраїль в найближчі історичні часи багато втратить з того, що мали і мають переселенці до своєї прабатьківщини (на відміну від тих, що розкидані по всьому світу, звичайно за умов збереження можливості відбору). І все ж сказане не повністю заперечує можливість генетичного змішування народів. Згідно з тими ж законами генетики результат залежить від вибору батьків. З іншого боку, саме згідно з законами генетики, можна зазирнути в минуле історії народів, прогнозувати майбутнє існуючих і можливості виникнення нових. Для українців генетично сприятливими є союзи з представниками інших слов'янських народів; за ними, хоч і гірше – з представниками романо-германської арійської гілки, задовільно – з іншими гілками білої раси і небажано – з представниками жовтої, червоної і чорної раси.

За цими показниками і руський (український), і російський, і білоруський етноси належать до вимираючих. Останні три століття завдання руського етносу зводилось до залежного від завдання російського етносу. Зараз, після розпаду Радянського Союзу, змінюється метаісторична перспектива розвитку всіх етнічних груп, що входили до його складу.

Кожна етнічна складова вийшла з цього спільного концтабору (в етнічному розумінні цього слова) з різними здобутками і втратами; в залежності від цього можна зробити хоча б деякі висновки про перспективи кожного етнічного утворення в планетарному майбутньому людського суспільства. Смерть етносу і зникнення його з теренів історії, лікування з доопрацюванням і продовженням покладеної на нього місії; перепрограмування (етнічне перещеплення) для іншої задачі – ось ті три можливих шляхи, що чекають нас уже сьогодні. Вибір історії і наш власний залежать в значній мірі від нас, від нашої етнічної самосвідомості і наших можливостей, від тих етнічних рис, які є загальними для всього суспільства і тих, завдяки яким ми створюємо окрему етнічну спільність; іншими словами, від інваріантів нашого етносу, необхідних для вирішення наступних завдань планетарної еволюції.

Розмову про можливі варіанти подальшої еволюції русько-українського етносу, перспективи розвитку нашої держави продовжимо наприкінці історичного екскурсу. А зараз доцільно поговорити про надзвичайно важливу річ в самоусвідомленні українців – про нашу національну символіку.

Національна символіка Русі-України

Символіка кожного народу, кожної держави відображає найбільш глибинні і характерні риси, притаманні саме цьому народові чи державі. Розуміння цієї символіки – це розуміння космічної суті народу, його історичної місії, завдання в розвитку суспільства.

До української символіки належать жовто-блакитний стяг і трисил. Змісту цих символів на Україні майже ніхто не розуміє і провини в цьому лягає, перш за все, на істориків, які замість результатів досліджень несуть до народу які завгодно особисті версії, але ніяк не історичну дійсність. За цими версіями жовто-блакитний стяг – це стигле хлібне поле і небо над ним (іноді Чорне море, що омиває хлібні береги України), а трисил – це і вила, і сокіл, і лук із стрілою і інші, які завгодно асоціативні вигадки.

Та якщо подивитись в глибину тисячоліть, то і там зустрінемо наші, давно знайомі символи. І сягає та давнина 5508 року до н.е. (а може й раніше), коли, згідно з Рігведами, відбулось перше "відкриття Бога" Рамі; а саме, коли Рамі було дано, що жовте – то сонячне проміння, а блакитне – то вода. Разом – це дві стихії, що народжують життя у Всесвіті: сонячні промені і вода! Саме сонячні промені несуть інформацію на посів життя і на його розвиток. І коли

наша планета була "готова до посіву", цей посів ішов через воду⁷⁸. Не у всіх нащадків аріїв зберігся цей символ, а лише у Фракії (нинішня Румунія), у шведів, у норвежців...

Ще глибший зміст у іншого символу – трисила – символу, який зустрічається майже в усіх міфологіях стародавнього світу – від аріїв до шумерів і греків, від Дани до Нептуна і Посейдона. Та навіть в більшості міфів загубилось його первісне значення – триєдність Бога, триєдність Природи, триєдність людини. Фізико-біологічна, енергетично-інформаційна і духовна суті поєднані в одному, і з одного виростають три іпостасі всього суцього. Біологічне тіло, ментальне (інформаційне) і духовне тіла або душа, поєднані в людині. Поєднання цих тіл іде через воду і в воді; може саме тому і в Нептуна, і в Посейдона в руках ми бачимо трисил^{79 80}.

Та не лише ці два символи мала Київська Русь, а задовго до того – арії. На стягах і щитах Русі майоріла свастика; свастика,

що обертається за годинниковою стрілкою – на відміну від тої, що була у фашистів гітлерівської Германії і яка оберталась в зворотному напрямку. Якщо зміст першої – це символ сонця, світла, життя, еволюції, то другої – п'ятми, смерті, розрухи... Можна сказати: яка різниця, куди повернена свастика, свастика – вона і є свастика. Та як показує сучасна фізика, в свастиці закладений надзвичайно глибокий фізичний зміст. Нашому, речовинному за фізичною природою, Всесвіту відповідає своя просторово-часова конструкція. Але якщо цю конструкцію зорієнтувати в зворотному напрямку обертання – це вже буде конструкція іншого стану матерії, місця в якому ні нам, ні живому взагалі уже не буде (живому в нашому, людському, розумінні цього слова).

Ще один символ, який прийшов на Україну від аріїв і майже загубився – це арійський хрест. Хрест, який ніс в собі космічний зміст зірок, в тому числі і Сонця. І мав цей символ вигляд Сонця з чотирма потоками проміння (дивитись малюнок).

Космічна ж суть цього хреста була в тім, що Сонце є тим механізмом, в якому перехрещуються і поєднуються два потоки: Матерії і Духу; потоки, що дарують нам життя. На перших київських церквах були саме такі хрести. За твердженням Ю.Канигіна вони були на Русі вже в IV сторіччі, за гуннів... Та й

⁷⁸ Склад морської води – це склад нашої крові. Можливо, що склад крові відтворює склад морської води, бо життя вийшло на сушу з океану; а може океани було створено під майбутній посів життя?

⁷⁹ В 1930 році біля острова Шанця на Дніпрі знайдено кам'яну застібку Трипільської культури (~5000р.д.н.е.) з трисилом. Багато подібних знахідок має місце в Криму.

⁸⁰ Інший вигляд трисила – це символ Японії , зміст якого аналогічний – три в одному і один в трьох (інша проекція).

зараз на деяких церквах в тому ж Києві можна ще бачити хрести з сонячним символом на перехресті⁸¹. Не всім відомо, що Ісуса Христа розп'яли не на хресті, а на його подібі, що той хрест який ми бачимо як символ віри православної, з'явився пізніше після навали на Європу гуннів. Вірогідно, що саме тоді поєднались між собою змістом хрест арійський з розп'яттям Христовим, як символом перемоги Ісуса Христа над злом, п'янкою. Сьогодні ми спостерігаємо велике розмаїття форм, оздоблення хрестів, але щоб зрозуміти їх зміст, необхідно повернутись до аріїв... Найближчим до арійського є мальтійський хрест, а на нашій Батьківщині то був козацький.

Якщо розставити наші національні символи за змістом, то вишикуються вони в наступному порядку:

Спочатку створив Бог небо і землю (вакуум та речовину). Земля ж була безводна і пуста, і темрява над безоднею, і Дух Божий носився над водою. І сказав Бог: хай буде світло. І стало світло. І побачив Бог світло, що воно гарне і відділив Бог світло від п'янми. І назвав Бог світло днем, а п'янму ніччю. І був вечір, і був ранок: день перший.

І сказав Бог: хай буде твердиня посеред води і хай відокремить вона воду від води. І стало так. І створив Бог твердь, і відокремив воду, яка над тверддю, від води, яка під тверддю. І стало так. І назвав Бог твердь небом. І побачив Бог що це добре. І був вечір, і був ранок: день другий.

І сказав Бог: хай збереться вода що під небом в одне місце і хай з'явиться суша. І стало так...

І сказав Бог: хай народить вода душу живу...

І сказав Бог: створимо людину по образу нашому і по подібності нашій...

Як видно з приведених слів першої книги Моїсея "Буття" з Біблії, символіка Русі по змісту перегукується з порядком творення Всесвіту і людини. Спочатку Бог створює речовину, відділяючи її від вакууму і збирає її в зірках і планетах; потім Дух опліднює Матерію через світло. Після того як відокремлена вода від суші, на планетах через випромінення зірок іде посів життя на воду; і, нарешті, вода народжує душу живу, все живе з наступним створенням людини по образу і подібності...

Як бачимо, символіка нашого народу суто космічна і не так багато символік подібного змісту в інших народів планети. Лише євреї, японці, араби,

⁸¹ В Москві можна зустріти хрести з півмісяцем, що є відлунням тих часів, коли поряд з православними церквами стояли в Москві мечеті, а майстри, що їх будували, нерідко були одні і ті ж.

китайці, індійці та деякі інші народи мають, або мали подібну символіку⁸². Але таку глибоку і послідовну мабуть мали лише арії, а згодом Русь-Україна. І все ж, незважаючи на змістовність символіки, можна запитати: а яке відношення має все це до нас з вами, до нинішнього стану суспільства, до нашого майбутнього? Щоб відповісти на це запитання, потрібно спочатку розглянути "інваріанти" нашого етносу.

Етнічні інваріанти і потенціали

Як уже йшла мова, кожному етносу притаманні риси як загального, так і особливого змісту. Етнічні риси, що відрізняють даний етнос від інших і не змінюються з часом, називаються етнічними інваріантами. Враховуючи триєдність природи Людини, етнічні інваріанти слід розглядати через біологічну, ментальну та духовну призми.

Фізичний стан. Відомо, що ще гітлерівці та їх ідеологи шукали ідеальний образ арійця і знайшли його... в полку полонених бійців Радянської Армії, набраного в північній частині Росії: довгообразі, з голубими очима, русаві, високі, стрункі – але то були не німці. Гітлерівці стверджували, що високий інтелект мають лише довгообразі – з подовженим черепом, а ті, що круглоголові – то нижча ступінь людства, то Азія, яка ні на що путне не здатна... Та археологи знаходили круглоголових в усіх країнах світу, як і довгообразих; тільки кількість перших збільшувалась в напрямку з північного заходу на південний схід, а других – навпаки.

І все ж, майже безпомилково, можна відрізнити жителя Прибалтики від жителя України, Британії від Греції, Ефіопії від Конго, Японії від Китаю, Єгипту від Ірану і т.п. Чим же відрізняється українець від інших навколишніх народів? Якщо відстежити всі слов'янські типи, то перше, що впадає у вічі – це два типи слов'ян: північні і південні. Серед північних більше русавих з голубими очима, з білішим кольором шкіри, серед південних більше темноволосих, карооких, з більш смуглим кольором шкіри. За цими ознаками до північних слов'ян слід віднести поляків, литовців, білорусів та слов'ян північно-західної і західної частини Росії. Україна, Словачка, Чехія, Югославія, Сербія, Словенія, частково Болгарія, а також слов'яни чорноземних областей півдня Росії (Кубань, Воронеж та інші) – до південних. Можливо, що умови проживання впродовж тисячоліть на різних широтах призвели до домінантності більш відповідних для цієї місцевості рис; можливо що ще за доби аріїв в єдиному арійському казані змішались різні за походженням народи – так чи інакше, але єдності слов'янських рис не спостерігається.

Більше того. Хоча в Україні за генетичними ознаками крові домінують слов'яни, але відстежуються і інші гілки білої арійської раси: угро-фінської, тюркської, ірано-кавказької та романо-германської; причому не лише в окремих особистостях, а в суміші генетичних ознак окремої особистості, що ще

⁸² До таких символів слід віднести зірку Давида, семисвічник, звиток Тори, Ін і Янь, три кольорові кола в одному та деякі інші.

раз обґрунтовує не тільки спільне походження, але й спільну колиску цих народів, територіальне віднесену до басейнів рік, що впадають в Чорне море. Може саме тому так важко виділити біологічні домінанти типового українця, щоб окреслити його між інших представників білої раси.

За складом нервової системи серед українців можна знайти і холериків, і меланхоліків, і сангвініків, і флегматиків, може дещо більше за інших – сангвіно-флегматиків. За фізичними ознаками – теж повне різноманіття. Згадаємо хоча б деяких чемпіонів світу і Олімпійських ігор: спринт – Борзов, стрибки з жердиною – Бубка, важка атлетика – Писаренко, боротьба – непереможний Піддубний, бокс – Кличко, спортивна гімнастика – Шахлін, Підкопаєва, художня гімнастика – Турищева тощо. Безліч імен в усіх видах спорту, в особистих і командних змаганнях. Та всі ці види спорту потребують окрім природних даних ще й великої працелюбності, тягучості й терплячості, витривалості, уміння і можливостей пристосовуватись до самих різних умов функціонування організму.

Таким чином, аналізуючи чисто біологічні можливості, ми можемо стверджувати, що наш народ має дуже добрий набір генетичних можливостей для перебудови і виживання в найрізноманітніших умовах навколишнього середовища.

І все ж – це лише один бік медалі. Бо з іншого боку, для неупередженого спостерігача зразу ж впадає в очі яскраво виражена фізична деградація населення України. Два відсотки населення (більше мільйона осіб) – офіційні інваліди. За даними Міністерства охорони здоров'я, серед тих, хто вступає в доросле життя, лише одиниці мають здоров'я, що відповідає світовий нормативам. Народжуваність менша за смертність в кілька разів. Фізично організми майбутніх мам не готові і не здатні до повноцінного відтворення етносу. Населення похилого віку складає більшість. А ще слід додати наслідки Чорнобиля, надзвичайно високу інфікованість (туберкульоз, гепатит, інфекція ВІЧ та інші епідемічні захворювання), несприятливі життєві умови – соціальні і екологічні, поширена наркоманія (від паління і зловживання алкоголем до вживання сильних наркотиків). Висновок із сказаного можна зробити лише один: фізичний організм етносу перетворився в старе, трюхляве та ще й важко хворе дерево, якому важко розраховувати хоча б на якесь майбутнє.

Другий висновок протирічить першому, та лише на перший погляд, бо якщо перший говорить про потенціальні можливості, то другий про важку хворобу етносу. Для більш повного розуміння етнічного занепаду нашого народу потрібно розглянути ще два аспекти його буття: інтелектуальний (ментальний) і духовний.

Інтелектуальні можливості. Ще перед Великою Вітчизняною війною японці досліджували інтелектуальні можливості різних народів і знайшли, що коефіцієнт інтелектуальності слов'ян приблизно на п'ятдесят відсотків вищий, ніж японців і китайців. Так це чи ні – важко сказати. Та якщо взяти якусь із визнаних світом енциклопедій, то неважко помітити, що більша частина сучасних знань про навколишній Всесвіт завдячує вченим Європи, більшість лауреатів Нобелівської премії – вихідці з Європи, найбільш кардинальні ідеї і

проекти запропоновані представниками романо-германської та слов'янської гілок арійської раси⁸³. Щоб оцінити інтелектуальні можливості українців, потрібно переглянути досягнення представників нашого народу в усіх галузях інтелектуальної діяльності. Серед найяскравіших зірок математики Остроградський, Боголюбов, Ляпунов; фізики Іофе, Будкер, Векслер; творець теорії пружності і міцності Тимошенко⁸⁴; один з найвидатніших конструкторів авіаційної техніки Сикорський, творець невідновленої термодинаміки – цариці сучасної фізики – Пригожин; один з найвидатніших медиків в світі хірург Пирогов; видатні конструктори ракетно-космічної техніки Ціолковський (з роду козацького отамана Наливайка), Кибальчич, Корольов, Янгель Глушко і багато інших, не менш ушанованих імен. Одне прізвище Вернадського, в питанні осмислення природи Всесвіту, якому немає рівних у світі, першого президента Української академії наук творця науки про ноосферу – як ніяке інше характеризує інтелектуальні можливості народу України. На Україні виростили і творили видатні педагоги Прокопович, Смотрицький, Ушинський, Дорошкевич, Левицький, Огієнко, Русова, Ващенко і інші, що створили надзвичайно ефективну систему освіти і виховання для всього слов'янського світу. Серед юних українців переможці міжнародних конкурсів і олімпіад, чемпіони світу в галузі інтелектуальних ігор. І зараз, в годину важкого занепаду всього суспільного життя, єдине, що ще тримається, – це інтелект народу. Та й тут хмари все гущі і все більш непевна перспектива. Обдарована молодь покидає країну (останнім часом близько 5000 найталановитіших молодих вчених щорічно), старіє науково-педагогічний склад, невпинно збільшується відсоток дітей, не здатних, з причини природних вад до повноцінного навчання, спотворюється сама система освіти. І все ж надія на інтелектуальне відтворення етносу ще є. Є в тому разі, коли всі розуміють, що наш етнос важко хворий, і що причина цієї хвороби криється в духовній структурі етносу.

Духовний стан. На перший погляд духовне підґрунтя нашого етносу міцне і стає. На відміну від багатьох народів світу ми маємо свого духовного вчителя – Т.Г.Шевченка. Надзвичайно гармонійну, співучу і емоційну мову, багату літературу, театр, живопис, архітектуру, велику музичну культуру, одну з найдемократичніших і духовних православну віру. Відомі всьому світові композитори Бортнянський і Березовський, Чайковський і Лисенко, Прокоф'єв і багато-багато інших; широко відомі письменники Гоголь і Чехов, Короленко і

⁸³ Слід окремо зауважити, що серед європейських вчених багато єврейського походження, а їх внесок в науку ХХ сторіччя один з найбільших. По коефіцієнту інтелектуальності євреї не відрізняються від більшості народів білої раси, але можливості реалізації інтелекту в євреїв завдяки високій національній самосвідомості набагато вищі. Крім того необхідно зважати і на те, що більшість вчених-євреїв виховувалась в суспільному і інтелектуальному середовищі європейських народів.

⁸⁴ Іофе і Тимошенко родом з одного старовинного руського містечка Ромни, Іофе був "батьком" радянської фізики; за книгами Тимошенка розраховують всі сучасні конструкції на міцність і пружність – від комбайнів до космічних апаратів.

Достоевський, Франко і Українка, Котляревський і Булгаков⁸⁵. З України вийшли знамениті художники Рєпін, Куїнджі, Айвазовський; філософи Сковорода, Бердяєв, Блаватська. Та хіба можна перерахувати всіх великих митців творців духу народу, починаючи з невідомих авторів билин і епосів до кобзарів і гумористів? Дотепність і кмітливість, винахідливість і гострий розум – скільки раз ми спостерігали ці риси хоча б в зустрічах команд клубів веселих і винахідливих, коли почергово всі команди з України майже щороку ставали чемпіонами. А скільки талановитих композиторів, співаків, акторів театру і кіно, музикантів вийшло з України і яких рознесло по всьому світові?!

Та все це губить свій сенс, коли вмирає душа етносу. Коли одна з найжахливіших рис нашого етносу – самогубство – весь час, у всі історичні відрізки приводить суспільство до того ж самого стану, який влучно ще в XVII – XVIII віках назвали одним словом "руїна". Коли кожний українець вважає себе "розумнішим" за всіх⁸⁶, коли скільки українців, стільки й поглядів; коли "де два українці – там три гетьмани", чи можна чекати спільної ходи до єдиної мети? Зрозуміло, що ні... І все ж, з одного боку, ця риса дозволяла зберегти свої етнічні особливості за всілякі негаразди, вижити етносу в будь-яких умовах; з іншого, як наслідок, виживання переходить в пристосування за всяку ціну до інших умов, аж до зміни етнічної незалежності і знищення власного етносу. Хіба не найбільшими ворогами свого етносу в усі часи були українці, що здобували чини в інших етносах, особливо в Польщі і в Росії? Саме свої "виродки", або за їх допомогою, в багатьох випадках знищували українську мову і культуру, етику і мораль; вбивали своїх братів і сестер. Якщо ж до цієї пухлини додати 300-річний молох московсько-ординського етносу⁸⁷, що мов жорна перемолов в собі східну, південну і центральну Україну⁸⁸, знищивши майже всі етнічні ознаки на цій території, то загальний духовний стан етносу можна визнати критичним.

Більше того, вплив цього етносу призвів до крайнього духовного зубожіння, до розпаду етики і моралі, до заміни духовних цінностей на антицінності; коли антикультура антигуманізм, антиетика і антимораль тюремної свідомості стали органічною суттю душі багатьох і багатьох колишніх українців тих, кого Е. Кант, а за ним і інші європейські лідери

⁸⁵ Чехов говорив сам про себе, що він з малоросів, з козацького роду; Достоевський походив з сім'ї священників із Західної України; Булгаков народився і виріс в Києві.

Батьки Чайковського родом з України. На Україні жила і вся рідня композитора. Чайковський часто приїздив в Україну, де під впливом казкової природи народилося багато видатних творів композитора.

⁸⁶ Про цю негативну особливість східних слов'ян говорив ще М.Ломоносов, порівнюючи їх з німцями: "Если взять отдельного немца и отдельного россиянина, то первый – "баран", а второй – умница; но если взять десять немцев и десять русских, то первые – сила, а вторые – стадо баранов".

⁸⁷ При визначенні російського етносу, як московсько-ординського, мова не йде про конкретних росіян, а про ту етику і мораль, про менталітет, що з підвалин Орди через тюрми і зони впливали страшним брудом в душі населення колишнього СРСР.

⁸⁸ Якщо в одній державі об'єднати два етноси, то згідно з принципом Кюрі-Короленько, численніший, але менш розвинутий духовно етнос обов'язково перемеле інший, перетворюючи його структури в подібні до своїх. Його не зупинять морально-етнічні обмеження, бо їх у нього немає. Вовк не питає візку, чи хоче вона жити, навіть якщо це "найлюдяніший" вовк у світі.

називали і називають етнічним сміттям історії. Коли на вулицях з'явилися тисячі бездомних, сотні тисяч сиріт при живих батьках, коли все – від душі до тіла – продається і купується, коли той, хто "має", дбає лише про своє черево і свої кишені, в той час, коли навколо мільйони обкрадених ними напівголодних і голодних громадян, коли забуті всі духовні цінності, а в думках лише гроші та "фізіологія" – що можна чекати від ракової пухлини власного етносу, своїх "виродків", від етносу "орди", якій не потрібні ні Україна, ні українці, навіть свої власні діти. Бо ким вони будуть, коли не буде України? Китайцями, турками чи американцями? Чи просто сміттям, нікому і ні для чого не потрібним? Бо без своєї Батьківщини, за межами свого етносу, в межах іншого (нічиєї території не буває ні в фізичному, ні в інтелектуальному, ні, особливо, в духовному плані) – людина перетворюється в бур'ян, у відходи; і, лише, іноді, за відповідних умов і ціну (за скільки себе продаси) – в елемент чужого етносу. Саме падіння в прірву бездуховності, привело до інтелектуального зубожіння, та ще в більшій мірі – до фізичного виродження етносу. Навіть не віриться, що надворі кінець XX сторіччя.

Майбутнє України

Що ж тебе чекає, Україно?

Вище вже йшла мова про закони життєспроможності етносу. То ж подивимось, чи є в цьому плані якісь надії на майбутнє у нашого народу? Перша ознака етносу – мова. Інваріант історичного визначення етносу, інструмент, необхідний для виконання завдань суспільного розвитку планети. Чи відродиться мова? Надія є, бо є на Україні ще міста і села, де звучить руська мова і де люди цінять і люблять її. А коли ще залишилось коріння, то за підтримкою держави все можна відродити. Та це залежить від людей, готових на самопожертву ради свого народу, заради її мови, культури, духовності. Чи є вони на чолі держави? Якщо і є, то чому їх ніхто не чує? Народ повинен мати своїх провідників в майбутнє, своїх духовних лідерів і героїв. Де вони?

Немає відновлення етносу, про народжуваність годі й мовити. Зате всюди, куди не глянеш, сміття, бруд, звідусіль потоки лайки, ненависті, глуму, матюків, брехні... То ж давайте спитаємо себе: чи потрібен планеті народ, який перетворив свою країну і свої душі в Чорнобиль, в планетарний смітник, а суспільне середовище в помийну яму? Чого можна чекати від такого народу в майбутньому? Чи можна дати йому перспективу без ризику перетворення всієї планети в Чорнобиль? Якої б думки ми не були відносно себе, треба сказати відверто: ні!.. Народ, етнос в тому стані, в якому перебувають пострадянські країни, планеті не потрібен і повинен зійти з теренів історії. Звичайно, якщо ми самі не змінимо себе на краще; якщо не доведемо, що ми не безнадійно хворі, що у нас є майбутнє. Необхідно вилікувати і перебудувати себе і через себе свій етнос. Необхідно відновити духовні цінності свого народу і повернути загально-людські цінності в душі українців. І кожен повинен почати з себе, і перш за все – з мови, бо казав Платон: немає мови – немає народу, немає держави.

Найбільшу увагу слід приділити етнічному вихованню молоді. З психології відомо, як важко перебудувати свідомість дорослої людини. Моїсей водив по пустелі народ Ізраїлю сорок років, поки не помирали всі, хто був рабами, поки не підросли вільні спадкоємці цього народу. Надія нашого народу – в дітях, від них залежатиме: "Бути, чи не бути на планеті руській душі і руському духу?!"

Але навіть перебудований, здоровий етнос має історичну перспективу лише за умови, що знайде свою суспільну нішу в суспільному середовищі планети. Вище вже йшла мова про різновиди етносів. І хоча в епоху науково-технічної революції багато чого змінилось в житті народів, але визначення етносів за ознакою джерел існування залишається без змін. Так, найбільшим "кочовим" етносом сучасності є Сполучені Штати, джерелом існування якого є долар. Де є умови для живлення долара, де він "пасеться", там і пастух – народ Сполучених Штатів, там його Батьківщина. За долар можна купити все: від матеріальних до духовних цінностей. Звідси і мораль, і етика народу, якому не потрібні ніщо і ніщо, а лише той і те, що годує долар; а тому інших "пастухів" долар на свої пасовиська вони не пустять. Тим паче, важко хворий руський етнос.

Найбільшим етносом-споживачем зараз є Росія, що має величезні природні ресурси, змогу їх експлуатувати і жити завдяки цьому, не хвилюючись за нинішній і майбутній день (якого у нього може і не бути). Як кочові, так і етноси-споживачі живуть за рахунок знищення навколишнього середовища, бо, як казав ще К.Маркс, немає такого злочину, на який не пішла б людина заради грошей і власного егоїзму за відсутності духовного середовища в суспільстві.

До складу третього різновиду етносів – етносів-виробників слід віднести, в першу чергу, європейські країни і Японію, джерелом існування яких є відтворення і збереження природного і етнічного середовищ.

В якому ж напрямку спрямує Доля наш руський етнос? На протязі тисячоліть наш етнос був аграрним, виробничим. Чи залишиться він і надалі таким же? Ймовірно, що ні, бо скрізь по селах залишились люди похилого віку і майже зовсім немає молоді. А, отже, немає кому передати тисячолітній досвід співіснування лану і Людини; і нове покоління не стане продовжувачем споконвічних традицій. І навіть, якщо колись молодь і повернеться до поля – місце вже буде зайняте, бо природа не терпить пустоти. Доки йде перебудова етносу, вільну нішу займуть представники інших аграрних етносів. Навіть в кращому випадку аграрне виробництво уже не стане головним в діяльності нового етносу. Не стане новий етнос ні кочовим (бо туди, де "пасеться" долар, його ніхто не пропустить), ні етносом-споживачем (бо продати окрім своєї душі нічого). З іншого боку, в найближчі десятки років неможливо розраховувати і на те, що з суспільної свідомості народу раптово зникнуть етнічні гени русів і їх замінять відповідні євреїв, німців, японців, інших етносів. Отже єдиним шляхом в найближчому майбутньому може бути лише шлях продовження етнічних традицій, але не в площині матеріального виробництва. Майбутнє людства не в матеріальному виробництві і суспільних

відносинах, побудованих на ньому, а в переході на якісно новий рівень досконалості. Вже сьогодні в суспільному розвитку на передній план виходять інформаційні технології, а завтра вони будуть визначати майже всі пріоритети суспільного життя. Та ще вище знаходиться духовна сфера розвитку людства і потреба в духовних цінностях буде зростати з кожним роком.

Найціннішим для майбутнього розвитку Людства будуть етноси, здатні ТВОРИТИ інтелектуально-духовний Всесвіт; етноси, для яких першим і головним завданням стане "не нашкодити"; головним правилом планування і побудови суспільного життя і кожної особистості буде гармонійне співіснування з природою; таке, щоб Природі "не боліло від присутності і діяльності Людини", щоб Людина і суспільство завжди залишались гармонійними клітинами організму планети, гармонійною складовою розвитку Всесвіту. І в відповідності до потреб розвитку суспільства наш етнос має стати творцем нових інтелектуально-духовних цінностей. Та чи можливий такий перехід в найближчі роки? Ні. Більшість русько-українського етносу, загубивши свої етнічні ознаки, втратила і основу для створення етнічних духовних цінностей⁸⁹. Відтворенню матеріальних цінностей ця частина етносу ще може слугувати, але не більше. Зважаючи ж на загальний стан "духовного Чорнобиля", більшість нашого етносу повинна залишити сцену історії (може тому й така низька народжуваність?) Повинні народитись, а потім їх потрібно буде ще відповідно і виховати, нові руси-українці, високого інтелекту і ще вищої духовності. Та чи маємо ми на це час і передумови?

Так, ми маємо одну з найбільш музикальних і гармонійно побудованих мов, придатну як для створення інтелектуальних⁹⁰, так і культурних цінностей. Ми маємо глибокі етнічні корені, що сягають глибини тисячоліть і відстежуються в епосі, в пісні, в народних культах і обрядах, в православних нормах етики і моралі; в нас присутні гени творчості, великі можливості і нахил до навчання, до інтелектуального самовідтворення. Незважаючи на страшне духовне зубожіння, ще живе пісня і слово, ще є в нашому народі поети і композитори, співаки і вчителі, художники і вчені, люди різних професій і різного походження, які, не зважаючи ні на що, продовжують створювати найвищі людські цінності. І якщо хоча б найсвідоміша частина етносу зрозуміє необхідність в переосмисленні нашого місця в історії, відчує потребу інтелектуально-духовної перебудови, перенесе пріоритет на виховання нового, придатного і необхідного для майбутніх поколінь – може й буде жити в віках арійський дух і руський етнос.

⁸⁹ Можна заперечити цю тезу наявністю суспільних, загальних для всіх етносів духовних цінностей. Дійсно, багато духовних цінностей є міжетнічними і, навіть, планетарними, але творяться вони в межах конкретного етносу, розповсюджуючись згодом на більш широкі верстви населення, з подальшим відбором для загальнолюдських потреб. Вище уже йшла мова про те, що нічий духовної території не буває. Це те ж саме, що загальнолюдська власність – розкрадати є кому, а виробляти ніхто не хоче.

⁹⁰ Майже сто відсотків програмного забезпечення ЕОМ в США розробляється вихідцями з Сербії та представниками слов'янських країн колишнього Радянського Союзу, тобто тими, хто користується слов'янськими мовами в мисленні.

Не зовсім коректні прогнози майбутнього

Відносно найближчого майбутнього, то з високою ступінню ймовірності можна стверджувати, що найближчі десять-п'ятнадцять років, доки будуть на чолі держави представники партійної номенклатури Радянського Союзу, Україна перебуватиме в стані глибокої кризи. Повинні підрости й вийти на чільне місце нові лідери, не обтяжені псевдокомуністичною свідомістю, виховані новими суспільними відносинами. Відбудеться це, найвірогідніше, в період 2010-2015 рр., а можливо й дещо пізніше. А до тих пір буде спостерігатись надзвичайно велика смертність, пов'язана зі старінням етносу і наслідками Чорнобиля. З 2005-2008 рр. можливе збільшення народжуваності (з точки зору перебудови етносу, щоб старше покоління не могло кардинально впливати на формування нової свідомості). Зміни, пов'язані з перебудовою етносу, до того часу будуть малопомітні, але з 2013-2015 рр. вони стануть енергійними і відчутними. В кінці першого десятиріччя третього тисячоліття на авансцені політичного театру і суспільного життя України слід чекати появи нового національного лідера, відносно молодого (близько 40 років), ймовірно з Західної України, де процес перебудови етносу протікатиме енергійніше. Новий лідер об'єднає етнічно народ України і зробить рішучі кроки в перебудові руського етносу в цілому. Пріоритети будуть віддані справі виховання майбутнього етносу.

В цей час Україна буде дуже тісно взаємодіяти зі слов'янськими країнами, особливо з Словачею, Словенією, Сербією, Білорусією і в дещо меншій мірі з Польщею і Болгарією. Тісні контакти будуть встановлені з Грецією, Німеччиною, Швецією і Норвегією.

За етнічними законами до 2020 року Росія поступово перетвориться на конфедерацію практично незалежних держав, найбільшими з яких будуть безпосередньо російська (зі столицею в Новгороді або в Петербурзі), що перебуватиме в межах колишнього угро-фінського етносу від Балтики до Уралу і від Оки до Льодовитого океану; Південна Русь, зі столицею в Ростові, що об'єднає козацькі області Дону і Кубані, і яка тісно взаємодіатиме з країнами Кавказу; Далекосхідна, зі столицею у Владивостоку і широкими зв'язками з Японією і Кореєю. В той же час Сибір, від Уралу до Далекого Сходу поступово перейде під вплив Китаю (навіть якщо і збереже автономність), а поволжські республіки все більше підпадатимуть під вплив ісламу.

Для русько-українського етносу велике значення буде мати швидкість і якість перебудови: той, хто перший вирушає в дорогу, стає лідером на новому шляху еволюції суспільства. Народи, що перебувають в зоні благополуччя, на швидку перебудову не здатні – діє закон історичної суспільної інерції, а тому у України є шанс на непогане майбутнє.

Взагалі ХХІ сторіччя буде сторіччям протистояння двох великих народів – Індії і Китаю. Саме там нині збираються величезні людські і матеріальні ресурси планети до "планетарної битви". В якій сфері – в матеріальній, інтелектуальній чи в духовній – вона протікатиме, зараз

прогнозувати важко, бо мають місце лише ознаки її наближення. Можна лише стверджувати, що від результатів цього протистояння залежатиме подальший шлях розвитку людства... Не виключено, що хмари можуть і розсіятись.

В ХХІ сторіччі відбудеться багато змін на всіх рівнях буття планети. З 2003 року Земля остаточно ввійде в сузір'я Водолія, господарем якого є планета Уран. Уран – бог неба і наречений Геї, богині Землі, – приходить на зміну Сатурну, господарю сузір'я Риб – божеству підземного царства, що поїдає власних дітей. Всім відомо, що прихід нового господаря віщує і нові порядки. Колись слов'янські народи народились під патронажем Сонця, Урана і Меркурія. Нині ж лише Україна та Білорусія перебувають під впливом цих небесних тіл. Росія виникла завдяки взаємодії Юпітера і Сатурна і перебуває під їхнім впливом. Ці ж планети разом з Венерою стояли біля колиски Золотої Орди, угро-фінського етносу і кавказько-іранської гілки білої раси, а тому не дивний потяг Росії до влади (Юпітер) і знищення власних дітей (Сатурн). Уран і Сатурн – полярні планети і, якщо Сатурн намагався припинити все, що створено під проводом Урану, то в ХХІ сторіччі події, вірогідно, будуть розвиватись за іншим сценарієм. Двадцять перший вік – це вік інформаційних технологій. На рівні інформаційного простору події будуть розгортатись настільки стрімко, що навіть більшість аналітиків в галузі прогнозування планетарних змін не зможуть відповідно реагувати, а тим більше робити вірні висновки. Найближчі десятиріччя – це точка розгалуження шляхів розвитку людства і планети. Якщо людство кардинально не зміниться в своєму ставленні до планетарного середовища і до сфери духовності в цілому, воно знищить середовище свого життя і загине, бо багато планетарних змін уже набирають незворотного характеру. Але поки що є ще один шлях – духовної перебудови суспільства, порозуміння з природою і розвитку в гармонії з нею. Це наша надія, може остання для України. Це її доля і наша з вами, і залежить вона, в першу чергу, від нас самих. То хто ж ще, як не ми?!

Русь Велесова

Частина II

ПЕРЕДМОВА

Через два роки після публікації першого видання Русі авторові випала нагода познайомитись з книгою Олександра Асова "Слов'янські боги і народження Русі", з повним викладом в ній "Книги Велеса" і ґрунтовними коментарями до цієї книги. Історичні події, подані в Книзі Велеса, сягають давнини в 26000 років і кардинальним чином змінюють наші уявлення про шляхи-дороги наших пращурів в сивій глибині тисячоліть. Офіційна історична еліта Росії заперечує Книгу Велеса, вважаючи її підробкою. Особливо негативно проти неї налаштована православна церква. Щоб зрозуміти атмосферу недовіри до "Книги Велеса", необхідно її прочитати. Звичайно, важко довести достовірність книги після загибелі першоджерела. Та багато фактів, наведених в ній, стали надбанням історії лише в останні десятиріччя, а тому не могли з цієї причини бути підробленими.

І все ж, незважаючи на значення відомостей про історію арійських народів, особливу цінність для нас становлять релігійно-філософські уявлення наших пращурів, їх космічний світогляд. Об'єднані в цілісну систему вони мають таку глибину проникнення в космічну сутність буття, що сучасні світові релігії, порівняно з ними, є лише частковими випадками. І якщо поглянути в майбутнє нашого народу, то віриться, що справдиться "Заповіт Патріарха Арія" нащадкам і ми повернемося до віри пращурів.

Основний зміст "Книги Велеса" викладено дуже конспективно, але в завдання автора і не входив детальний опис подій, висвітлених в книзі в їх послідовності. Головне завдання полягало в зрозумілому викладенні історії аріїв і в тому, щоб донести до читача сутність "Космосу слов'ян".

ІСТОРИЧНА ДОВІДКА

"Книга Велеса" є священною книгою всіх слов'ян. Вона була написана (вирізана) кількома авторами з VI по IX сторіччя на букових дощечках⁹¹ і присвячена богу Сонця Велесу. Ця книга подає історію слов'ян-русів і багатьох інших народів задовго до нової ери, за день бога Сварога (26000років) і до хрещення Русі. "Велесова книга" відкриває нам духовний Всесвіт древніх русів, передає досвід багатьох тисячоліть духовних пошуків, боротьби, перемог і поразок багатьох народів Євразії. Це єдине Священне джерело народів Європи, що збереглося. Від священних книг греків і римлян (Рапсодичної Теогонії Орфея, творів Мусея, книг Сивілли) до нас дійшло небагато. Античні міфи й священну історію ми знаємо за перекладами пізніших авторів. Зберігся скандинавський епос XIII сторіччя, пісні скальдів "Старша Едда" і "Молодша Едда", та "Коло земне". Від священних книг друїдів залишилися лише пізні ірландські перекази.

В цьому ряді "Книга Велеса" займає особливе місце, бо це книга жерців, а тому її текст, найдавніший з відомих, є і найдавнішою духовною спадщиною Європи і Азії, бо за змістом опереджає і доповнює Рігведи, священні гімни аріїв, і давньоіранську авестійську літературу. Сюжети і стиль розповіді "Книги Велеса" про прабатьків наближені до біблійських легенд про патріархів.

"Книга Велеса" спочатку зберігалась в бібліотеці Ярослава Мудрого, а потім з його донькою Анною переїхала у Францію. У Франції книги Анни зберігалися в королівській бібліотеці, як і Євангелії⁹², написані глаголицею; пізніше в абатстві Санліс (майже 800 років) до Великої французької революції. Під час революції, коли "старі реліквії і якісь манускрипти" стали пролетарям не потрібні, співробітник російського посольства П. П. Дубровський скупив за безцінь багато античних, єгипетських, візантійських і старофранцузьких рукописів, у тому числі і більшу частину бібліотеки Анни. В 1800 році П. П. Дубровський повернувся в Росію, де, ймовірно, з причини фінансових труднощів, продав частину свого надбання відомому колекціонеру А. І. Сукуладзеву. В колекції Сукуладзева згадується і "Книга Велеса", вирізана на дощечках, числом 45, за назвою "Патріарси". Можливо що вона мала назву: "Криниця, IX сторіччя, Чердиня, Олеха вишерца, про переселення старожилих людей і першу віру". Після смерті Сукуладзева його дружина Софія розпродала більшу частину колекції. Дощечки "Книги Велеса" придбали Неклюдови. Разом з дочкою Неклюдових Катериною вони попали в садибу князів Донських – Захаржевських, неподалік від Харкова. Після Жовтневої революції, під час Громадянської війни, ці дощечки були знайдені офіцером Білої армії Алі Ізанбеком, що цікавився історією. Разом з ним "Книга Велеса" попала до

⁹¹ О. Асов в книзі "Слов'янські боги і народження Русі" стверджує, що книгу створили новгородські жерці. От тільки бук росте в Карпатах...

⁹² Ярослав Мудрий видав Анну за короля Франції Генріха I Капета. На слов'янському Євангелії (так званому Реймському) давали клятву при вступі на трон королі Франції і цей звичай заснувала Анна Ярославівна.

Брюсселю, де з 1924 року літератор (що писав на історичні теми) Ю. П. Миролубов на протязі 16 років робив з них копії і займався дешифровкою. В 1941 році Ізанбек помирає, а його майно (близько 600 полотен разом з дощечками) реквізує гестапо, після чого доля "Книги Велеса" невідома. Подальша розповідь про "Книгу Велеса" подається московським автором Олександром Асовим в книзі "Слов'янські боги і народження Русі". Для читачів, що цікавляться подробицями, неважко і корисно познайомитись з цією книгою безпосередньо, бо в подальшій розповіді увага буде зосереджена на двох сюжетних лініях: історичному перебігу подій і на будові світогляду наших пращурів.

Події, описані в Книзі Велеса, захоплюють відрізок часу тривалістю в 26000 років – в рік Сварога. Це час прецесії осі нашої планети, її руху відносно дванадцяти зодіакальних сузір'їв. 26000 років тому Земля зазнала значних кліматичних змін. Прабатьківщина аріїв – острови в Льодовому океані – стала непридатною для житла. Зважаючи на незмінність потоку сонячної енергії на Землю на протязі сотень мільйонів років, зміну кліматичних умов можна пояснити лише зміною положення полюсів планети. За однією версією змінився нахил осі обертання⁹³, за іншою версією змінила положення земна кора відносно осі обертання⁹⁴. В результаті цих змін на Прабатьківщині аріїв установились полярні умови. Попереднє положення північного полюса, ймовірно, містилася в Атлантичному океані, південніше екватора, а південного на Далекому Сході, північніше екватора. В той час лінія екватора, швидше за все, проходила через Нову Зеландію на острови Шпіцбергена. Та близько 26000 років тому Північний Полюс перемістився на Північ, в район Великих озер Канади. Почалось обледеніння Європи, яке сягало межі від Карпат до Уралу. Натомість в Сибіру були досить пристойні умови для життя таких великих тварин, як мамонти, про існування яких не могло бути і мови при глибоких снігах та тривалих лютих морозах. Одночасно з кліматичними змінами відбувалась міграція всього живого, в тому числі і наших предків. Відступаючи перед льодовиком вони дійшли до Причорномор'я і Прикаспію, де і знайшли собі нову Батьківщину.

Близько 12000 років тому на планеті відбулись чергові зміни. За легендами Земля захопила свого супутника Місяця, можливо відбулась інша космічна подія. Так чи інакше, але Північний полюс зайняв сучасне положення, відбувся всесвітній потоп, загинула Атлантида⁹⁵, розтанув Європейський льодовик, похолодало в Сибіру, загинули мамонти і деякі інші види тварин. Біля Чорного моря виникає перше державне утворення – Аратта, що залишила

⁹³ Але для зміни положення вектору моменту кількості руху планети необхідне надзвичайно потужне зовнішнє зусилля космічного масштабу, наприклад вплив іншого небесного тіла, приміром такого як Місяць. Можливо також, що це був прояв періодичності взаємодії Землі з полями Сонця.

⁹⁴ Ефект обертання сирого і вареного яєць, коли лише земна кора змінює своє положення відносно осі обертання.

⁹⁵ За одною з версій Атлантида існувала в Середземному морі, що було частиною Атлантичного океану і охоплювало значну частину Північної Африки. За цією версією останки Атлантиди необхідно шукати під пісками Сахари.

після себе протошумерський клинопис на глиняних дощечках в Румунії та на брилах Кам'яної могили біля Мелітополя.

В VI тис. до н.е. нове похолодання змушує частину аріїв шукати кращої долі далеко від Батьківщини – в Інських краях (Західному Китаї та в Індії). В IV тис. до н.е. після катастрофічного потопу частина аріїв (племена русів) з Західного Китаю повертається до Дону і Придніпров'я. Тоді ж, або дещо пізніше, через Іран і Кавказ на Батьківщину, після страшного землетрусу в Пенджабі, повертаються арії з Індії. Вони будують ряд міських поселень, створюють державу Руськолань по лівому березі Дніпра, по Дону і Кубані.

За 2.5 тис. до н.е. під тиском Китайської імперії арії назавжди залишають Семиріччя і відходять на Південь і Захід. Частина з них через Іран і Афганістан іде до Індії, відновлюючи там культуру Рігвед, частина через Вавілон, Малу Азію і Грецію виходить до Карпат. Ще одна частина через Поволжя (Одін і Рус) повертається до північного Причорномор'я.

В кінці I тис. до н.е. карпатські слов'яни (племена Кия і Щека) поновлюють Руськолань, та вже в IV–V ст. н.е. відходять знову до Карпат. На зміну Руськолані приходить держава антів, а згодом Київська Русь. Пращури русів втрачають віру батьків і приймають християнство. Закінчується Коло Сварога і завершуються події описані в Книзі Велеса.

Та перш ніж читач перейде безпосередньо до сюжетної лінії "Книги Велеса", необхідно звернути увагу на одну особливість цієї книги. Коли мова йде про ту чи іншу історичну особу, то необхідно мати на увазі, що під іменами Руса, Арія, Скіфа і т.п. слід розуміти назву народу, племені, чи роду. Князь, що очолював свій рід, отримував і ім'я свого роду, а тому за "Книгою Велеса" відомі кілька Русів⁹⁶, кілька Аріїв і т.п.

⁹⁶ Одно із значень слова рус – це поле, орачі, село, хлібороби, селяни, це ті, хто вирощував "жовті колоски", які так нагадували променисте сонце. "ра+ус"=сонце+промені=рус, русявий.

ВЕЛЕСОВА КНИГА

З Арктики в Причорномор'я. Переселення в інські краї.

Дві тьми років тому назад⁹⁷ наші пращури під проводом Бога Сонця Яра і Бога аріїв (оріїв) Вишня⁹⁸ пішли з арктичної Прабатьківщини, бо настали холодні часи (Книга Велеса, Род І)⁹⁹. Бог Яр привів арійські племена до Чорного (Руського) моря, а Бог Вишень дав людям вогонь, напоїв їх сонячним напоєм (світлом, сур'єю).

Звичайно, арії (орії) прийшли не на пусте місце, бо біля Чорного моря в ті часи також мешкали люди, і були вони, вірогідно, негроїдами (про що свідчать археологічні знахідки черепів). Після настання великих холодів в Арктиці – похолодало і в східній Європі, а тому місцеве населення витіснили відразу два вороги: холоднеча і племена аріїв (оріїв). Все живе – рослини, комахи, тварини і люди – переміщувалось в краї, до умов яких воно було пристосоване. Зміна одного населення іншим не відбувалось без кривавих сутичок між племенами різних рас і народів. І може тому в міфах багатьох народів Європи демони, диви і чорти чорні, а в Африці і Китаї – білошкірі і рудобороді.

Після великих холодів (Книга Велеса, Род 1,2) багато аріїв (оріїв) зневірилось в вірі в Бога, бо знову і знову приходила велика холоднеча¹⁰⁰. Тому родичі наші стали битись за володіння іншими краями. І багато говорило, що не потрібно звертатись до Роду, бо немає спокою огнищанам. І стали вони вірити в Дия (Чорнобога) і його сина Індру, що стоїть біля трону Дия. І тоді арії (орії) пішли в Інські Краї (Індію і Китай)^{101, 102}.

⁹⁷ Дві тьми – це день Бога Сварога, час прецесії земної осі. День Сварога дорівнює приблизно 25870 років. За цей час вісь земна обігає по колу 12 сузір'їв. В кожному сузір'ї вісь земна "перебуває" близько 2156 років.

⁹⁸ За переказами різних народів Європи поблизу Північного полюсу розташовувались кілька великих островів, в тому числі: Білий (Фаворський), де володарював Вишень (Всевишний); Великий, де правив бог нічного неба (Зодіаку) Сварог; Туле, що належав богу Ковало (і Громовержцю) Перуну; а також Золотий – на чолі з богом Сонця Яром. З острова Туле пішли західні і північні народи Європи, з Великого – індо-іранці і тюрки, з Золотого – слов'яни і з Фаворського – угро-фіни.

⁹⁹ І так скотину вдили пращури наші, і були батьком Яром приведені в Край Руський; тому, що залишившись потерпали дуже від ранніх холодів. І тоді дійшли ми до цього місця (Причорномор'я) і оселились вогнищанами на землі Руській. І так пройшло дві тьми (Книга Велеса, Род І, 1, 2).

¹⁰⁰ В VI–V тис. до н.е. Європа зазнала ще одного інтенсивного похолодання, яке закінчилось, вірогідно, потопом і іншими катаклізмами з IV тис. до н.е. В Біблії це часи Ноя.

¹⁰¹ Відхід частини наших пращурів в інські краї відбувся в VI тис. до н.е. А до того на теренах Причорномор'я уже існувала писемність (Кам'яна могила, глиняні дощечки з написами, знайдені біля румунського містечка Тертерія і датовані аж до IX тис. до н.е.) і орне землеробство, про що свідчать археологічні знахідки упряжі на коней та волів, а також серп із сплижу (бронзи) в Новгород-Сіверському районі Чернігівщини віком не менше 7000 років.

¹⁰² Серед племен, що прийшли в Індостан були "криві" і "драва", яких ми знаємо під назвою древлян і кривичів.

За Рігведами (священими гімнами аріїв) в землі Інські аріїв вів великий пророк людства, боголюдина Рама. Частина аріїв зупинилась в Тибеті, на території Західного Китаю, де постала держава Куш з столицею Вер, а частина дісталась Пенджабу в Індії, або П'ятиріччя.

Легенда про Богумира. Перша хвиля повернення аріїв

Держава Куш охоплювала величезні простори, від Каспію до Тихого океану і від Уралу до Індійського океану (хоча ця територія могла обмежуватись територією Середньої Азії та Західного Китаю). Одним з вождів держави був Богумир (відомий під іменем бога Іміра у скандинавських народів, царя Іми у слов'ян, Йуєші в Китаї, під іншими іменами в різних народів Євразії). В книзі Коляди розповідається, що за часів Богумира "... піднялись води великі, і Богумир з дружиною Славунією, з дочками і синами рятувались в Великому Дворі Кайле-града (коло-града) на Святій горі разом з іншими рослинами, тваринами і людьми¹⁰³.

Після потопу перед Богумиром постала непросте завдання одружити своїх дітей, бо земля стала безлюдною. В книзі Велеса мова йде про трьох доньок Богумира – Полеву, Скреву і Древу, а також синів Сіву і Руса. За Велесовою книгою від дітей Богумира, що повернулись в Край Руський, пішли основні руські племена сіверян, русів, древлян, полян і кривичів. Спочатку руси займали території пониззя Дону і, ймовірно, їх столицею була Біла Вежа, що розташовувалась там, де Волга через Дон стікала в Азовське море¹⁰⁴. Сіверяни зайняли території по притоках Дніпра: Десні, Сулі і Ворсклі, а також по Донцю. Столицею сіверян було місто Голунь (Колунь, грецьке Гелон) на Полтавщині, біля нинішнього містечка Бельськ, на Ворсклі. Поляни розташувались в Середньому Подніпров'ї, а столицею в них був Київ. Древляни розселились по Прип'яті і їх столицею, можливо було місто Тур(ов), там, де Горинь впадає в Прип'ять. Кривичі розселились в верхній течії Дніпра і басейні Західної Двіни¹⁰⁵.

¹⁰³ Опис цієї події нагадує біблійську легенду про Ноя. Можливо, що це переказ тієї ж самої події, можливо, що щось подібне відбувалось в різних місцях планети.

¹⁰⁴ Волга змінила напрямок своєї течії десь в III тис. до н.е., коли завдяки якимось катаклізмам Міотійські болота перетворились в Азовське море, утворилась Керченська протока, а Волга стала впадати в Каспійське (Хвалінське-Волинське) озеро-море.

За іншими легендами у Богумира було багато дітей. Окрім згаданих називаються Купальниця, Ранниця, Вечорниця і Полудниця, а також Плуга, Подага і Прия. До Сиви і Руса додають синів Кімара (майбутнього пращура кімерійців), Скіфа (прабатька скіфів) і Казара (Касара, Касака, Сака), що дав родовід народам сакської групи.

В пошуках подружжя для своїх дітей Богумир поїхав до священного дуба, де вночі, розпаливши вогнище, приніс жертви в честь бога Вогню. І тоді до Богумира з'явилися діти бога Вогню Зоревик, Полуденник, Вечірник і Північник – охоронці і зберігачі чотирьох сторін світу. Звали їх кумарами (юнаками) і зійшли вони з хребта Кумартаг, що з'єднує гори Яматау (підземні) і Іереміль (небесні, вирію). За ними з'явився Семаргл, а потім Велес в супроводі дітей мудреців, що мали вигляд ведмежат і були душами семи зірок Великої Ведмедиці, за іменами Крив, Пров, Браг, Ант, Подаг, Арк і Сава. Богумир повернувся з ними в Кайле-град і одружив своїх дітей з дітьми богів. Потомство дітей поклало початок багатьом великим родам і народам.

В період похолодання VI–V тис. до.н.е., після відходу частини аріїв на схід, життя в Подніпров'ї поступово згасало. Та після повернення нащадків Богумира і аріїв з Пенджабу в Край Руський, розквітла Трипільська культура.

Що спричинило повернення аріїв на Батьківщину сказати важко. Можливо причиною тому був "потоп", можливо етнічні конфлікти, можливо нестача природних ресурсів. Так, чи інакше, але повертаючись назад арії заснували знамениті міста того часу Аркаїм (Південний Урал) і Асгард, столицю асів.

Асгард містився на схід від Танаквісля (Дону) і вождем асів був знаменитий бог-лицар скандинавських народів Одін. Та повернення Одіна було пізніше...

Друга хвиля повернення оріїв-аріїв

В ті ж часи, коли арійські племена Богумира потерпали від потопу, в Індії, в П'ятиріччі (нинішній штат Пенджаб) відбувся страшний землетрус. Як розповідає Книга Велеса (Рід 1,2), з причини відходу від віри батьків, від віри у Всевишнього Рода "дуже розсердився і став лютувати ... бог Сварог". І будівлі родичів були зруйновані, і скотина загинула, падаючи в глибокі розщілини, що утворювались під час землетрусу. Ті, що залишились живими, звернулись до Яруни (Арджуни в індійському епосі), щоб він вивів племена аріїв з індійських земель. Так в IV тис. до н.е. відбувся ще один поворот історії. Яруна з синами Києм, Щеком і Хоривом, а також з братом Кісеком повели інських арійців до Причорномор'я.

На Кавказі, поблизу гори Арарат, сини Яруни заснували міста Куар (Кий), Мелтей (Щек) і Хореан (Хорив). На території Північного Кавказу інсько-арійські племена розділились на народ Кісека (майбутніх ванів, прашурів романо-германських народів, і слов'янські племена куявів (відомих пізніше в Польщі), чехів (від роду Щека) і хорватів¹⁰⁶ (від Хорива). Куяви і чехи спочатку мешкали в середньому Подніпров'ї, а вани і хорвати зайняли території по Дону і Приазов'ю.

Розселення племен Яруни і Кісека ослабило дружини арійців, чим скористались яги (угро-фінські племена, що мешкали північніше Середнього Поволжя). В результаті війни з ягами більшість народу Кісека загинула і якби на допомогу не прийшли воїни Яруни, то племена ванів були б знищені повністю. Після цих подій Кісек пішов далеко на північ в Скандинавію. Як сказано в Книзі Велеса: "... до Земель Кісека ходять наші отари. І там є земля Одіна, який пішов від нас до них. І там бились. І там ми бачили руку, що загрожувала нам, і бачили Суворого Одіна..." (Книга Велеса, Троян, IV).

В землях Русі інські арії злилися з місцевим населенням і племенами русів, що повернулись з Семиріччя¹⁰⁷, а сини Яруни заснували нові міста на

¹⁰⁶ Пізніше хорвати відійшли до Карпат, а потім, під натиском готів (нащадків ванів) на Балкани.

¹⁰⁷ Під Семиріччям вважають район озера Балхаш, хоча з цього приводу існують і інші версії.

Північному Кавказі на Дону і на Дніпрі¹⁰⁸. На час повернення першої хвилі аріїв на Батьківщину і припадає спалах Трипільської культури. За археологічними даними, Трипільська культура створювалась русами (полянами, сіверянами, русами), що спілкувались на протогерманській мові, і індо-арійськими племенами, що говорили на протослов'янській мові. Підтвердженням тому є письмові знахідки, виконані на різних мовах і різними алфавітами: протошумерським клинописом, протогрецькими буквами і рунічними знаками протогерманської писемності. Із цих трьох найдавнішим був протошумерський клинопис, яким користувалось місцеве населення ще задовго до відходу аріїв на схід¹⁰⁹. Руси і арійці, що повертались на Батьківщину користувались уже дещо трансформованими алфавітами, від напівієрогліфічних (нащадки Богумира) до рунічних – асів Одіна і готів. Характерною особливістю всіх цих алфавітів був різноманітний клинопис¹¹⁰.

Богумир і Ящер

Та повернемося до "Велесової книги". Богумир (за легендами) жив майже тисячу років¹¹¹, а його держава займала практично всю Євразію¹¹². Богумир вчив людей ремеслам, землеробству, будівництву, дав основи державотворення і знань про будову Всесвіту¹¹³.

Та з часом влада і слава затьмарили його серце і Богумир вирішив, що не існує в світі нікого вищого за нього. Він починає вимагати, щоб його мали за основного бога. По всій території Євразії почались конфесійні і етнічні конфлікти, чим скористався Чорнобог – Ящер, що заснував Вавилон. Почалась світова війна поміж прибічниками Богумира (Білобога) і Ящера (Чорнобога), яка після багатьох битв закінчилась поразкою Богумира. За Богумиром залишився лише Китай, до якого на той час (середина III тис. до н.е.) належав

¹⁰⁸ Можливо саме сини Яруни заснували Білу Вежу, Голунь, відновили Київ, бо час приходу дітей Богумира і синів Яруни приблизно той же.

¹⁰⁹ Як уже говорилося, це протошумерський клинопис Кам'яної могили, що на р. Молочній неподалік Мелітополя.

¹¹⁰ Писемність трипільської культури вплинула на спадкоємну, що носила назву руського письма і якою за арабськими довідниками, користувались ще в I тис. н.е. хозари і готи. Перші Євангелії і Псалтирі, задовго до Кирила і Мефодія писались на глаголиці – руським письмом. Кирилиця цих двох відомих просвітителів – це не алфавіт народної мови, а алфавіт церковно-слов'янської мови (що походила з батьківщини просвітителів Македонії) і адаптованої з одного боку під народну мову русів, з іншого – під церковні книги, написані на грецькій мові. Ця синтетична мова мало впливала на корінне руське населення, але в значній мірі позначилась на формуванні в XIII–XV віках н.е. мови російської, коли завдяки цій писемності і християнській релігії спочатку населення Московського князівства, а потім і десятки народів майбутньої імперії переходили на державну мову.

¹¹¹ Цікаво, що і родовід євреїв в Старому Заповіті відраховує тривалість життя прашчурів сотнями років, що наводить на думку про спорідненість міфологій євреїв і аріїв.

¹¹² На користь такого твердження говорить те, що легенди про Богумира збереглися практично у всіх народів Європи.

¹¹³ Свої знання Богумир отримав від богів, найбільше – від Велеса. (звичайно, за легендою, авт.).

східний Казахстан, регіони Тянь-Шаню і Алтаю. Саме в цих межах існувала Китайська імперія Сюнну (Хунну)¹¹⁴. За переказами, Богумира за "переродження" вбиває Одін, який на той час став втіленням Велеса¹¹⁵. Одін, після цієї події, не стає головною діючою особою в державі Богумира, а з племенами асів повертається до Поволжя, де володарює в столиці асів Асгарді.

Після Богумира в Китаї володарює Адвін, він же Двоян¹¹⁶, з династійного роду Богумира. Ящеру було заповідано, що його трон впаде від нащадків Богумира, а тому він шукає їх і знищує. В Китаї Ящер вбиває Двояна. Дружина Двояна з дітьми Арієм, Поришем і Арком-Мосем (Ведмедем) тікає в Семиріччя, де царював старший син Двояна Троян. Від синів Двояна пішли нові роди і нові племена аріїв, що на протязі наступних тисячоліть визначили перебіг подій в Азії і Європі.

В Арія в Семиріччі народились сини Тур і Сармат, в його брата Пориша-Печеніг. Від них пішли торчини, сармати і печеніги – іранські і тюркські племена.

Ящер (він же Чорнобог) захопив Китай і направив війська сюннів в Семиріччя, де зруйнував головні святині аріїв. І тоді Арій сказав: "Йдемо від землі цієї, де хунну братів наших убивають і часто кров летється (Книга Велеса, Род III).

Третя хвиля повернення оріїв-аріїв

Під проводом Арія і його синів Тура і Сармата арії з Семиріччя пішли на південь і обійшовши Каспій з півдня, зупинились на деякий час в Ірані. Тоді ж арії захопили одне з найбільших міст Старого Світу, засноване атлантами, Алтинград¹¹⁷.

Відхід Арія і його роду з Семиріччя був викликаний війною з Ящером, правителем Вавилону. І ця війна не припинялась і надалі ні в Передній, ні в Малій Азії. Перший нищівний удар арії нанесли по цитаделі Ящера місту Бейт-оль-муккадесу, Священному місту, яке арії іменували Єрусалимом. "Ми пішли з Семиріччя, з гір Арійських ... і прийшли в Дворіччя і там розбили всіх своєю кіннотою, а потім пішли в землю Сирії", так сказано в Книзі Велеса, Род III. Саме аріям (хіберам¹¹⁸ і гіттігам-гіksam) Бог обіцяв землі в Палестині¹¹⁹.

¹¹⁴ Коли мова заходить про походження гунів, то дехто з істориків відносить їх саме до китайської народності "сюнну", хоча ця імперія існувала на три тисячі років раніше і не могла бути джерелом руху народів в I тис. н.е.

¹¹⁵ Якщо це так, то або описані події відбувались раніше, або Одін заснував Асгард майже на тисячу років пізніше, бо після Богумира були Адвоїн, Троян, Само, Зорян і патріарх Рус, або другий Рус, який зустрівся в Асгарді з Одіном.

¹¹⁶ За переказами Одін був братом Двояна.

¹¹⁷ Нині це величезне, малодосліджене городище Алтин-депе на півдні Туркменистану.

¹¹⁸ За цією версією імена Арія і Моска стали праобразами Аарона і Моїсея. Підтвердженням цієї версії є те, що за Августином "...Манасія не спадкував "Бежана" – воно ж місто Бет-Сана (XI ст.до н.е.) – бо воно є місто скіфське Скіфополь (округ Галілеї). Може тому, що в Галілеї жили нащадки скіфів, у Ісуса Христа були сині очі, а його апостоли (всі галілеяни) відрізнялись від родичів з племен ізраїлевих".

З Азії арії, яких вели Арій, Пориш і Мосем (Арк), а також сини Арія Тур і Сармат, пішли в Європу, на землі своєї Пробатьківщини. Арк з Поришем і своїми родами зупинились в Греції. Арк народив Пелега, від якого пішов рід пеласгів, перший арійський народ Середземномор'я¹²⁰.

Арій пішов північніше, на Дунай¹²¹ і був відомий грекам під іменем скіфського бога війни Ареса. З Дунаю Арій ходив на Кавказ, де вже осіли слов'яно-руські племена, що прийшли туди з батьком Русом¹²².

Заповіт аріям

На Кавказі Арій отримав від Сварога "Заповіт аріям". В Книзі Велеса, в дощечці Род III сказано.

І ось Сварог, який суть Сам Творець, сказав Арію:

"Створені ви з праху земного. І будуть про вас казати, що ви сини Творця, і станете ви як сини Творця, і будете як діти мої, і Дажьбог буде Батьком вашим! І його ви маєте слухатись, і Він вам скаже, що вам мати, і про те, що вам робити, і як говорити, і як творити.

І ви будете народом великим, і переможете весь світ, і розтопчете роди інші, які видобувають свої сили з каміння і творять чудеса – повозки без коней, і роблять різні чудеса без чарівників.

І тоді всякий із вас буде ходити як чарівник, і прожиток для воїнів буде створюватись за допомогою заклинань. Але воїни стануть рабами багатослів'я. І від багатьох тих слів ви облишитесь мужності, і станете рабами данини і золота, і за золото будете продаватись ворогам.

І тоді Боги скажуть вам:

Любіть Заповіт батька Арія! Він для вас – Світло Зелене і життя! І любіть друзів своїх, і будьте мирними між родами!

¹¹⁹ На цей же час (II тис. до н.е.) припадає і друге вторгнення аріїв в межі Індостану.

¹²⁰ Пеласги (пелас-ги – морем народжені) – це філістиміляни Біблії, під контролем яких знаходилась Галілея. Відомі з XXV ст. д. н. е., як засновники Кріто- Міккенської культури.

В XIII–XII в.в. до н.е. культура пеласгів відстежується від Дунаю, через Трою, до Палестини. Близькі пеласгам тирсени мігрували в Італію і стали етрусками, народом, що заснував Рим в 754р. до н.е.

Існує і інша версія заснування Риму. За стародавньою легенді Рим заснували сини "вовчиці" (волхви) Реї Сільвії (на проторуській мові волхв – вульф – вовк) Ром і Ромул. Відомо також, що ще до недавніх пір серед італійців ходила легенда, згідно з якою Рим заснували руси із-за Дніпра, і що перші римляни були русьві. Ця легенда може відображати дійсні історичні події, бо на той час в межах Десни, Сули і Ворскли мешкали сіверяни, з якими в багатьох авторів пов'язана назва Русь, а два старовинних міста "підозріло" носять назву Ром-ни і Ром-а-дан. За Велесовою книгою ця територія входила в багатовікову державу Русколань, столицею якої періодично були Біла Вежа на Дону та Голунь (Колунь) на Ворсклі.

¹²¹ На Русі завжди була туга за Дунаєм; багато міфів слов'янських пов'язано з Дунаєм.

¹²² Батько Рус, праправнук Двоюна, правнук Трояна, онук Само і син Зоряна був другим Русом. Перший Рус був сином Богумира і жив на 2000 років раніше.

За Книгою Велеса "Заповіт" був даний Арію, коли він ішов із світу земного до Бога. І тоді закінчилась епоха Лади (Тільця) і настала епоха Білояра (Овна).

В "Заповіті" батька Арія дано бачення всієї майбутньої історії слов'ян, сказано про майбутній їх відхід від прадавньої віри, і про наступне повернення, про нове явлення "Заповіту" нащадкам батька Арія¹²³.

Патріарх Рус. Русколань. Венеди і вандалі

Як уже згадувалося вище, на Північний Кавказ, в пониззя Дону, ще до приходу туди родів Арія свої племена привів Патріарх Рус, син Зоряна, онук Само, правнук Трояна. На відміну від Арія шлях Руса лежав до річки Ра (Волги, що в ті часи впадала через Дон в Азовське море). Легенди скандинавських народів розповідають, що в тих землях правив Одін, брат Двоєяна, втілений Велес. Він же цар Асгарду в скандинавській "Сазі про Інґлінів". Асгард знаходився на схід від річки Танаквісль (Тана, Дана, Дон; Тана+Вісла=Танаквісль, грецьке Танаїс). Роди Руса в Асгарді з'єдналися з родами Одіна і Рус схилив голову перед нащадком бога Сонця.

З Асгарду руси і аси Одіна ходили походами на Кавказ і в Європу. Спочатку вони билися з ванами, за якими стояв Чорнобог Ящер. Битви з воїнами Ящера відбувались як в Азії, так і в Європі. І тоді костобокам-сакам-рибоїдам дістались землі в Скандинавії, і від них пішли сакси¹²⁴.

Руси другої хвилі створили могутню державу Русколань¹²⁵ від Дону до Кубані, що займала більшу частину лівобережжя Дніпра а також майже всю територію басейнів Дінця, Дону і Кубані. Ймовірно, саме руси витіснили ванів в Центральну Європу, що отримала назву Венедія. Частина ванів-венедів влилася в германські (вандальські), частина в західнослов'янські і прибалтійські (венедські) роди.

¹²³ Патріарх Арій мав прізвисько Оседень – Мудрець. В легендах германських і скандинавських народів відомий під іменем бога Тора. Серед протослов'ян відомий більше під іменем вождя киммерійців Таргітая (Тор-гитая). За скіфською легендою у Таргітая (1524р. до н.е.) було три сини: Колоксаї, Ліпоксаї і Арпоксаї. Від Колоксаї пішли пара-лати (протолиговці), від Ліпоксаї – скіфи, від Апроксаї – катиари (тріспії). За цією ж легендою (записаною Геродотом) скіфам упали з неба плуг, ярмо, секира (сокира) і чаша. Вони були такі гарячі, що їх зміг взяти в руки лише Колоксаї, що став вождем скіфів – землеробів. За тією ж легендою Арпоксаї заснував Трою.

¹²⁴ Кожний народ, витіснений з своєї природної ніші, шукає подібну: землероб – для землеробства, рибаков – для рибацтва, кочівники – де пасти худобу.

¹²⁵ Русколань відома і за грецькими літописами, але більше як Артанія – земля хліборобів (артос – хліб, грецьке). В IV ст. до н. е. Русколань – Артанія входила в склад скіфської держави з столицею в Неаполі-Скіфському (Новгороді). Греки поділяли Скіфію на скіфів – орачів, царських скіфів, землеробів і кочових. Геродот поселяє царських скіфів в Герах, куди можна добратися за сорок днів на північ по Борисфену (Дніпру). Цю територію займали сіверяни, вони ж "артос", артанці, хлібороби. До скіфів – землеробів відносилися поляни – сонцепоклонники, столицею яких було місто Гелон. Можливо, то була Голунь на Ворсклі, можливо це був доісторичний Київ, що в своїй історії мав кілька назв.

Рус прийшов на Дон в середині третього тисячоліття д.н.е. разом з братами Словеном і Скіфом. Якщо Руси другої хвилі розташувались по Лівобережжю Дніпра, то словени і скіфи по Азову і Причорномор'ю, відтіснивши ванів на правий берег Дніпра, а потім-в Карпати¹²⁶. Між племенами русів, словенів та скіфів і нащадками Кісека (що прийшов з інськими аріями Яруни) ванами весь час точились сутички, а тому Словен з своїм родом пішов на північний Захід, до Польщі, де заснував Старград¹²⁷, а пізніше, в землях ягів, Славенськ¹²⁸.

В ці ж часи (за Велесовою книгою) вперше на території Русі згадуються гуни, що зруйнували Голунь, засновану Києм, Щеком і Хоривом: "... І побачили ми проти себе озброєних готів, і мали битись за життя своє в той час, коли гунни йшли по стопах батьків наших, нападаючи на них, вбиваючи людей і забираючи худобу".

До русів на ті часи "Велесова книга" відносить русів, борусів, дулібів, скіфів, антів і сурожців¹²⁹.

Троянові віки. Межі етносів в II-I тис. д.н.е.

В наступному сюжеті Велесової книги мова йде про Троянові віки (I тис. д.н.е.-середина I тис. н.е.).

В VI ст. д.н.е. в Скіфії¹³⁰ (в Руськолані) правив Аріатна. При його царюванні руси перейшли від бронзової до залізної зброї. Аріатна зумів об'єднати всіх скіфів (русів). На початку VI ст. до н. е. він розгромив Урарту¹³¹, підкорив грецькі причорноморські колонії, значну частину Європи, дійшовши до Балтійського моря і до Берліну.

В IV–V ст.д.н.е. південні межі Русі все більше турбували греки, які захопили майже все побережжя Чорного моря і старовинні руські міста Сурож і Корсунь.

Інські арійці, що прийшли до Карпат з Малої Азії під проводом Патріарха Арія, конфліктували з дасунами (майбутніми румунами) і даками(предками германців). Очолив боротьбу проти германців король Беріг, що привів свій рід із Скандинавії. В IIIст. н. е. в битві з данами руси зазнають поразки і їх флот переходить на службу до данів. Після цього дани вторглись в

¹²⁶ Наприкінці I тис.д.н.е., на початку I тис.н.е. вони повернулися в Причорномор'я уже під назвою готів (годів).

¹²⁷ Пізніше словени під натиском готів відійшли на Ільмень і в землях ягів заснували Славенськ, але не затримались там і відійшли в Карпати

¹²⁸ З часом Славенськ був зруйнований ягами і відновлений лише в середині першого тисячоліття уже під назвою Новгорода.

¹²⁹ Маються на увазі племена, що жили біля Сурожа і Корсуня, заснованих за часів Руськолані в Криму (VIII ст.д.н.е.).

¹³⁰ Маркіан із Гераклеї Понтійської в 400р.н.е. визначав розміри Скіфії як півтори тисячі кілометрів на півтори тисячі. Скіфія мала 53 міста і 56 племен.

¹³¹ Тоді ж руси (за Велесовою книгою) ходили на Вавилон і Єгипет. В Мідії – це саки, з якими туди прийшов Заратустра.

Скандинавію і завоювали народ "роусі", асів-венедів, нащадків Одіна, племен, що прийшли з Асгарду в часи об'єднання русів Патріарха Руса з ясунами (асами) Одіна. На той час венеди займали всю Центральну Європу і більшість топонімічних назв в Європі мають слов'янське походження, наприклад Берлін, Лаба(Ельба), Прусія і т. п.

Стосовно Прусії – то це землі литовських племен, слов'янських за походженням, "скіфів-землеробів", що мешкали в I–II тис.д.н.е. в Подніпров'ї і мали назву лотва (землероби). Можливо ця назва споріднена з назвою знаряддя обробки землі лопатою. Лотва пішли зі Скіфії з словенами, які заснували Старград в Польщі, а пізніше Новгород на Ільмені.

Для допитливого читача необхідно зробити ще одне зауваження. Від прочитаного про безперервний рух племен і народів у читача може скластися враження, що всі народи перемішані і ситуативні і що ніколи не існувало чітко окреслених меж етнічних територій. Але при більш уважному погляді можна бачити, що території по Волзі і за Волгою завжди були землями тюркутів. Пращури слов'ян і германців, мешкали в Семиріччі тимчасово (з VI по II тис.д.н.е.). Угро-фінські народи займали територію на північ і схід від умовної лінії Південний Урал – Ока – Прибалтика (нинішня Естонія) – Скандинавія (територія Фінляндії). Угро-фінські племена на той час відомі за назвою ягів-людоїдів. Саме племена ягів і хазар-ягів найбільше досаджали русам з півночі і сходу¹³². Територія розселення русько – слов'янських племен обмежувалась з півночі Нижньою Волгою, далі по Дону до Оки і через Брянськ, Смоленськ, на Західну Двіну; з півдня кордонами Русі були Північний Кавказ, Кубань, Причорномор'я, Дунай, Карпати і більша частина Польщі¹³³. До безпосередніх русів слід віднести племена полян, сіверян, кривичів, древлян і самих русів, а

¹³² В хазарському каганаті, до складу якого входила і частина угро-фінських племен з Середнього Поволжя, головним богом був Ягве, що згідно з Біблею, весь час "вимагав" жертвоприношень. В "Велесовій книзі" сказано: "Боги русів не беруть жертв людських, а варяги(вар'яги, або водянї яги, – угрофінські прибалтійські народи) і алани приносять жертви людські". Прихід варягів з Новгорода на Русь призвів до встановлення жертвоприношень і в Київській Русі, заборонених знову з приходом християнства.

¹³³ Для тих читачів, що цікавляться своїм походженням від конкретного племінного роду (за місцем проживання дідусів і бабусь, а також їх рідних) можна навести приблизну географію розселення слов'янських і руських племен на IX–X ст.н.е.:

- по Дунаю: серби, хорвати, словени і словаки;
- по Дніпру: поляни і сіверяни;
- по Дону і Донцю:сіверени, аси, руси;
- по Кубані: касоги;
- по Оці: в'ятичі;
- по Сожу: радимичі;
- по Березині і Верхньому Дніпру: дреговичі і кривичі;
- по Німану: лотва;
- по Віслі: поморяни, куяви, ляхи, великі і малі поляни, пруси, дуліби;
- по Дністру і Пруту: білі хорвати, тіверці;
- по Бугу: угличі, бужани;
- по Волхову: словени (а взагалі – це території угро-фінських племен корсі, ільмів, весі і жмуді);
- по Західній Двіні: полочани і кривичі;
- по Одрі і Ельбі: чехи, лужські серби, поморяни, моравці.

також литовців, прусів, роусів в Швеції і Норвегії (що пішли з Русі в II–I тис. до н.е).¹³⁴

Кожний суперетнос займав території, до кліматичних умов яких був пристосований. Тюрські племена займались скотоводством; слов'янські – землеробством і скотоводством; угро-фінські – полюванням і збором дарів природи. Ареал протогерманських племен спочатку співпадав із слов'янським (нижня Волга, Дон, Придніпров'я і Причорномор'я, Дунай, Карпати), поступово прийнявши сучасні межі романо-германських народів.

Четверта хвиля руху оріїв-аріїв

Беріг підкорив всі центральноєвропейські слов'янські племена венедів. Тоді багато слов'янських племен пішло до Дніпра і в Руськолань до Голуні, де відновили слов'янську мову від сармато-іранської і розчинили в собі племена третьої хвилі (скіфів, сарматів і алан)^{135,136}. Відбувались указані події з VI ст.д.н.е. по 430 рік н. е. В VI ст.д.н.е. Щек (Чех) привів свій рід в Карпати, а вже в I ст.н.е. відійшов до Дніпра, звідки в 430 р. повернувся знову назад, в Карпати¹³⁷.

В "Велесовій книзі" сказано: ... Кий вів русів, і Щек вів свої племена, а Хорив своїх хорват, і йшли вони в землю ту, бо були онучата Божі. І відійшли Хорив і Щек звідси, а ми сіли в Карпатських горах. І там були інші міста, побудовані другими і мали ми інших співплемеників, і мали багатство велике. І тоді вороги напали на нас і ми побігли до Києв-града і до Голуні. І там оселились.

То ж Кий (кияни-русичі) залишилися в Києві, Щек пішов на захід сонця і Хорив забрав своїх воїнів. Деяка частина із роду Щека оселилась з русичами і відновила Руськолань. Ми підкорились Кию і з ним зібралась Русь воєдино. А

¹³⁴ Необхідно зауважити, що слов'яни і руси – це (за Велесовою книгою) дві різних етнічних групи, що перетинаються в межах сучасних України і Білорусії. До слов'ян додатково входять серби, хорвати, протоболгари, словени, словаки, чехи і поляки, що сформувались з приходом інських аріїв і не є русами. В той же час деякі народи (частково північно-кавказькі-такі, як алани, протошведи, протонорвежці, протопруси, протолитовці) є русами, але не є слов'янами. Так, в Велесовій книзі мова йде про сутички слов'ян з аланами.

¹³⁵ З Велесової книги випливає, що основною мовою на Руськолані була протогерманська, вона ж проторуська, і що ця мова відрізнялась від тої, що принесли з собою племена Патріарха Арія через Дунай і Карпати.

¹³⁶ Геродот називає скіфів-хліборобів (сіверян) сколотами (грецьке-частокіл, огорожа навколо поселення). Вони ж скоти в Британії. В перекладі з грецької скіф-сердитий, похмурий, суворий. По латині *severi* – сіверяни Геродота. Шотландці і зараз називають себе "скотами" – скитами. Стародавні кельти прийшли в Великобританію з Великої Скитії – це Геродотові сколоти, вони ж кельти. Вони ж (за переказами) спорудили знамениту обсерваторію "Стоухенджа".

¹³⁷ Перша хвиля чехів (племена Щека) інських аріїв прийшла в Карпати ще в IV тис.д.н.е. Тоді ж в Карпати прийшли хорвати (Хорив) і куяви (Кий). Частина цих племен залишилась на Русі (хорвати на Кубані і в Приазов'ї, чехи по Прип'яті, куяви на Дніпрі). В середині першого тис. д. н. е. під натиском киммерійців до Карпат відійшли і вони. Це була друга хвиля переселення, а третя відбулась в V ст.н.е.

венеди (західні слов'яни) стали іншою силою і не пішли з Руссю. Але вона мати наша, і ми діти її, і будемо з нею до кінця".

І тоді Кий пішов на болгар (гунів¹³⁸), ... і взяв Голунь град ... і русичі там осіли ... і стала та земля нашою ... і була вона Руськоланню ... це земля наша і навіки буде Руссю ... Але пішов Кий від нас, і велика свара пішла між русами за розподіл країни ... І прийшли годи (готи) з егунами (гунами), і впала Руськолань. І тоді коли створювалася Київська Русь і Антія ... І готи нас злякались і пішли на північ.

Тричі Русь гинула і тричі відновлювалась. І ми бились з гунами і відкинули їх до краю Сінського (за Волгу)... Та знов багато племен прийшло в наші степи, і не видно стало від стріл Сонця, і від дзвону мечів не чути було голосів. І ми б загинули, якби не були єдині.

В 543 р.н.е. готи захопили Київ і вбили князя Свентояра, якого обрали Борусь і Руськолань. Піднялась тоді Русь і з ханом Баяном розбила готів під Воронежем. Та після готів і гунів прийшли обри і було їх як піску морського. І ми їх зупинили, і бились з ними, але не було ладу на Русі і тому обри перемогли¹³⁹. І пішли наші роди на Дунай і там отримали перемогу над ромеями. А після знову прийшли гуни і ми їх розбили. І ось на Волинь ми прийшли, і бились там з ворогами анти Мезамира, і отримали перемогу над готами, і були розбиті вони нами. Та потім прийшли обри і вбили князя Мезамира... І тоді синє море відійшло від Русі¹⁴⁰.

Бус Білояр

В III ст. н.е. в історії наших пращурів відбулась неординарна подія. 20 квітня 295 року народився Бус Білояр – Бус Біле Сонце (про цю подію мова йде в "Бояновому гімні" і в "Книзі Велеса"), спадкоємець престолу Руськолані – Антії¹⁴¹. Дитинство Буса проходило в Києві Антському, де волхви навчали його мудрості за священними книгами, що зберігались в старовинних храмах, побудованих чарівником Кітоврасом (Мерліном) і птицею Гамаюн за повелінням бога Сонця. Пройшовши шлях навчання Бус став Побудом (Буддою, пробудженим), духовним вчителем і вісником волі богів. Він відновив ведичні знання і погляди на Русі. В Книзі Велеса (Бус I, 2:1) про це сказано так: " Муж Правий сходив на омовницю і рік про те, як іти по Путі

¹³⁸ Під гунами в Велесовій книзі виступають різні племена, але найчастіше це егуни (угро-фінські племена) в союзі з тюрськими, що змінили в Поволжі асів Одіна, та готи.

¹³⁹ Мова йде про війну антів з обрами в 602 році. Вважається, що обри прийшли з Сирдар'ї, рятуючись від експансії тюрк-ютів.

¹⁴⁰ В Велесовій книзі про ці події говориться наступне:

"...Єсь ми Дажьбогові онуки і не сміємо нехтувати слави нашої і заповітів... Се ж бо Анти були по Руськолані, а вдавнину були ми Руси. Се Волинь була попереду і била ворогів, бо хоробра є; та Волинь найперша родом є. І ось підпорядкувалась вона і анти Мезамирові, і отримали перемогу над годами і розтрощили їх на двоє. І тоді годи зібрались з егунами і з ними на отців наших напали і були розбиті і знищені. А по них прийшли обри... і тоді синє море відійшло від Русі".

¹⁴¹ Рід Білоярів походив від союзу родів Білогорів і Арія Оседня – роду Ярів.

Праві. І слова його збігалися з діями і про нього, Старого Буса, говорили, що він творив треби і був лепим, так як і діди наші". В Бусовому Провіщенні дається космогонія і філософія слов'ян. Бус казав: "Явь – це те, що минає, плинне; те, що створено Прав'ю. Навь же – після неї, і до неї теж Навь. А в Праві є Явь. І все, що відбувається в Яві, є відображенням того, що відбувається в Наві, в світі богів і духів. І, що війні на Землі передусе війна на небесах. Часи Буса Білояра були часами протистояння Руськолані і готів Германареха. Як сказано в Книзі Велеса (Бус I, 6:1) "... І була повергнута Руськолань готами Германареха. І взяв він дружину від роду нашого і вбив її. І тоді вожді наші потекли на нього і Германареха розбили. За свідченням готського історика Йордана конунг готів Германарех був великим полководцем, який завоював майже всю Східну Європу. За Книгою Велеса (Бус II, 2:2) Германарех спочатку "пив вино за дружбу" з слов'янами, а потім "пішов з мечем на нас". Мирний договір був скріплений одруженням Германареха з сестрою Буса Лебіддю. Та за кохання Лебеді до сина Германареха останній вбиває і його і дружину, після чого почалась війна між готами і русами. І коли Германарех підступом розбив русів і пішов в Руськолань, проти нього піднялись всі руські племена і під проводом Буса розбили готів.

В Книзі Велеса про цю подію розповідається так: "... це Білобог повів наші раті і кінноту. І тут ми побачили в лісах чарівників, що прийшли до раті і взяли мечі. І бачили ми чудесників, що творили велике диво, як із жмені землі, піднятої до неба, встають раті небесні. І течуть вони на ворогів, і ввергають їх в могилу..."

Бус провів реформу календаря, уточнивши дати проходження найбільш яскравих зірок через нульовий меридіан¹⁴², і, відповідно, дати найбільших ведичних свят (пізніше трансформованих в християнські). Згідно з календарем Буса в 368 році нашої ери закінчилась епоха Білояра (Овна) і розпочалась епоха Роду (Риб). Закінчився Великий День Сварога, настала Ніч Сварога. Втілення Вишня має бути "розп'ятим"¹⁴³, а влада переходить до Чорнобога. Тексти Книги Велеса наповнені очікуванням цієї події. Коли почнеться обертатись нове Колесо Сварога і почнеться новий відлік часу: "І ось Мати Сва співає про День Той. І ми чекаємо Час Той, коли почнуть обертатись Колеса Сварога. Цей час за піснею Матері Сва настане" (Книга Велеса, Троян III, 3:2).

Повернулось Небесне Коло, і настала Ніч Сварога, люта епоха Риб для слов'ян. І прийшов Амал Вінтарій (Венд по слов'янськи) новий вождь готів, і хитрістю заманив в пастку Буса¹⁴⁴, і ще 70 вождів племен слов'янських і розп'яв їх на хрестах, Римський поет Авзоній писав про ці події так: " Поміж скал скіфських стояв для птахів сухий хрест, з якого з тіла Прометея сочилась кривава роса..." В цих рядках поєдналися образи Прометея, Христа і Буса. 31 лютого 367 року (21 березня 368 року за сучасним календарем) настала Північ Сварога. Зупинилось Старе і почало обертатись Нове Колесо Сварога. В ніч

¹⁴² Якщо взяти за нульовий той меридіан, що проходить над Руссю.

¹⁴³ Це не значить, що розп'яти в чисто фізичному змісті.

¹⁴⁴ Існує версія, що Бус прибув на умовлене місце для переговорів з Вінтарієм

розп'яття Буса відбулось повне місячне затемнення, а навколо Чорного моря все було зруйновано страшним землетрусом.

... Русь знову була повержена. І бога Буса, і сімдесят інших князів розп'яли на хрестах. І смута велика була на Русі від Амала Венеда. І тоді Славен зібрав Русь і повів її. І в цей раз готи були розбиті (Книга Велеса, Бус I, 6:2 – 3)

З розп'яттям Буса Білояра закінчилися Троянові віки.

Після Троянових віків

Після Троянових віків Русь втратила віче через хазар, що вперше з'явилися в 567 році з Прикаспію (з пониззя Волги і з північного Кавказу). Столицею хозар було місто Ітіль на річці Ітіль (на Волзі). І стали вони притісняти нас...

В ті часи жив в степу боярин Скотин і попросив він допомоги у іронців (аланів) і ми розбили хозар, а потім готів. Хозари втекли за Дон, а готи були розсіянні. І земля, на якій співали славу Богам, називали Руськолань.

Згідно з подальшою розповіддю Велесової книги в VI–VII сторіччях руси безперервно воюють з греками і хозарами. В ті ж часи на Дунаї княжать Мосх і Родогост (590 р.). Після невдалої війни з волохами Мосх іде на північ і зупиняється на території Підмосков'я¹⁴⁵.

В 789 році словени заснували на Ільмені Новгород¹⁴⁶. В IX сторіччі Новгород підпав під варягів і в 870-872 роках проти варягів (Рюрика-Роріха) повстав у Новгороді Вадим з закликом: "відженіть Рюрика від земель наших, женіть його назад, туди звідки прийшов". На той час греки захопили весь південь Русі і тоді Аскольд злий прийшов в Київ (870 р.).

В кінці Велесової книги невідомий автор говорить, що Аскольд не русич, а варяг, і хоче він попрати Землю Руську, але загине роблячи зло. І Рюрик не русич, тому він як лис нишпорив по степах і хитрістю вбивав купців, що йому довірялись.

І далі автор продовжує: Старі люди кажуть, що прийде інший Аскольд на Русь (теж варяг), а за ним ще три Аскольди, і не для нас, для себе вони жертви приносять будуть. Чужі це князі і силою крадуть владу над нами.

Закінчується Велесова книга рядками: Наші прабабки йдуть по висохлій землі. І ми не маємо краю того і землі нашої. І хрещена Русь сьогодні... Не дозволяйте вовкам красти агнів, які є дітьми Сонця!

¹⁴⁵ Можливо, що Москву заснував в 603 році князь Мосх (Моск), але як стверджують лінгвісти назва Москви угро-фінського походження, тому більш ймовірно, що Мосх зробив це угро-фінське селище своєю столицею, княжим городом.

¹⁴⁶ Перший Новгород був побудований в Тавриді ще в III ст.н.е. і називався Новгород-Скіфський (Неаполь – Скіфський).

НАБЛИЖЕНА ХРОНОЛОГІЯ ПОДІЙ ЗА ВЕЛЕСОВОЮ КНИГОЮ. СХЕМА РУХУ ІНДО-ЄВРОПЕЙСЬКИХ НАРОДІВ

26×10^3 років д.н.е. – Ярій приводить наших пращурів з Арктичних островів до Причорномор'я, до майбутньої Русі.

11×10^3 років д.н.е. – початок кліматичних змін, загибель останніх островів Атлантиди.

$(11 \div 7) \times 10^3$ – розвинута цивілізація в Причорномор'ї, протошумерське письмо Кам'яної могили.

$\sim 6 \times 10^3$ р.д.н.е. – кліматичні зміни, відхід частини аріїв в інські краї: Китай і Індію.

$\sim 4 \times 10^3$ р.д.н.е – потоп в Семиріччі. Правління Богумира. Повернення дітей Богумира (родів Руса, Сіви, Полеви, Скреви і Древи) до Причорномор'я, на Дон і Дніпро. Перші руси.

Перша хвиля переселення. Катастрофічний землетрус в П'ятиріччі (Пенджаб, Індія). Повернення індійських аріїв через Кавказ на Русь.

Яруна з братом Кісеком і дітьми Києм, Щеком і Хоривом повертаються на Батьківщину.

Індійські арії-майбутні слов'яни. Друга хвиля повернення. Спалах трипільської культури. Київ, Голунь, Біла Вежа. Перша бронза (спиж).

$\sim 2 \times 10^3$ р.д.н.е. – Китайська імперія витісняє аріїв з Семиріччя. Один веде асів на Волгу, де засновує Асгард. Другий Рус, син Зоряна, онук Само, правнук Трояна з братом Хозаром ведуть другу хвилю русів на Батьківщину (третя хвиля переселення). Арій Оседень, брат Трояна, з братами Мосем і Поришем, синами Туром, Сарматом і Пелегою через Іран, Вавилон, Сірію і Малу Азію приходять на Дунай і до Причорномор'я (четверта хвиля повернення).

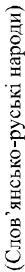
Ослов'янені руси. Частина аріїв через Іран повертаються в Індію. Початок створення Рігвед.

~ Кінець I тис. д.н.е. – Щек і Кий відходять з Карпат на Дніпро і Дон, відновлюють Руськолань і слов'янську мову (проторуська мова Руськолані була наближена до протогерманської).

~ I тис.н.е. – П'ята хвиля переселення – Щек і Кий повертаються в Карпати. Держава антів. Розп'яття Буса Білояра. Люта епоха. Боротьба за виживання. Готи, гуни, обри, греки, хозари, варяги. Хрещення Русі.

ЯРЙ (20÷26)·10³ р.д.н.е.

СВЯТОГОР (5÷7)·10³ д.н.е.
(Атлант, Алтинград)

Русь Відична

Частина III

ПЕРЕДМОВА. ЗМІНА ЕПОХ

На початку третього тисячоліття (2001-2003 р.р.) від народження Христового, епоху Риб змінить епоха Водолія. Земна вісь ввійде в сферу дії нового зодіакального сузір'я, в якому Господарем є Уран. Закінчується епоха впливу Сатурна і черговий етап в розвитку людства. Згідно з вірою наших пращурів, відичною вірою, в епоху Риб господарює Чорнобог. В священній книзі арійських народів "Велесовій книзі" сказано: "І ось Мати Сва співає про день той. І ми чекаємо Час Той, коли почнуть обертатись колеса Сварога. Цей час настане" (Книга Велеса, Троян III, 3-2). Згідно з календарем Божа (Буса Білояра) в 386 році нашої ери почалась Ніч Сварога, люта епоха Риб для слов'ян. Зупинилось Старе і почало обертатись Нове Колесо Сварога, позначене непримиренною боротьбою Питьми і Світла, падінням і злетом духовності Людства при загальній тенденції її занепаду. Велична місія Ісуса Христа, що мала планетарне значення, не отримала логічного завершення, і під нашаруванням догматів "церковних пророків" християнство поступово перетворювалося в формальне, схоластичне вчення, а християнські церкви в усіх модифікаціях в служниці капіталу і державних егрегорів. Подібної катастрофи зазнала і спроба поновлення підвалин духовності, яку зробив пророк Муххамед, заснувавши нову мусульманську релігію. Але на відміну від християнства, мусульманство виявилось більш приземленим і не створило тої трансфізичної надбудови, яка характерна для християнства.

На протязі епохи Риб стрімко розвивалась друга складова "Троїці" – інформаційна, але не в повному обсязі, а лише з акцентом на складову руйнації духовних підвалин суспільства і середовища існування людства взагалі. Найбільших успіхів людство досягло в цей час в аспекті власного самознищення. Розвиток суспільства будувався на системних законах капіталу, серед яких панує закон "прибутку". Максимального прибутку можна досягти лише на обслуговуванні загальної для всіх людей сфери фізіологічних потреб, а тому сучасне суспільство будується не на канонах духу, а на задоволенні потреб тіла, його тваринної суті. Не тіло обслуговує душу, а душа стала рабинею тіла. Водночас така будова суспільства призводить і до руйнації третьої складової "Троїці" – фізичної. Спостерігається генетичне і фізичне виродження найбільш розвинутої інформативно складової частини планетарного суспільства – білої раси, а саме суперхристиянського етносу. Казав Ісус Христос: "не за словами, а за справами їхніми пізнаєте їх". І, якщо на початку християнство було потужним стимулом духовного сходження людства, то завдячуючи церкві маємо всі ознаки його духовного і фізичного виродження, розтління, руйнації. В тому вигляді в якому перебувають сучасні християнські церкви, вони вичерпали себе, бо не можна, як казав Ісус Христос, служити одночасно Богові і мамоні, не можна рятувати однією рукою, коли інша топить. Тож на початку третього тисячоліття маємо від'ємну народжуваність в країнах білої раси, об'єднаних в суперхристиянський етнос, подвійну мораль до своїх і чужих, руйнацію духовного і суспільного середовища під гаслами глобалізації економіки, культури, суспільної моралі.

Та знову повертаються Колеса Сварога, приходить епоха Водолія, в якій відбувається зміна Богів, і зміна напрямку розвитку суспільства. Як слідує з віри наших пращурів на зміну Чорнобогу приходить Кришень, який в епоху Водолія виливає нове ведичне знання, наповнене "сонячним змістом". Тож маємо переглянути ті постулати, що призвели до нинішнього стану суспільства, залишивши і об'єднавши, як єдине, вчення Великих пророків Людства. Маємо побудувати нову систему цінностей, взявши за основу "Нагорну проповідь" і заповіді Ісуса Христа і доповнивши їх заповідями Будди, Заратустри, Мойсея, Муххамеда. Маємо за заповітом "Патріарха Арія" повернутись до Ведичної віри, віри своїх пращурів. Маємо навчитись жити за Заповідями Божими в гармонії з навколишнім Всесвітом, в суспільстві, в якому не душа обслуговує тіло, а тіло служитиме душі, з розумінням своєї сутності і сутності свого буття на шляху сходження до Горнього, до Вишнього.

КАНОНИ ВІРИ ВІДИЧНОЇ

Заповіт Сварога

Сина Бога, Творця Світу Явленого
(Заповіт Патріарха Арія)

Близько 2000 років до нової ери більша частина арійських племен під проводом Арія і його синів Тура і Сармата пішли з Семиріччя на Прабатьківщину. Наприкінці свого життя Арій отримав від бога Сварога "Заповіт аріям". В Книзі Велеса в дощечці Род III сказано:

"Створені ви з праху земного. І будуть про вас казати, що ви сини Творця, і станете ви як сини Творця, і будете як діти мої, і Даждьбог буде батьком вашим! І його ви маєте слухатись, і Він вам укаже, що вам мати, і про те, що вам робити, і як говорити, і як творити.

І ви будете народом великим, і ви станете над світом, і підкоряться вам роди інші, які видобувають свої сили з каміння, і творять чудеса – повозки без коней, і роблять різні чудеса без чарівників.

І тоді всякий із вас буде ходити як чарівник, і прожиток для воїнів буде створюватись за допомогою заклинань. Але воїни стануть рабами багатослів'я. І від багатьох тих слів ви облишитесь мужності і станете рабами данини і золота, і за золото будете продаватись ворогам.

І відійдете ви від віри предків і будете служити чужим богам, та буде нове явлення Заповіту і буде повернення до віри батьків.

І тоді Боги скажуть вам: Любіть Заповіт батька Арія. Він для вас – світло зелене і життя! І любіть друзів своїх, і будьте мирними між родами".

Вірою наших пращурів була Віра Ведична. Основні закони, принципи і догмати Відичної Віри подані в Велесовій Книзі.

Буття. Зоряний закон

Над всім сутнім є і все сутнє обіймає Всевишній. Ненароджений Всевишній рухається невинно. Всевишній є Батько і Мати, а також Син, душа всього, що існує, що було і що буде, початок і кінець. Усі ми у Всевишньому, а Він – в нас. Всевишній звертається до нас, говорячи: "Я в вас, а ви в мені, але я не ваш, а ви не мої. Ваша душа моя пристань і причина мого народження в вас. Те, на чому я покоюсь, не старіє, бо не знає часу. Найменший із найменшого я перебуваю неусипно в усіх істотах і водночас поза ними і поза простором. Мене знають як Батька, що перебуває в тайниках серця всіх живих". Три сутності, три космічні сили, три іпостасі Всевишнього – це три світи: Наві, Праві і Яві.

Навь – світ Духу, світ звідки приходимо і куди йдемо, світ посмертний. Це світ пращурів і богів, світ, де перебуває загальний Закон, що керує світами – Закон Буття і Еволюції, що обіймає Закони взаємопроникнення, взаємозв'язку і гармонії, єдності і боротьби протилежностей, білого і чорного, заперечення – заперечення (зміни батька сином), коловороту – зміни Яві і Наві. В світі Наві

знаходиться Гора Меру, Божий Престол, Гора Богів. Шлях в світ Наві відкриває Бог Яма. Навь – це Вирій душ людських.

Правь – Світ Законів і Закони Світу Явленого. На початку Творіння закони Всесвіту дав Всевишній. Всевишній сам Закон. Через закони Праві Всевишній проявив себе як Син Бога. Ім'я Сина Бога – Син Бога. Син Бога народив все суще, тому він Рід. За законами Праві Син Бога створив Сваргу і Світ Явлений, а тому він Сварог. Сварог – Рід має два крила, два полюси: Білобога і Чорнобога.

Білобог створює, щоб після досягнення мети зруйнувати створене і перейти до нового етапу творення. Після досягнення мети Білобог перетворюється в Чорнобога. Чорнобог руйнує все, що не придатне для подальшого творення, для втілення наступного задуму. Але з моменту початку руйнації Чорнобог несе в собі Білобога в вигляді задуму майбутнього творення. Білобог же починаючи з моменту творення уже несе в собі Чорнобога – майбутнього руйнівника створеного. Полярність Сина-Бога в просторі і часі відображається символами "він – вона", "ін – янь", і проявляється в протилежності активного і пасивного, "Чоловічого і Жіночого", Світла і Пітьми.

В кожному своєму проявленні Сварог виступає в іпостасях Білобога і Чорнобога; і кожна іпостась Бога Сварога троїчна по своїй природі, бо єднає світи Наві, Праві і Яві. І кожна іпостась явленого Сварога проходить в часі етапи народження, стійкості і згасання. Розмаїття задумів Божих і подій в світі Явленому відображається "Книгою перемін".

У Проявленого Сина виникає задум майбутнього Всесвіту – Світу Яві, поєднуючого в собі Дух і Матерію. За законами Праві задум, проект, Слово з початку було у Бога і Слово було Бог. Воно було з початку з Богом, і все через Нього виникло, що виникло, в Ньому було життя, і життя було світлом, і світло в пітьмі світило, і пітьма його не обняла, і Слово стало плоттю (Світом Яві).

Протягом одного космічного циклу Рід – Сварог, приходив до нас в світ земний Вишнім, Кришнем, Колядою, Велесом. Сходження Бога на Землю – Його Сини єдині з ним, Його проявлення в світі земному. Через свої Образи являє Він волю свою, Закони Праві.

Кожне з імен Бога – одна з його якостей, істинне ж ім'я Всевишнього, що поєднує всі якості – невимовне. Бог і один і чисельний водночас. Се ж бо тайна велика є "Бо ж Сварог це Перун і Світовид, і вони в Сварозі, і обидва Білобог і Чорнобог борються, і їх Сварог держить, аби цьому світу не бути поверженому" – сказано в "Книзі Велеса". І в множині ликів Бога дається Зоряний закон.

Зоряний Закон – це Правь світу Явленого і Навь світу Духовного, посмертного. Праві підкоряються і Небо, і Земля. І той, хто розуміє Правь, розуміє минуле і знає майбутнє. Зоряний Закон – це Закон Троїці: Яві, Наві і Праві, сутність якого розкривають три великих закони Праві: Закон Роду, Закон Велеса і Закон Коляди. Закон Троїці – це закон трьох головних сил, що утворюють життя і його течію. І за кожною з цих сил, за кожним Богом і Духом

стоїть своя космічна сутність – Сила, а тому Зоряний Закон відображається "Трисилом" (Трисилом, або Триглавом).

Перший закон Праві – **Закон Роду**, Закон Сварога, Бога-Сина. Символ Сина Бога, Роду – це знак народження, знак Буття, знак запліднення Праматері – Праматері Духом – Сонячний Хрест. Рід народив, створив Всесвіт – Світ Явлений. Рід народжував, народжує і буде народжувати Всесвіт. Він відокремив Буття від Небуття, Явь від Наві, і від Праматері, і тим визначив шлях Праві. Тільки шлях Праві веде до Всевишнього. Всевишній безмежний і нескінченний, бо Він поза Простором і поза Часом. Він поза нами і в нас, і для нас обмежених Він недосяжний. Але для преображених, що вийшли за межі Яві, зробивши крок в буття Наві – Він стає Сутнім. Він за межами Світу і Часу, але, обіймаючи їх, Він сам Світ і сам Час. Він створив Простір і Час, початок і кінець, продовження і мету. В повноті своїй Він недосяжний і не може бути пізнаним обмеженим людським розумом. Але людині дано пізнати Його проявлення, втілення на землі, Його сходження. Людині дано усвідомити Закони Буття Всесвіту, мету існування Всесвіту і свого власного буття. Через явлення в Роді Всевишній дав людям Закон Велеса – Закон Коловороту.

Закон Велеса – це закон Коловороту, закон Сварги. Велес – Бог, який приводить Всесвіт в рух. Велес має енергію, що змушує Явь перетікати в Навь, і Навь – в Явь. Велес стоїть на межі Яві і Наві. Закон Велеса це закон розвитку, закон зміни Яві і Наві, зміни Батька Сином. А тому Рід втілюється в Сварогові, Сварог в Перуні, Перун в Дажьдбогові., Дажьдбог в Коляді. Зміна Богів – це повість про розвиток Всесвіту в Яві і Наві. Явь і Навь протистоять і протидіють одна одній. Явь народжує, пробуджує, заставляє рухатись. Навь намагається все повернути в первісний стан, її дія приводить до вмирання, згасання.

Біля дверей Яві стоїть Космічна Мати, яка дає енергію для проявлення Всевишнього в Яві, вона народжує Сина. Велес забирає енергію. Він – Дух, що відкриває двері з Яві в Навь. Чим більше проникає Дух в Лоно Матері, тим більше народжується Явь. Дух заставляє рухатись Явь за законами Сварги: по годинниковій стрілці при народженні Яві, і проти годинникової – при її згасанні, при наступі Наві. Сварга, що обертається за рухом Сонця – це Сварга Яві, проти руху Сонця – Сварга Наві.

Закон Коляди – це закон розвитку, еволюції, це закон Самсари, це вчення про Велике Коло, про День і Ніч Сварога, про Коло, що розділене на 12 зодіакальних епох. За День і Ніч Сварога земна вісь проходить по всьому Зодіаку і повертається назад. Нині людство живе в переломну епоху, коли вісь земна покидає знак Риб і переходить до знаку Водолія. В епоху Риб, в епоху Роду відбувається руйнація старого і народження нового світу. В епоху Водолія Кришень виливає з чаші, наповненої сонячною медовою Сурією, Відичне знання; в епоху Козерога на землю сходить Індра (Числобог, Перун, Прометей), поновлюючи Закони Кар(м)и; в Стрільці володарює Бог Сонця Хорс, в Скорпіоні сходить Скіпер-звір. В Терезах володарює(господарює) Велес, в Діві – Мая (Мати Божа, Покрова), у Льві – Дажьдбог. В Ракові сходить Кришень в образі Коляди, в Близнюках прилітає Мати Сва (Слава) і народжуються Леля і Полель (Дана, Сіріус), в Тільці Лада передає Богумиру

тайну приготування – Сур'ї, в Овні – Білояр Даждьбог перемагає Чорнобога Кащя, після чого відбувається Великий Потоп, Чорнобог змінюється Білобогом і Рід відроджує Світ знову.

Що є душа? Це те, що робить людину живою. Те в чому поєднані наші думки і почуття. В душі народжується любов і через неї ми пов'язані з Всевишнім. В книзі Велеса (Род 4) сказано: "І ми на землі, як іскра. Як іскра господня, як промінь світла, промінь Господа. Майя народжує матеріальний Всесвіт за велінням Всевишнього. Всесвіт створює Майю і робить Всесвіт живим, вселяючи в матеріальні тіла душі, іскри Божі. І через іскру Божу Бог завжди присутній у серці людини..." І далі в тій же книзі говориться: "...І ми відали, як пити Сур'ю, і йшли до січі і там отримали напій інший, створений Богами. І він буде нам як Жива Вода в час великої тризни... Піде від нас іскра, і загинемо в п'їтмі".

Все проходить в цьому світі. Явь – речовинний світ – пронизана смертю. Все речовинне смертне, як і наше тіло, як і весь Всесвіт. І лише душа безсмертна. В "Книзі Велеса" читаємо: "...І так проголосили ми славу Богам, які є Батьки наші, а ми Сини їх. І будемо достойними їх чистотою тіла і душ наших, які ніколи не помруть. І не вмирають вони в час смерті наших тіл (Книга Велеса, Рід III).

Мати Сва (Слава) сяє в Хмарах, як Сонце, і сповіщає перемоги і загибель, але ми цього не боїмось, бо маємо життя вічне, і ми повинні турбуватись про вічне, тому що земне проти нього – ніщо (Рід IV).

Троїця – це Зоряний Закон слов'ян-русичів. Через Троїцю в Книзі Велеса подані творіння Всесвіту, структури Всесвіту, закони будови і еволюції Всесвіту.

Перша Троїця – Троїця творіння: Бог (Всевишній), Бог – Син (Сварог, Рід) і Дух Святий (Мати Сва). Бог – Всевишній – один і єдиний, в проявах Бога – Сина – чисельний. Син Бога народив все сутнє, тому Він Рід. Син Бога створив Сваргу і народив світ явлений – Майю. Всевишній робить Світ Явлений живим, вселяючи в тіла душі, іскри божі, а тому Бог є Дух.

Друга Троїця – Троїця будови Всесвіту: Явь, Правь і Навь. Явь – це світ речовинний, Правь – це закони розвитку Всесвіту, його інформаційна, ментальна сутність; Навь – світ богів і світ Духу. Троїчні боги, Всесвіт і людина. Троє в одному і одно обіймає трьох.

Третя Троїця – три основних Закони буття Всесвіту: Закон Роду, Закон Велеса і Закон Коляди. Рід народжує – це буття, це творіння Всесвіту в минулому, сучасному і майбутньому. Закон Велеса – це закон життя, руху; це перегікання Яві в Навь і Наві в Явь, зміна Батька Сином. Закон Коляди – це вчення про Велике Зоряне Коло, про Коло Самари людей, богів, Всесвіту. Це Закон Долі (Кар(м)и), це шлях Дао (шлях даний).

Четверта Троїця – це три іпостасі розвитку, еволюції богів і Всесвіту. В першій іпостасі Бога Сварога Всевишній створює Всесвіт, в другій – Бога Перуна – підтримує буття і еволюцію Всесвіту, в третій – Бога Велеса – забирає енергію, відкриваючи двері з Яві в Навь. Це Білобог, що створює, це Білобог в рівновазі буття з Чорнобогом, це перетворення Білобога в Чорнобога при

згасанні, руйнації створеного; це закон "він – вона" (ін – янь), це закон заперечення-заперечення.

Шлях до Вишнього

Шлях Праві – це шлях до Бога, шлях у відповідності з призначенням на Землі. Шлях Праві – це шлях духовного зростання, це життя по правді, відповідно з відичними законами, це підтримка кастовості суспільства і вічової влади. За Велесовою книгою князі і вожді мають вибиратись вічем – всіма дорослими. "...І ось в старі часи багато родів мали вождів, яких вибирали старійшини на вічі. І ми мали князя, який обирався на сім коло (сім років). І всяким родом правив чарівник, і жертви творив. І всякий рід мав старого чарівника, який на Родогощі служив. І це було Прав'ю".

Підіймаючись до Всевишнього людина має пройти чотири ступені.

Перший ступінь – це шлях служіння рідним і суспільству. На цьому етапі необхідно:

- розвинути в собі культ сім'ї, родини, батьківщини;
- навчитись жити за принципом – "не нашкодити";
- дотримуватись ідеалів добра, справедливості, людяності, служіння;
- вести себе з повагою до оточуючого, розумного, живого Всесвіту;
- жити за законами гармонії з навколишнім середовищем;
- нести відповідальність за слова і вчинки, що принижують людську гідність і людську сутність;
- турбуватись про близьких і рідних, про оточуючу природу, допомагати беззахисним, хворим, тим, хто попав в біду не з власної волі.

Другий ступінь – це шлях знання, шлях пізнання Законів Буття. На цьому шляху необхідно вчитись, вчитись і ще раз вчитись з тим:

- щоб розкрити свідомість і не дати їй "зацементуватись" з роками;
 - щоб навчитись самостійності і творчості в кожній справі;
 - щоб бути винахідливим і завжди шукати кращий варіант;
 - щоб не росли в свідомості бур'яни, щоб вона засівалась, перш за все, добрим і вічним;
 - щоб розрізняти слова, бажання і наслідки; поняття: хочу, можу і треба; щоб розуміти, що кінцевий результат залежить не від слів, а від їх реалізації. Бо казав І.Христос: "Не за словами, а за справами їхніми пізнаєте їх";
 - щоб усвідомити, що основа успішного навчання – повторення і закріплення пройденого, що це рух по спіралі;
 - щоб відрізнати важливе від другорядного, ядро знання від його периферії;
 - щоб свідомість була не руйнівною, а будувалась в гармонії з розумністю оточуючого Всесвіту;
 - щоб рівень свідомості і висоти сходження залежав від рівня проблем і задач, що вирішуються, від мети яку ти ставиш в житті і якої маєш досягнути.
- На шляху пізнання маємо пам'ятати, що шлях пізнання звивистий: те, що сьогодні абсолютна істина – завтра відносна істина; а тому важливо, щоб

людина мала чисте серце і йшла під проводом вчителів добра і світла. І якщо на цьому шляху людина уникає спокуси пустого мудрування, не загордилась, усвідомила малість своїх знань і те, що є непізнаванне, безмежне; те, що за межами нашого світу; зрозуміла, що у Світі є Причина, то така людина наблизилась до третього ступеня.

Третій ступінь – це шлях оволодіння знаннями духовними. Ідучи цим шляхом, людина має перш за все:

- розкрити душу для безмежного сходження Духу Господнього;
- жити за принципами всеосяжної любові і власної жертвовності перед Богом, природою, людством, родом і родиною, не принижуючи гідність власну і гідність інших, шануючи старших і менших;
- мати територію власного "Я", територію творчості душі, на якій би вона зростала і міцніла;
- мати етичну межу, нижче якої вона не зможе опуститись ні за яких обставин, межу людської гідності і людської сутності;
- жити в духовній гармонії з оточуючим Всесвітом, за заповідями великих Духотворців минулого і сучасності, за правилами екології душі і розуму;
- йти шляхом духовного очищення через усамітнення і молитву, через сповідь і прощення.

На шляху оволодіння знаннями духовними людина обирає духовного наставника – вчителя і стає послухником – учнем. Після цього людина стає сама духовним учителем, волхвом, чарівником, або священиком.

Найвищий ступінь – четвертий. Той, хто зійшов на нього, стає вчителем учителів; тим, хто будить Волю Людства, Побудом, Буддою. Побуд – це духовний Вчитель, що став просвітленим. Побуд може піти з Землі для служіння Всевишньому, може повернутись на Землю, щоб нести Слово і Волю Всевишнього. На шляху служіння Всевишньому Побуд несе людям:

- закони Шляху Праві;
- закони Шляху Даного;
- закони Шляху Очищення.

Побуд має донести людям усвідомлення невинноватості життя і його подій, допомогти в визначенні Меті і в пошуку засобів вирішення високих завдань, що стоять перед людством і окремою людиною; навчити долати перешкоди і незгоди; розрізняти дійсні і ілюзорні цінності буття, на власному прикладі показувати необхідність і важливість сходження Людини до Горнього, до Вишнього; на прикладі власної жертвовності навчати інших жертвовності і служінню Всевишньому, привити рівень космічного погляду, свідомості, мислення і духовного зору на буття власне і Буття Всесвіту.

Шлях Даний – це шлях призначення на Землі, це доля людини, її земне коло буття, коло Самсари. Кожний наступний крок людини – це уроки, які вона має засвоїти і задачі, що має вирішити в даному втіленні, це наступний клас школи земної. Для того, щоб людина могла виконати призначене їй, вона має у цьому житті набути досвіду і знання для виконання майбутньої ролі у Всесвіті. В цьому житті вона має отримати те, що знадобиться для вирішення задач

наступного. І якщо людина йде шляхом свого призначення, Шляхом Даним, то в відповідний час їй зустрінеться необхідна людина і необхідна книга, і події будуть розгортатись найліпшим чином. Якщо ж людина збилась з дороги, марнує час і нівечить життя, то отримуватиме попередження і синці, а негаразди переслідуватимуть доти, доки вона не повернеться на шлях навчання і служіння.

Як визначити шлях своєї долі, Шлях Даний? Відповідь кожен має знайти в собі самому, маючи на увазі, що не буде підбирати людина все те, що лежить на дорозі, а лише те, що може знадобитись в майбутньому, те, що їй необхідно для наступного кроку. Тож досить лише уважно придивитись до самого себе, щоб зрозуміти сенс власного буття і усвідомити шлях своєї долі.

Шлях Даний – це не шлях розваг і байдикування. Не зрозуміє людина болі іншої, якщо у самої не боліло, того, хто плаче, якщо сама не плакала, а ситий – того, хто голодний. Біль і радість, здобутки і втрати даються Богом людині по силі її, як уроки на майбутнє, якщо вона йде шляхом своєї долі. І чим важчі уроки, тим більші досягнення на шляху сходження. Кожний має пам'ятати, що кожен день і кожний час людина має не прогуляти, і не бігти в піні за ілюзією, а прожити і пережити.

Шлях очищення – це шлях прийняття рішення, це підготовка до духовного контакту з Всевишнім через піст (фізичне очищення), усамітнення (очищення свідомості) і сповідь (духовне очищення). Тривалість і глибина очищення залежать від ступеню сходження людини до Всевишнього, від Шляху Праві. Шлях очищення – це шлях жертвовності і прощення, це глибинне усвідомлення важливості і необхідності пройти призначене, це життя за заповідями Божими: не нашкодь, не бери чужого, не перелюбствуй, не бреш, не пий спиртного і не вживай наркотиків, не принось неправдивої клятви, не лицемір, не переступай межу людської сутності, не зраджуй, стався до інших так, як хочеш, щоб ставились до тебе, люби Господа.

Закон Кари. Щоб ніхто не зміг змінити сюжету втілення Задуму Всевишнього у Всесвіті діє закон Кар(м)и, що повертає всі процеси і події при їх відхиленні в русло Творіння. Закон Кари – це закон відповідальності минулого і даного перед майбутнім, це відповідальність за чотири Гріхи Людства: першородний, батьківський, людський і власний. Першородний гріх – це гріх людини – хижака від природи, її руйнівника; за батьківський гріх до четвертого покоління відповідають діти, онуки і правники; людський гріх проявляє себе у законах і моралі суспільства. За ці гріхи людина відповідає впродовж власного життя. За четвертий гріх – власний відповідальність починається зразу і продовжується на шляху нових народжень до вичерпання покарання.

Закон Кари не діє лише в випадку, коли людина неухильно йде Шляхом Даним, Шляхом Долі, бо на цьому шляху "порушення" є передбаченими і несуть позитивні для Всесвіту зміни згідно з Задумом Творця.

Сім творинь Бога

На шляху Творення Всесвіту Яві Бог-Син за законами Праві в перший день створює Абсолютний Розум – закони Світу Яві і праобрази всього, що має бути у Світі Яві, а також визначає як і через які стадії вони повинні здійснюватись в еволюційній послідовності. Абсолютний Розум – це Закони і принципи побудови, народження, розвитку і еволюції Світу Явленого: це першоструктури, що відтворюються безмежне число разів, заповнюючи і формуючи Світ Яві; це Зерна Посіву, Єства, Пламена, Початки, Будівники, Числа, Форми і Неформи, Сили і Сутності.

Коли Розум готовий, Питьма (Світ Наві) випромінює Світло і Світло кидає Промінь; і тоді Зародок згущується в Світову Кулю – Кулю в пустоті, що не належить їй. Спочатку Світ Матерії не має ніяких властивостей і ніяких структур, не має ніяких субстанцій – є лише праматерія. Як аспект Всевишнього – вона вічна. Це неуявимо розріджена "субстанція" (бо не маємо відповідного слова, щоб визначити цей стан), безречовинне (безатомне), аморфне "щось". Енергія Бога – Сина – Фохат – енергоінформаційний потік рухом непередставимої швидкості створює Сваргу – спіральний вихор життя і через нього первісні атоми найтонкішого стану Матерії, а потім, послідовно, ще шість ступенів ускладненої тонкої матерії, з яких людським почуттям доступний лише сьомий, найгрубіший рівень.

Матерія, що утворює Світ Яві – є еманції (промені) Сина Бога, а сили і енергія – струм Його життя. Не існує мертвої матерії – все, що існує – живе. Не існує духу без матерії і не має матерії без духу. Матерія є форма, дух є життя, і не існує життя поза формою.

Триєдиний Бог-Син опускається в Лоно Праматері (в Космічні води), і тоді Всесвітній Розум пробуджується і перетворюється в Спіральний Вихор (Сваргу), що рухає Всесвіт. Матерія стає живою. Життя передує формі і переживає останній атом при згасанні Всесвіту. Бог-Син пряде живу тканину, верхній край якої прикріплений до Духу (світла Світу Наві), а нижній до тіньового краю, до Предвічної Матері. І тканина ця є Всесвіт витканий з двох світів, двох сутностей воєдино злитих за законами Праві. Тканина розростається, коли подих Вогню над нею, скорочується і розпадається, коли Подих Праматері торкається її. Тоді Сини роз'єднуються і розсипаються, розчиняються, щоб повернутись в Лоно Матері при згасанні Великого Дня, щоб знову з'єднатись з нею.

Світловий Вихор несе програми розвитку Світу Явленого. Програми стають активною силою – Фохатом, енерго-інформаційним приводом Всесвіту, тканина стає твердою. Те світло, божественне і вічне, є велике світло променисте, найвища слава Бога Сина. Те світло поважають боги, завдяки йому сяє сонце. З того насіння – проміння виникає розум, що усвідомлює себе і, завдяки тому світлу, розум зростає. Те насіння знаходиться в середині тіл, що світяться, і, само не полум'янюючи жаром, запалює те, що вміщує жар (енергію). Промінь Творіння і Спіральний Вихор водночас (Фохат-Промінь) є Кінь, а Думка – Програма – його Вершник. Фохат розмножує мале проміння,

Він скликає і несе іскри в Світ Яві, поєднує їх і створює зачатки Зоряних систем-колес в шести напрямках простору.

На другий день шляхом диференціації нерозділеної живої тканини Бог-Син створює чотири стихії: плазму (вогонь), газу (повітря), рідини (воду) і кристали (землю) – чотири стани проявленої матерії, як образ мовчазного нерухомого Духу.

Існували предвічні води (матерії), основа п'яти станів речовини (п'ятий – нейтронний). Серед тих небесних вод затвердили себе Крила Сварога: Білобог і Чорнобог в ефірному просторі (вакуумі). Їх підтримує всепроникаюче і всеохоплююче божественне проміння – насіння. Те насіння божественне і вічне підтримує Небо і Землю, всі сторони Світу, і весь Всесвіт підтримує воно. З нього виникло все. На колесі вічної колісничі, овіяній нев'янучими подвигами і космічними подіями мчать його невидимі коні, мчать осяяного знаменом мудрості через небесний простір до божественного і нетлінного. Форма Його невловима ні в якій подобі, доступній уяві, і ніхто не може бачити Його очима. Але той, хто пізнавальною здатністю, розумом і серцем пізнає Його, той стає безсмертним (Махабхарата).

На третій день Бог-Син приводить Всесвіт в Рух, наділяючи його властивостями і почуттями.

На четвертий день Бог-Син створює форми: мінерали і матеріальні тіла.

На п'ятий день, коли Земля готова, з сонячним промінням іде посів біологічного життя через воду. Сонячне проміння і вода – це дві стихії, що народжують життя у Світі Явленому. Спочатку рослини, потім комахи і тварини.

На шостий день Бог-Син народжує богів (за Крішною – напівбогів), як своє продовження в Світі Яві, відповідальних за втілення Задуму Божого, за розвиток і еволюцію.

В сьомий день по образу і подобі триєдиної природи своєї Всевишній в образі Бога Сина звертається до богів, дітей своїх і свого продовження в Світі – Яві: це ваша пісня. І кожний з вас знайде серед явленого те, що призначене йому; те, що він має продовжити; те, що лише частина цілого. Всевишній в іпостасі Бога-Сина готує тіла людські – помешкання для синів Божих. І після їх готовності сини Божі опускаються і перебувають в них. Люди – діти Всевишнього – були задумані ним одним, і ніхто з богів не брав участі в їх створенні.

Народження, буття і час прощання в Світі Яві пов'язані з життєдайним потоком божого дихання, потоком Творіння. Страшний той ілюзорний потік невидимого світла. Під охороною і наглядом богів він розпадається на дванадцять потоків. І душі, що хочуть "напитись" з нього, злітаються до нього і п'ють з нього. Серед всіх істот лише для людини призначив Бог той потік. І безкрилі людські душі попадають на дерево незнання, з золотим листям, і звідти, отримуючи крила, розлітаються кожна в своєму напрямку і за своїм призначенням, приймаючи нове народження відповідно своїм нахилам.

І ті, у кому присутній Дух Божий, стають вчителями, поводитирами людей, самі залишаючись людьми. Всі інші, хто несе в собі іскру Божу, мають пройти

довгий шлях навчання, становлення і сходження до Горнього до Вишнього. Бог-Син створив Всесвіт, будучи Ним Самим, людина вчиться творити і творити нові світи в світі явленому.

Від повного потоку Знання відтворюють вони Всесвіт в усій його повноті, і від повноти тої самі стають наповненими. Від повного вони розсівають все, що складає повноту, і в підсумку повне залишається і зберігається. І з того повного розповсюджується "вітер", і в повному він міститься і утримується. З нього виникли іскри і світло життя, і в ньому перебуває вся сукупність життєвих сил. Весь Всесвіт пішов від Того, але Те не можна пояснити (в зрозумілих термінах). Подих поглинається видихом, а дихання поглинається Місяцем (як втіленою волею), і те Дихання поглинає Сонце, а дихання Сонця (як пізнавальну здатність) поглинає Вищий Дух Світова Душа, Всевишній.

Як пояснити Сварога, Його народження, смерть і безсмертя? Як пояснити Його полярність, Білобога і Чорнобога і їх продовження – богів, нижчих рівнів? Правда і неправда однаково пов'язані з істиною. У сущого і не сущого, існуючого і не існуючого – одне і теж джерело. Ні добрими, ні поганими діями не можна досягнути порятунку (і вічності), як це розуміють люди, бо все вважається рівноцінним. Те ж стосується і безсмертя. Хто засвоїв те глибоке, може досягти пізнання, а пізнавши побачити в усьому Єдиного Творця і усвідомити Його задум. Не існує Слова і не існує Мелодії, що лине не від Бога, як і того, хто б зміг змінити Мелодію наперекір Богу і Долі. І, якщо хтось із богів Світу Явленого відкриє потайні думки своєї свідомості, той зрозуміє, що вони лише частина цілого і є свідками слави Всевишнього. І навіть тоді, коли вони вважають, що досягнули той задум Божий, то несподівано серед бурі пристрастей земних і небесних виникає нова мелодія і нова тема, схожа і не схожа на попередню. І вона набуває грізної сили і нової краси, і ніхто не може її подолати, бо вона вбирає в себе невимірну міць і неосяжну глибину Всевишнього.

Все у Всесвіті змінюється, тече, розвивається: батька змінює – син, а донька – матір. Змінюють один-одного боги і люди. Тривалість життя відповідає тривалості Завдання, що стоїть перед ними (і їм призначена). І як смертні одні, так смертні і інші, як і все у Світі Явленому. Безсмертні лише душі, що в кожному новому втіленні підіймаються по важким шляхом навчання і усвідомлення сутності буття, на шляху сходження в дусі до Горнього до Вишнього.

Відичні боги

Відичні боги – боги наших батьків

Всевишній – єдиний Бог; Бог, що обіймає все сутнє; Бог над всіма світами. Він в часі і поза часом, в просторі і поза простором, в нас і поза нами. Всевишній – це Вічне Джерело світів Наві, Праві і Яві, Всесвітів що були, є і будуть. Всі інші боги – невидиме продовження Всевишнього.

Сварог – Бог-Син, Продовження Всевишнього в Світі Явленому, Творець Світу Явленого, нашого Всесвіту. На рівні Сонячної системи – Сонячний Бог. В течії Буття сприймався пращурами через окремі якості, отримуючи імена Родогоща, Кришні (Крішні), Вишнього (Вішні). В якості Сонячного, Небесного Вогню отримував імена Сваржича – бога Вогню (Агні), Цура, Сура (Сур'я), Вогнебога, Сімаргла, бога семи зірок, семи ярил. В перекладі на сучасні поняття: Сварог → Сва+Рог → Дух+Рик → творець слова (долі), творець живого Всесвіту. Іноді виступає в якості Рарога – бога долі.

Мати Сва (Слава, Птаха Сва, Дух святий) – в Євангелії символ Духу святого, що голубом опустився на плече Ісуса Христа. Мати Сва несе енергію, поєднану з інформацією, розумом; робить речовину живою і розумною, керує течіями і рухом.

Макош – Богиня Землі. В перекладі це "Ма+кош", або мама+дім, народжуюча мати, Мати Світу Явленого, Праматерія, Прамати. Вона ж мати, що годує своїх дітей, богиня урожаю і достатку.

Світовіт – Бог життя, він же Святівіт. Бог Світу Праві, відповідає за принципи і закони, що керують Світом Яві. Світовіт несе життя через світло, це світло життя, іскра божа, бог світла, чотириликий бог, Промінь Творення, Фохат. Він же Світовид.

Покрова (Дана, Лада, Леля, Берегиня) – Божа мати, вода-мати, богиня життя, води, течії, еволюції, миру, злагоди, любові. Богиня сім'ї, Роду, захисниця і берегиня. Ще одне ім'я Покрови – Купала.

Яма (Мара, Богумир) – Бог потойбічного світу – Вирію, Світу Наві, цар-пастух тих, хто відходить у Вирій, допомагає померлим. В жіночому значенні Мара – богиня холоду, зими, спеки, несприятливих обставин.

Велес (Сіва, Шива, Одін) – стоїть на межі Яві і Наві, бог мудрості, провідник в Світ Наві через річку Лету, бог Сонця, що заходить, брат Хорса. Відповідає за достаток, надбання, благополуччя.

Перун (Числобог, Індра) – бог Світу Яві; бог, що слідкує за життям, повертає колеса часу (коловорот, сваргу), тримає "в руках" Сваргу, слідкує за світовим порядком, відповідає за Кар(м)у, відраховує дні Самсари. Він же бог грози, як символ вищих, небесних сил.

Див – Білобог, бог осяйного неба. В іпостасі Чорногобога – Дий, бог підземного царства. Сприймається як те чи інше крило (полюс) Сварога. Всі боги, в залежності від течії і завдань еволюції, можуть сприйматись полярно, бо всі вони в Сварозі і Сварог обіймає їх. Дий асоціюється з Денницею (іноді Марою) – богом, що "повстав" проти Всевишнього.

Даждьбог (Хорс, Ярило) символ Білобога на рівні Сонячної системи, Бог Сонця і Сонячної системи. В якості бога сонячного диску – Хорс, в якості бога-руйнівника (Весняного Велеса) – Ярило, Яр. Відповідає за сходження в розумі і в дусі, за навчання, за погоду, за клімат. Іноді виступає під назвами Трибога і Трояна (даруючого, даючого). Дружина Даждьбога – Коляда – богиня неба – інша іпостась Дива (але уже як диво, або діва).

Дідух (Місяць, Василь) – бог Місяця, поєднує вогонь і воду, змінює періоди згасання природи її відродженням.

Корочун – Прадід-Дід, криниця життя, корінь Світового Дерева, крила духу, крила душі.

Вій (Ваю, Орфей, Фея, Стрибог) – бог повітря, звуку, пісні; все знає і відає, бог мудрості.

Пан – бог біосфери, яку будує за допомогою п'ятипроменевої симетрії, протистоїть Кар(м)і і Інді, продовжуючи життя.

Священими в вірі прашурів слов'янських народів (як і більшості індоєвропейських) були наступні образи – символи:

Прадерево (Ігдрасіль) – світове дерево, дерево на якому народжуються душі, і які, отримавши крила, розлітаються за своїм призначенням в пошуках своєї долі. Інше значення – Чумацький Шлях, Галактика.

Лета (Літо) – річка між світами Явленням і Вирію, між весною і осінню. Річка через яку душі відлітають у Вирій і через яку повертаються в світ Яві.

Око – воно ж Сонце, воно ж око Варуни, Одіна, Зевса, Ра, Аллаха – богів чисельних релігій минулого і сучасності; Око, що слідкує за всім у Всесвіті і все бачить, для погляду якого не існує перепон. Вважається, що боги мають два ока: одним вони все бачать у світі Яві, другим – у світі Наві.

Рот (і принцип Рта) – межа, першоджерело, божє слово, первісний вогонь, межа Наві і Яві, раю і пекла, бог, що відповідає за річ, ритм, кругообіг.

Меру – гора богів, божий престол в світі Наві, в Вирії.

Тріта – Триглавий, Пояс Оріона, бог, що дивиться в три світи (Наві, Праві і Яві). Він же Троян, триєдиний простір.

Валу – бог охоронець, стоїть на межі космосу і хаосу (вал). Він же Віл, Волес, Велес.

Асура Мага (Ахура Мазда) – мудрий, могутній сонячний бог.

Шуша (Суша) – Змій вседержитель.

Пуруша (Пу-Руша) – пути рухаючий. Створювач світу.

Тартари – підземний світ.

Салілама – "біле-зламане", білий розвернутий простір.

Савітар – наглядач за колесом Сварога.

Тара (Та-Ра) – богиня планети Венери.

Пушана (Пути Шани) – шлях пошани.

Сома – світові води, світова риба.

Гери – ушавлені, Гера, герой, Геракл – ушавлений.

Особливе значення в Ведичній вірі надавалось світилам: Зорі – Венері, Сободаю – Юпітеру, Полелю – Сіріусу, Золотому плугу – Оріону (Білояру), Волосу – сузір'ю Тура (Тільця) і Волосожару – Тільцю з Плеядами.

Звичайно, перераховані боги не відображають всього пантеону богів Відичної віри, але вони підкреслюють один з основних її догматів, а саме: всі боги – це одна, або кілька якостей Всевишнього в світі Явленому; і всі вони один – єдиний бог Всесвіту і світів інших – Всевишній.

Відичні свята і традиції

Головними ведичними святами, загальними для всіх, є:

Різдво – свято народження Бога – Сина Творця Світу Явленого. Відзначається в день зимового сонцестояння.

Великдень – свято воскресіння Природи, перемоги Білобога над Чорнобогом. Відзначається в день весняного рівнодення.

Троїця – свято Всевишнього, свято єдності трьох космічних сутностей, що визначають Буття Всесвіту. Це час літнього сонцестояння.

Покрова – свято Матері Світу, Духу Явленого, що захищає нас, дає віру і надію на майбутнє. Відзначається в день осіннього рівнодення.

Особливими днями в житті кожної людини є:

- день народження;
- іменини;
- хрестини;
- вступ в дорослий світ;
- вступ в подружнє життя (вінчання);
- народження дітей;
- відхід в Вирій.

Ім'я новонародженому дають на 9 день життя, бажано з імен святих, даного дня, або з імен найбільш поважних членів (померлих) родового дерева.

Обряд хрещення бажано здійснити перед днем народження, через рік життя.

Свято вступу в доросле життя проводиться на Троїцю для підлітків, вік яких досягнув 16 років.

Свято вступу в подружнє життя проводиться після Покрови. Найкращий вік для цього у юнака – 22 роки, у дівчини – 18. Це свято вінчання.

Свято народження дитини – це свято продовження Роду. Найкращі дні народження приходяться на квітень (друга половина) – жовтень (перша половина) місяці (сузір'я Тільця, Близнюків, Раку, Лева, Діви, Терезів).

В час Тризни душа покидає тіло. Це відбувається на третій день після смерті; після чого за відичною традицією тіло спалюється. На дев'ятий день душа покидає родову гілку, на 40-й день – відходить із Землі до дня нового втілення. Найкращий варіант нового наступного втілення – це повернення на свою родову гілку. А для цього бажано, щоб народжувались діти у дітей власних і онуків. Без дітей родова гілка засихає і Рід зникає назавжди.

Третій, дев'ятий і сороковий дні – це дні прощання і поминок.

Два рази на рік (тиждень після Великодня і тиждень після Покрови) справляють дні пам'яті по померлих родичах і близьких.

Великий гріх перетворювати поминки в "п'яне свято". В ці трагічні дні всі рідні і знайомі мають думати перш за все як допомогти близьким померлого і ні в якому разі не пирувати за їх кошт. Співчуття родині висловлюється не за столом, а на цвинтарі.

В перші 9 днів після смерті близькі і рідні померлого звертаються до членів Роду в Вирії, щоб ті зустріли душу померлого і були їй провідниками у

Світі Наві, бо Світ Наві живе за законами подібними до земних, бо й там є боги і душі добрі і недобрі, лікарі і вчителі, мисливці і браконьєри душ людських.

У кожного поселення (або у Роду, родини) святкується окреме свято "Введення в храм", коли всі жителі даного поселення в знак вдячності до засновника і охоронця поселення "возносять його" і просять про захист і допомогу.

Переважаючий вплив того чи іншого бога на земне буття за уявленнями прабатьків відповідав окремим періодам року:

22 грудня – день Сварога, Сина-Бога, Різдво;

з 22 грудня по 22 січня – час Стрибога, Дідуха, Василя, Числобога;

з 22 січня по 22 лютого – час Вія, Вея, Софея; Софії і Кришня;

з 22 лютого по 22 березня – час Ярила, час Роду;

22 березня – день Білобога, Великдень;

з 22 березня по 22 квітня – час Білояра-Даждьбога;

з 22 квітня по 22 травня – час Лади і Роду;

з 22 травня по 22 червня – час Купали, Матері Сва, Слави;

22 червня – день Всевишнього, Троїця;

з 22 червня по 22 липня – час Перуна;

з 22 липня по 22 серпня – час Макоші і Даждьбога;

з 22 серпня по 22 вересня – час Світовіта;

22 вересня – день Матері Світу, Покрови;

з 22 вересня по 22 жовтня – час Велеса;

з 22 жовтня по 22 листопада – час Хорса;

з 22 листопада по 22 грудня – час Коляди.

ВДІЧНА ВІРА – МАГАВІРА III-го ТИСЯЧОЛІТТЯ

Рух народів і витоки світових релігій

11542 року до нашої ери загинула легендарна Атлантида, точніше її останній острів Посейдоніс. Занурення Атлантиди, за різними гіпотезами, почалось близько 25000 років до нашої ери, а фіналом цієї події стала планетарна катастрофа. "Ясен Іггдрасіль (земна вісь) вивернувся вгору корінням... Зірки попливли з неба і щезли в зіййочому просторі..." – так розповідають про цю подію міфи північно-західної Європи.

В старовинному рукописі "Ура Лінда Бук"¹⁴⁷, знайденому в 1869 році в Голандії, написано: "Все літо Сонце ховалось за хмарами, немов не бажало більше дивитись на Землю, а на Землі запанувала тиша і вологий вогкий туман повис над житлами і полями... Повітря давило і пригнічувало, люди не знали радощів і весілля. Тоді і стався землетрус, схожий на кінець світу. З гір підіймалось полум'я, а гори то провалювались в надра, то підіймались ще вище..."

Алдланд (Альт-ланд – стара батьківщина), яку називали Атлан, зникла, над горами піднялись страшні хвілі і тих, хто врятувався від вогню, поглинула морська безодня."

Описуючи цю подію в "Тімеї" Платон переказує: "Далі сталися жажливі події: потоп, затьмарення неба і зникнення Сонця, землетруси і процеси гороутворення..." Майже сто років потому людство ще переживало наслідки цієї катастрофи. Через задимність і хмарність зменшився приплив сонячної радіації на землю, великі території охопило похолодання. Змістилися полюси і напрямки океанічних течій... Та через деякий час течія Гольфстріму понесла тепло до Європи і почав танути Скандинавський льодовик...

Ті, хто не загинув під час потопу, частково перемістились в Південну Америку, де заснували місто Тіаунако на березі озера Тітікака¹⁴⁸, а частково в Середземномор'я, на північ Африки. Захопивши більшу частину Європи, атланти¹⁴⁹ витіснили гіперборейців-аріїв на схід. Платон в своїх "Діалогах" розповідає про битви атлантів з гіперборейцями (жителями Європи) в районах сучасної Італії та Греції.

В ті ж часи за Велесовою книгою "пращури індоєвропейських народів, рятуючись від післяпотопних холодів, пішли до Руського моря, де мали битись за території для поселень з іншими племенами. Біля Руського (Чорного) моря вони засновують першу історично відому на теренах України державу Аратту.

¹⁴⁷ "Ура Лінда Бук" написана на давньо-фрізькій мові буквами-символами, що подібні до виявлених в 1965 р. на Балканах графем (писемних знаків), вік яких щонайменше 8000 років.

¹⁴⁸ Зараз це солоне озеро довжиною 170 км розташоване в Андах на висоті близько 4 км над рівнем моря. Руїни міста Тіаунако лежать частково на суші, частково на дні озера глибиною до 230 м.

¹⁴⁹ Читачеві варто звернути увагу на те, що "боги", які припливали в Америку і обіцяли повернутись, були білі, синьокі і рижобороді. Такими ж були і перші правителі Єгипту, в той час як корінне населення Америки червоношкіре (відгалудження жовтої раси), а Африки – чорне.

В VI – IX тисячоліттях (за писемними знахідками "Кам'яної могили" та клинописними табличками Подунав'я) виникають перші протоміста в гирлі Дунаю (Полло)¹⁵⁰, на Дніпрі (Трислав, біля села Таллянка) і в Міотиді біля нинішнього Азова (місто "Сонця"¹⁵¹), в районі Мелітополя, неподалік від "Кам'яної могили". Закінчилась "ніч" цивілізації, почалось відродження. Про ті часи йде розповідь на початку Велесової книги, одночасно розповідається і про віру наших пращурів "Ведичну віру", першу монотеїстичну релігію із відомих.

У післяпотопному світі панували два світогляди і два напрямки розвитку релігійних систем, які умовно можна назвати релігіями Бон-по (чорного сонця) і Сонячними. В перших мова йде про вибраність богів, народів і титанів – суперлюдей, в Сонячних про ієрархію богів і престолів під Всевишнім та рівність людей – дітей божих.

Якщо довіряти пререказам Платона, то релігією атлантів була релігія Бон-по, темного спрямування, релігія магів і суперлюдей – титанів, з богом морів і океанів на чолі – Посейдоном. Відзнакою Посейдона був трисил (тризуб, триглав), що знайшло своє відображення в архітектурі столиці атлантів "Місті Сонця", де в центрі розташовувались культові споруди у вигляді трисила. Забудова міста була кільцевою з радіальними вулицями та переважаючими жовтими (сонячними) і блакитними (води) кольорами. Навколо міста були прориті три кільцевих канали, з'єднаних судноплавним каналом з морем.

Вплив Атлантиди на світогляд і суспільне життя інших народів можна відстежити по культових спорудах, по забудові міст, по трансформації ролей тих чи інших богів. Свій світогляд, свою мораль і свої вірування атланти перенесли в Америку і в Єгипет. Відносно Європи – питання набагато складніше, бо деякі предмети підтверджують атлантичні корені культури Європи, інші – суперечать. Піраміди європейці будували також, але вони були земляними, насипними. В загальних рисах збереглась планування протоміст Аратти, а пізніше і Трипільської культури, що копіювала "Місто Сонця" Атлантиди. В той же час релігія та погляди арійських племен значно відрізнялись від поглядів атлантів. Значна розбіжність в світоглядах арійців і атлантів може пояснюватись різним походженням цих народів, хоча зовнішньо вони були схожими. Ймовірно, що існувало дві Атлантиди, з яких і пішли два потоки цивілізації: безпосередньо з Атлантиди – згасаюча гілка темного спрямування, і з Атлана (міфічного острова Туле) – арійці, що сповідували культ сонця і жінки-берегині вогнища і кули (куль – сім'я). І співали арійці про далеке місто-матрику (місто-матір) на північному заході, що містилось на острові Туле, гірські масиви якого височіють, над холодними хвилями молочного моря у відблисках полярного саява...

¹⁵⁰ Полло – корінь слова Аполлон, – імені бога Сонця.

¹⁵¹ За деякими гіпотезами це Герри Одісея, що плавав в Колхиду за "золотим руном". На той час рівень Чорного моря був на 40-60 метрів нижчий і територія, що звалась Колхідою, тягнулась вздовж всього східного і північносхідного узбережжя. Розкішний палац царя Колхиди Сета (за Платоном) в Геррах нагадував палац бога Посейдона в Атлантиді.

Арійські племена йшли на південний схід. На береги Дніпра їх вивів один із перших відомих пророків людства Рама (оспіваний в індійському епосі Рамаяні). Вважається, що саме тут за голосом Неба він навчав і творив. Навчав землеробству, писемності, будівництву, щоб через деякий час рушити далі на південний схід, до Міоти́ди, Кубані і через Поволжя до інших "станів": Туркменистану, Казахстану, Узбекистану, Індостану і так далі. Частина арійських племен залишилась на території Праукраїни і стала творцем першої хліборобської культури в Подніпров'ї та Причорномор'ї – Аратти.

Подальший рух арійських племен описано в Велесовій книзі, а нас більше цікавитиме зміна світоглядів і релігійних вчень, що були започатковані атлантами і аріями.

Головними культовими святилищами Аратти були два, розташовані біля одного з гирл Дніпра, що роздвоюючись за порогами ніс свої води до Міоти́ди (Міотийського озера, нині Азовського моря) по нинішньому руслу річки Молочної і нинішньому руслу до Чорного (Руського) моря. Мова йде про духовний вузол не лише арійської, а й усієї послепотопно́ї цивілізації, що складається з двох історичних пам'яток біля міста Мелітополя.: На північ від Мелітополя розташована "Кам'яна могила", ідентифікована як святилище протошумерів. Зараз це місце є нагромадженням каменів з кількома напівзасипаними піском гротами. На стелях і стінах гротів серед наскальних малюнків шумерологи Кіфішин і Даниленко виявили протошумерські написи, зроблені на дві-три тисячі років раніше за інші відомі писемні знаки на планеті. Друге святилище розташоване на південний схід і нагадує величезну, в 40 км², ділянку землі з окремими залишками елементів споруд штучного походження¹⁵². Це саме те місце на річці Герос, де за твердженням Геродота ховали своє золото та інші скарби скіфські царі. За одною з версій на глибині до 20 метрів під землею в чисельних підземних камерах і переходах зберігаються не лише скарби, а й бібліотека глиняних табличок шумерсько-аккадського зікуріату Ур-Наму¹⁵³. За пререканнями аматорів-дослідників в районі Мелітополя під землею міститься фрагменти гігантського підземного храмового комплексу, що нагадує стародавні Герри¹⁵⁴.

З Північної Припонтиди шляхи арійських народів розходились на схід і південь, на захід і північ. Після повернення на Прабатьківщину частини арійських племен з Семиріччя і П'ятиріччя в IV тис. д.н.е. спалахує Трипільська культура.

Назва Трипільської культури походить від назви села Трипілья Київської області, де в XIX сторіччі відомим археологом В. Хвойкою були відкриті

¹⁵² За подібною схемою побудоване і місто Аркаїм на півдні Уралу, що заснували арійські народи близько IV тис. д.н.е.

¹⁵³ Можливо, що саме цей "архів" шукали археологи німецького товариства "Аненербе" під час Вітчизняної війни? А може розуміння власної історії, що пов'язана з духовним центром і їх прашчурів.

¹⁵⁴ На думку тибетських лам Мелітополь священне місто не лише України, а й усієї Європи. За їх твердженням колись цей район стане Меккою західної цивілізації на рівні з Києвом і Трипіллям.

залишки поселення IV тисячоліття до нашої ери. Та найбільше протомісто Трипільської культури було відкрито пілотом К. Шишкіним перед Великою Вітчизняною війною біля села Таллянка в Черкаській області. Розміри цього міста (умовно будемо називати його Трислав) сягали 3×1,8 км. Забудова міста нагадує ступню Вишнього і являє собою ззовні суцільну захисну стіну з двоповерхових будинків дерев'яно-очеретяно-солом'яної конструкції, обмазаних глиною. За окремими показниками деякі будинки мали по три поверхи і по декілька печей. Виникнення протоміст Трипільської культури відносять до межі V–IV тис. д. н. е., що на кілька століть (якщо не на тисячоліття) передує забудові протошумерських міст і початку розквіту Єгипту.

Важливими елементами світогляду трипільців в III–I тис. д. н. е. було поклоніння Сонцю в святилищах Велеса-Леля (Полеля, Полло, Аполлона – сонячного Бога) та його неньці Ладі, що дає можливість говорити про одвічний культ Матері-Берегині серед наших батьків і прашурів. Припущення відносно Сонячного Культу підтверджується вирізьбленою на землі серед поля великою зграсю лебедів навколо святилища Леля-Аполлона біля Пожарної Балки під Полтавою.

Невідомо з яких причин, але в другій половині четвертого тисячоліття частина арійських племен пішла через Кавказ в Дворіччя, де отримала назву сумерів (шумерів), частина спустилась в Малу Азію і на територію нинішньої Палестини (Пали-стану) до річки Йорд, названої в честь кельтської богині, другої дружини бога лицаря північно-західних народів Одіна¹⁵⁵, де заснувала місто Салим, згодом Ієрусалим. Ці арійці відомі як пелазги, пізніше фелістимляни. Пелазги створили Критсько-Мікенську культуру, що дала поштовх античній культурі Греції. На захід почали рухатись аси-кельти під проводом Одіна. Якщо пелазги і аси пропагували сонячний культ, то шумери принесли його в Дворіччя, де під впливом атлантичної традиції поступово змінили власних богів на місцевих.

В ці ж часи "Відична віра", принесена арійцями в Індостан, поступово трансформується в "індуїзм". Від Альп до Гімалаїв формується арійський пояс, в той час як південніше від Єгипту до Гіндукушу розповсюджує свій вплив атлантична традиція.

Трипільська культура існувала приблизно до 24 ст. д. н. е., коли на планеті відбулись якісь катастрофічні події. Ймовірно це був "локальний потоп" в Шумерії з одночасними кліматичними змінами в Середній Азії, звідки за Велесовою книгою почався черговий відхід орійських племен під проводом Патріарха Орія (Арія). На цей же час припадає занепад Шумерської цивілізації та трансформація її залишків в Аккадське царство, а згодом в Вавілонсько-Аккадське. Залишки шумерів відходять до нагір'їв Кавказу і навіть до Північного Причорномор'я. Одночасно з середнього Подніпров'я на південь до Азовського моря (до Білоозера) рухаються трипільці. В районі Білого озера (Молочного моря, за Рігведами) виникає комбінована культура харіто-

¹⁵⁵ Інша версія походження назви Йордану від слів Ор + Дана = місце Дани.

орійського походження, що відстежується археологами в могилах-курганах Причорномор'я.

Сусідство різних за світоглядом культур було нетривалим. Частина племен оріїв та племена харітів-шумерів повертаються до Аккадських земель. Тоді ж на межі другого і третього тисячоліть до нашої ери рівновага між арійськими і атлантичними світоглядами порушується. З території Аккадського¹⁵⁶ царства в свій історичний шлях вирушає плем'я халдеїв на чолі з Фаррою – магом, астрологом, провидцем і його сином Авраом – прабатьком Євреїв (Га-іврі, просвітлених, перетворених, потойбічних, прибульців). Шлях перших євреїв, що пішли з Фаррою, пролягав за "провидінням небесним" до Палестини¹⁵⁷. На той час в Палестині мешкали шість племенних союзів фелістимлян, серед яких вирізнялись гікси і фрізи¹⁵⁸. Ймовірно під впливом Мельхисадека і уже просвітленого ним Авраама гікси пішли на Єгипет і захопивши його володарювали там на протязі майже двохсот років. Саме в ті часи онук Авраама Йосип стає "канцлером" Єгипту і за його покликанням батько Яків (Ізраїль, богоборець) приводє туди весь ізраїлів народ. Через деякий час євреї перебирають в свої руки всі ключові посади в Єгипті. Потерпаючи від утисків завойовників гіксів єгиптяни повстають і виганяють їх, а євреїв перетворюють в рабів. Фараон наказує знищувати всіх новонароджених єврейських хлопчиків. В цей час у сім'ї одного єврейського купця і викупленої ним рабині – кавказької цариці ашкеназки (ймовірно, що Фарра теж був із ашкеназів) народжується хлопчик Хозарсиф. Щоб врятувати його від загибелі батьки "підкидають" хлопчика сестрі фараона, яка його усиновлює і виховує. Спочатку Хозарсиф стає жерцем, потім верховним жерцем в одному з єгипетських храмів, а пізніше, за допомогою люблячої матусі, робить переворот в державі і стає фараоном Ехнатоном, що встановлює в Єгипті культ "сонця". Та вже чоловік його доньки скидає тестя з трону і "виганяє" сотні тисяч євреїв з Єгипту. Хозарсиф бере собі нове ім'я Мойсей¹⁵⁹ (спасений) і веде свій народ в Палестину, де за наказом бога Ягве євреї вогнем і мечем знищують ханаанців (невірних, в тому числі і гіксів і фрізів) для звільнення "життєвого простору"¹⁶⁰.

Приведена дуже коротка версія шляху євреїв дає можливість розуміння витоків іудаїзму, одніє із світових релігій, що в майбутньому стала одним із

¹⁵⁶ Аккадія – прабатьківщина вірмен і тих "Га-іврі" – претворених (євреїв), які пішли в Палестину. Мовно і генитично це два дуже близьких народи.

¹⁵⁷ На шляху євреїв лежить місто Салим, де править цар Правди, посланець Бога Мельхисадек. Мельхисадек був вождем хеттів, що прийшли в Малу Азію з Північного Причорномор'я. Мельхисадек гостинно зустрічає халдеїв і дає їм нове вчення бога Яви, що стає пізніше богом Ягве, а самих халдеїв перетворює в Га-іврі – в просвітлених, вказуючи їм шлях в Єгипет.

¹⁵⁸ Фрізи, ферезеї – прагерманці, за легендами нащадки першої дружини Одіна Фрізи, що частково пішли з пелазгами, а частково з кельтами.

¹⁵⁹ За Біблією Мойсея пускають за течією Ніла в кошиці, де його і виловлює сестра фараона, але ця історія, як дві краплини води, схожа на вавілонську легенду з подібним сюжетом.

¹⁶⁰ Вважається, що А. Гітлер знав про цей "холокост" і використав його як ідеологічне обґрунтування для холокосту в час другої світової війни.

наріжних елементів християнства. Якщо перші паростки цієї релігії започатковані під впливом Мельхисадека Авраамом, то оформив її в якості світогляду свого народу Мойсей, поєднавши шумерські традиції з єгипетськими і ввівши додаткові закони і догмати. В кінцевому вигляді іудаїзм оформили два рабини з Вавилону: Єзкієл і Єздра в середині першого тисячоліття до нашої ери¹⁶¹.

В першій половині першого тисячоліття до нашої ери до Приазов'я приходять племена кіммерійців, під натиском яких частина племен скотів-саків іде через Кавказ в Мідію (нинішній Іран). Разом з ними туди приходить Заратуштра, ще один великий пророк людства. Заратуштра проповідує сонячну релігію бога Мазди, створює перше Євангеліє – Авесту, започатковує багато традицій, характерних для християнства і інших релігій. Саки йдуть ще далі на схід, де на берегах Гангу в сім'ї царя Суддогана народжується основоположник однієї з найрозповсюджених релігій світу – Будда. Як і зороастризм, буддизм є ще однією трансформацією Ведичної віри.

Інша частина саків іде на захід і зупиняється в Палестині, де відома під назвою євсєїв (синів неба)¹⁶², або галілеян. Серед галілеян народжується один із найвеличніших пророків людства Ісус Христос. З дитинства Він виховується євсєями і проходить посвячення в храмі, де був посвячений на кілька сотень років раніше Піфагор.

Ісус Христос, добре знаючи іудаїзм і традиції зороастризму, об'єднує ці дві релігії в єдине вчення, що отримало назву християнство – релігії сонячного спрямування.

Порушення рівноваги між полярними світоглядами не залишилось без відповіді і вже в середині першого тисячоліття талановитий поет і пророк Муххамед створює нове вчення "іслам", розвинувши і деформувавши християнство в напрямку вавилонської традиції, відновивши рівновагу в широтному поясі місячного культу.

Приведений невеликий екскурс не претендує на цілковиту достовірність, як і більшість інших офіційно визнаних і невизнаних історичних екскурсів. Це лише версія, що побудована на інших версіях, але яка дає змогу зрозуміти в контексті руху народів рух і еволюцію релігій світу. Можна сподіватись, що для уважного читача не залишилось не поміченим те, що еволюція людства це єдність і боротьба двох полярних світоглядів, і що порушення одного викликає у відповідь порушення протилежного. Як і те, що всяке першопочатково чисте релігійне вчення з часом перетворюється в свою протилежність, обволікаючись рисами темного, хижого напрямку, коли релігія від служіння людям поступово переходить до служіння правлячим кланам і власній кишені, виправдовуючи які завгодно гріхи тих, хто платить¹⁶³.

¹⁶¹ В Вавилоні в середовищі халдеїв, що там залишались, була написана в якійсь мірі полярна Талмуду Кабала (Наука про числа).

¹⁶² За іншою версією євсєїв – галілеяни були вихідцями з Галичини.

¹⁶³ Більш детально шляхи зародження і розвитку полярних релігійних систем подані в книзі Ю. М. Канигіна "Віхи священної історії", видавництво Україна, Київ 2001 р.

Біловоддя півдня України

З XXIV по XIV ст. д. н. е. увагу до себе знову привертає Азово-Чорноморська область, що в давнину називалась Герри, Колхіда, Міотида. До вибуху вулкану Санторін (неподалік острова Крит в Середземному морі) в XIV ст. д. н. е. Азовського моря не існувало. На його території плескало свої води Білозеро, або Молочне море (грецьке Міотида). До цього озера несли свої води Дон (Тана), Кубань (Кубена – санскритське "звивиста") і великий рукав Дніпра (він же Дана-прісно, Інд і Раса), що відгалужувався південніше Запоріжжя, називався Білозеркою і впадав в Білозерський лиман (нинішня річка Молочна). Білозеро (Біловоддя) через Керченське гирло сполучалось з Руським морем (Чорним), що на той час мало рівень на 50-100 метрів нижчий, ніж нині, і мало набагато меншу площу. Води з Чорного моря текли в Середземне, що теж було великим озером, бо не сполучалось з Атлантичним океаном.

В трикутнику заплавів Дніпра (від нинішнього його русла до річки Молочної і Чорного моря) існувала потужна цивілізація, культовими центрами якої і були вище згадані Кам'яна могила, Місто Сонця (Герри?) на південний схід від Мелітополя та Гарман на Чонгарі, що є найбільшим з насипних культових курганів-пірамід у світі. Розміри Гармана сягають близько 500 метрів в довжину і нараховували десятки метрів догори.

Від Британії до Індії поширені легенди про таємничі країни Агарті, Шамбалу, Арту, Туле (Фуле), Біловоддя та інші, населені великими святими та мудрецами і недоступні для смертних. Багато російських дослідників шукають Біловоддя в основному в районах наближених до Білого Моря, забуваючи про те, що після льодовикового періоду райони високих широт обживались поступово і були практично незаселеними. Не виключена можливість існування ще давнішого Молочного моря (Білозера) в приполярних областях, звідки наші пращури прийшли до Руського моря, але шукати його мабуть варто в північно-західних районах Європи, звідки розповсюджувався Скандинавський льодовик.

Привертає увагу ще одна деталь місцезнаходження Прабатьківщини оріїв-аріїв: гори Рипи (українське "рипіти"), з яких злітають величезні зграї лебедів і до яких "бігли" наші пращури під час потопу. Зважаючи на те, що до Білозера і дельт річок, що впадали в нього (з величезними зграями лебедів) ближче за інші знаходяться гори Кавказу, то найвірогідніше їх і називали наші пращури Рипами.

Після вибуху Санторіну в XIV ст. д. н. е. в Приазов'ї відбулись великі зміни. На значних просторах кліматичні умови, внаслідок постійних засух і відходу Дніпра на Захід, стали малоприсадатними до землеробства, а тому частина місцевих племен орачів пішла на Середнє Подніпров'я і пізніше відома під назвою скіфів-орачів і скіфів-хліборобів. Частина цих же племен пішла через Кавказ до Мідії (Ірану) і до Індії (скити, саки). Підтвердженням описаних подій було те, що з цього моменту на більшості курганів призупинилась досипка курганів.

В ці ж часи на територію Приазов'я приходять племена царських скіфів з меж прадавнього Аккадо-Вавілонського царства, відомі як ашкенази¹⁶⁴ – работорговці. Основним заняттям царських скіфів були розбій і работоргівля, що давало можливість швидкого збагачення, а тому територія Приазов'я у греків була місцезнаходженням "Золотого руна".

Скіфські племена з Приазов'я і Причорномор'я витісняють сармати і греки. Серед пантеону грецьких богів виділялись Зевс (Зеус, Деус, Д'яус, Див – бог осяйного Неба), а також прибульці з земель гіперборейських Аполлон і Артеміда. Гіперборейці були сусідами царських скіфів і приносили їм дари, загорнуті в пшеничну соломку. Зважаючи на те, що північніше України пшениця не росте, під гіперборейцями слід мати на увазі сіверян і полян.

¹⁶⁴ З ашкеназами пов'язано походження Мойсея, духовний устрій Хазарського каганату і багато інших історичних подій.

Відична Віра – наріжний камінь духовності людства

Рівень мислення людини, її світогляд, культура і мораль відповідають рівню технології, що використовується суспільством. Оволодіння вогнем, одомашнення тварин і винахід колеса були етапними в розвитку і становленні свідомості наших пращурів. Хто перший запалив багаття, хто перший почав малювати, хто побудував перше рукотворне житло, хто перший почав використовувати колесо – той мав змінити стан свідомості, перебудувати свій світогляд. Цілком ймовірно, що саме винахід колеса спричинив до лавини винаходів нових технологій і до виникнення першої монотейстичної релігії.

Багато дослідників вважають Відичну релігію політейстичною. Але в Велесовій книзі сказано: се ж бо Триглаву поклоняться маємо і тому велику славу співаємо. Хвалимо і Сварога – діда божого, бо той є роду початком і джерелом вічним; і богу Перуну – громовержцю, богу війни і боротьби, що веде стежкою правою до бою і тризни великої; і богу Світовиду – богу Праві і Яві, бо через нього бачимо світ видимий і він нас від Наві уберігає і нашу Землю, і Сонце, і зірки держить, і світ кріпить. Повчаємо отроків обійняти і розказуємо все створене відати, бо від того розум розширюється і очищається, щоб розуміли те, що се бо тайна велика є, бо ж Сварог це Перун є і Світовид, і вони в Сварозі, і обидва Білобог і Чорнобог борються і їх Сварог держить, аби цьому світу не бути поверженому.

Із останніх рядків видно, що всі боги сприймалися нашими пращурами, як прояви одного єдиного Бога, Творця законів Праві і Світу Явленого. А тому Відична релігія цілком заслужено є саме монотейстичною релігією.

На змісті і сутності основних положень Ведичної релігії акцент зроблено вище, але завдячуючи "Велесовій книзі" і глибоким дослідженням Л. Силенка, приведеним в "Магавірі", маємо можливість простежити народження і еволюцію основних світових релігій, що вийшли з Відичної віри наших пращурів.

Відхід частини аріїв в Інські краї викликав першу трансформацію Відичної віри в індуїзм. Як і у вірі наших пращурів, індуські боги діють трійцями, але імена їх трансформувались: Вишень став Вішною, Сіва з трисилом став Шівою (з тим же трисилом), Яруна – Арджуною, Перун – Паржаною, Дий – Дивом і Девом та тому подібне. Така ж ситуація склалась і в Месопотамії з приходом туди сумерів. Сумери принесли в Дворіччя арійських богів і Культ богині Матері Нінту (неньки, нені), Мамо або Мамі (матері – цариці богів), Тіамат (матері тьми, богині птьми).

В сьомому сторіччі д.н.е. під натиском сакських (скитських) воїнів, що прийшли з Причорномор'я, впала Асірія – семітська держава, наступниця Вавилону. На території нинішнього Ірану саки створили могутню державу Мідію. З саками в Іран прийшов Заратустра (Заратуштра, в перекладі з санскриту жовтоверблюдий), великий пророк людства. Родове прізвисько Заратустри Спітама (той, що має світлих корів – санскритське). Місцеве населення вірило в багатьох богів, роль і значення яких суттєво змінювались з

часом, а духовне життя очолювали маги (мужні, величні), які були водночас і шаманами, і лікарями. Маги поклонялись Дію (Диву, Деву) статус якого, як бога осяйного неба, на Батьківщині Заратустри вже змінився на полярний – Дий поступово ставав підземним богом. Заратустра спростовує ритуали магів і називає Дива злим богом. Він стверджує, що світ полярний, і що добрий бог це Асура (сонячний) Мазда (даруючий). По собі Заратустра залишає Авесту (вість) – Євангеліє зороастризму, заповіт нащадкам, а з ним свято Різдва Митри, свято Великодня і Спіфанію (богоявлення). Заратустра говорить, що Сонце (Сварог) є сином Бога Отця (Всевишнього) – Асури Мазди.

Розтрощивши Ассирію племена скитів-саків розселились в Малій Азії (гіттити), а на сході дійшли до Індії (третій прихід арійських племен в Індію); попередні арії частково розчинились серед місцевого населення, частково повернулись на Батьківщину). В п'ятому сторіччі д.н.е. саки створили на берегах Гангу, в Капілавасту неподалік Гімалаїв, державу хліборобів і скотарів. На чолі Сакії стояв володар Суддоган (той, що дає, вершить суд на ганку – санскритське), який мав за дружин двох доньок магараджі (могутнього радника) сусіднього арійського племені "Калинів". Саки говорили на санскриті і син Суддогана Будда (Побуд, той хто будить) був скитом. Неньку Будди звали Ма-я (мама, що стала Міріям у євреїв і дівою Марією у греків). Коли народився Будда, то про цю подію людей сповістив святий Асіта. І тоді прибули до місця його народження браміні з дарами, і з'явилась на небі зірка, і три боги, йдучи за нею, принесли дари Спасителю. Народженому дали ім'я Суддгартга (суджений гартувати, натхнений долею). Подібно Заратустрі, що мав прізвисько Спітама, Будда мав прізвисько Гуатама (той, що має темних корів).

Святим символом Будди був трисил (трисул – санскритське) – небесна зброя Сіви (осяйного, сяючого, індуського бога Шіви). Як кажуть послідовники Будди, Будда прийшов з вічності і пішов у вічність, Будда – це шлях світла. А тому на статуях Будди зображена Сварга (свастика). Будда йшов оріанським (арійським) шляхом, позначеним світлом – свастям – свастикою, символом вогню, світла, Сонця. Сваргу – свастику в Індію принесли перші арії ще за 3000 р. д.н.е і це було першим хрестом наших прашурів, хрестом з загнутими кінцями. Найдавніша свастика знайдена біля селища Мізіно (Мізінська культура), де вона викарбувана на фігурі летючого птаха з мамонтової кістки, Птиці Сва, символу Духу Предвічного. В Буддизмі це стало поняттям "Лету Будди", а у християн голубом, що опустився на плечі Ісуса Христа – символом Духу Божого, третьою складовою Троїці. У наших прашурів Сварга водночас і блискавиця, і знамено Даждьбога – летючий птах, що нагадує трисил.

Відичну віру в зороастрійській модифікації сповідували гіттити, що мешкали на територіях сучасної Туреччини і Палестини. На місці розкопок гіттійського міста, неподалік Анкари, що існувало близько 2200 р. д.н.е, знайдена статуя бога – громовика Яви (явленого, того, що дає воду – санскритське) з трисилом в руках і написом Яї (Ява чи Яяш). Від гіттитів бога Яву запозичило невелике єврейське плем'я кенітів, а від них через "П'ятикнижжя" Мойсея Ява стає Ягве – богом усіх євреїв. Про бога Ягве

євреям розповів рабин Єзра, що мешкав у Вавилоні. Єзра повідомив істинних євреїв, що були у них Авраам, Ісаак, Іаков (Ізраїль). І що був у них Мойсей, який водив племена гібрейські по Синаю і дав їм закони Господа Бога Єгови (Ягве). Не сказав Єзра євреям, що читає їм не писання Мойсея, знайдені (за його словами) в руїнах Соломонового храму у Вавилоні, а Тораг, який почав писати рабин Єзкієл, а закінчив писати він – Єзра.

До Єзри гібрейські племена поклонялись Богу – горі Шадаю (Синаю), а у Єзри Ягве згадується близько 7000 раз. Як же сталось, що на зміну традиційним єврейським богам прийшов Ягве? Між племенами євреїв, як і між іншими у всьому світі точилась боротьба "за місце під Сонцем". І коли гібрейські племена перемогли ханаанців і кеннітів, то між гібреями виникло переконання, що бог Ягве (Ява) вибрав їх поміж інших племен, вибрав народ Ізраїлю, відвернувшись від інших, і поклявся їм у своїй вірності.

Єзкієл і Єзра взяли основні догмати і легенди зороастризму і сумерів і все це переклали на підґрунтя єврейської національної свідомості. Достовірно навіть невідомо, чи був Мойсей історичною особою, бо в рукописах, що оповідали про життя і діяння Соломона і Давида до Єзри, в тому числі і в єгипетських хроніках, ця велична постать не згадується ніде жодним словом. В той же час були поширені у стародавньому Вавилоні, де мешкали автори Торага(Тори), легенди подібні до життєописання Мойсея.

На межі нової і старої ери знову в небі спалахнула зірка (як і під час народження Будди) і сповістила світ про народження Спасителя Світу Ісуса Христа. Про життєвий шлях Ісуса Христа існує декілька версій, а його вчення викладено майже в п'ятдесяти Євангеліях різних авторів, із яких канонізовано чотири. В усіх чотирьох канонізованих Євангеліях випущено опис особистого життя Ісуса і говориться лише про його діяння. Існує кілька версій життєописання Ісуса до початку його Місії, але вони настільки суперечливі, що не можуть бути приведені навіть в якості більш-менш вірогідної версії. Можливо, що в історії переплутані відомості про різних Ісусів. І якщо євреї не вважають Ісуса за Сина Бога, а лише за пророка (як і мусульмани, релігія яких виросла з іудейської і християнської), і якщо церковні версії не збігаються з дійсністю, це ніяк не зменшує постаті того, кого зовемо "Сином Божим". Досить вчитатись в слова Спасителя, що дійшли до нас, щоб хоча в якійсь мірі осягнути велич великого пророка людства.

І все ж, говорячи про еволюцію релігій і релігійних догматів, важливо акцентувати увагу на тому, що перші камені в підвалини сучасних духовних уявлень людства заклали наші пращури, які є водночас і пращурами всіх народів арійського походження. Необхідно, щоб всі люди на Земній кулі усвідомили одну річ:

Бог-Творець світу Явленого один, Його втілення чисельні і різні за масштабністю вирішуваних завдань і за часом існування. І що кожне втілення це Сам Бог, бо сказано в Велесовій книзі "Се бо тайна велика є, бо ж Сварог це Перун є і Світовид, і вони в Сварозі, і обидва Білобог і Чорнобог борються, і їх Сварог держить, аби цьому світу не бути поверженому.

Відична Віра і сучасні світові релігії

Відична віра – віра пращурів слов'ян, є однією з найдавніших світових релігій. Відична віра побудована на Зоряному Законі, згідно з яким Бог – Всевишній – і один і чисельний в своїх проявах водночас. В залежності від етапної задачі розвитку Всесвіту і Людства Всевишній проявляє Себе через Закон Троїці в різних іпостасях, демонструючи різні якості. В основі Відичної віри є два основних принципи: коловороту життя (Коло Самсари) і Кар(м)и – розплати з часом за всі дії в цьому житті.

Першим відгалуженням Відичної віри став **індуїзм**. Після відходу частини орійських (арійських) народів до Інських станів (Індостану) поступово в нових умовах змінюється їх світогляд, місце одних богів займають інші. Великий пророк Людства Рама перетворюється в Творця Всесвіту Браму, бог Вишній в бога – зберігача Всесвіту Вішну, легендарний вождь сіверян Сіва з знаком Роду трисилом – в бога – руйнівника Всесвіту Шіву. Та на відміну від богів Відичної віри, які подані в діалектиці, в русі, в розвитку, боги індуїзму статичні і їх функції наперед визначені.

Другим могутнім відгалуженням Відичної віри став **буддизм**. В буддизмі ідея єдиного бога відсутня. Згідно з вченням Будди існують лише дхарми – пануючі над світом вічні моральні принципи і їх пульсації¹⁶⁵.

Центральне місце у вченні Будди займають чотири благородних істини: існує страждання, його причина, шлях до звільнення від страждання і саме звільнення. Страждання і звільнення від нього є чисто суб'єктивними станами і водночас деякими космічними реаліями. Позбутись страждання можна шляхом восьми вірних дій. Для цього необхідно жити не підкоряючись задоволенням, але й не в аскезі, дотримуючись п'яти заповідей: не шкодити живому, не брати чужого, утримуватись від заборонених статевих стосунків, не вести марних і брехливих балачок і не пити спиртного, тим самим наближаючись до нірвани (згасання).

¹⁶⁵ Дхарми можна розуміти як прояви єдиної світової душі. У реліктових австралійців це "арунгвільта-прана" – особлива життєва сила, життєва субстанція, що переливається з одного матеріального утворення в інше, безперервно і повсюдно з істоти в істоту, з предмета в предмет. В древніх майя це сила, яку не можна описати, яка є джерелом буття всіх істот і яка наділяє все живе свідомістю, що повертається назад після смерті істоти. Від тої Сили через все існує плінуть потоки еманцій – команд, які згідно з вченням Будди можна сприймати як дхарми. В хвилях божественного ефіру (іудаїзм), немов би під напівпрозорим покривалом, тріпочуть астральні форми світів і істот, в яких уже існують майбутні насіння (своєрідне ДНК на все сутнє), початки (принципи, закони, константи), форми (структури і архітектура), живі душі буття. Це Всесвіт прозведений в Духові. У Піфагора це ефірне світло, яке протікаючи через предмети робить їх прозорими і змушує всі світи світитись. Через це ефірне світло, через невидимий вогонь, що протікає через всі світи, Він, незбагнений, приводить в обертовий рух все від атомів до зірок. Він же наділяє все вогнем, що породжує рух, ритм і мелодію. Це перша з дев'яти давньогрецьких муз – Веста (Гестія), яка зберегла божественний початок, схований в усіх речах. Інші музи походять з Вести, її вогню. Уранія – відповідає за рух зірок і планет, за астрономію і астрологію; Полимнія – за потойбічне життя душ і пророцтво; Мельпомена – за життя і смерть, трансформацію перевтілень. Ці троє відповідають за космологію і фізику. Калліспа, Клію і Евтерпа відповідають за медицину, магію і мораль, а Терпсіхора, Ерата і Талія за устрій планети (за хімічні сполуки, рослинний і тваринний світ).

Іудаїзм побудований на культі бога Ягве. Ця релігія виникла приблизно в другому тисячолітті до н.е., в Палестині. Основа вчення викладена в п'ятикнижжі Моїсея (в перекладі Врятованого, племінника фараона Рамзеса Хозарсифа, жреця єгипетського культу бога Сонця Ра). З точки зору центрального поняття п'ятикнижжя є "розмитим" вченням, бо звернене водночас до двох різних божеств: вавилонського Єлоїм – "Єдині" і Ягве, племінного бога євреїв, – що проявляв себе в вогняному вихорі. Якщо Єлоїм в якійсь мірі ототожнюється з політеїзмом індуїзму, то Ягве – власний бог євреїв, яких він вибрав серед всіх народів і об'явив їм владу над іншими народами світу. В книзі Левіт п'ятикнижжя Моїсеєм сформульовані основні моральні принципи взаємовідносин в суспільстві (заповіді Моїсея), пізніше повторені Ісусом Христом в Нагорній проповіді. Саме на цих заповідях сформувався важливий символ християнства – сповідь, як дійство очищення від гріха і полегшення карми. Важливим моментом іудаїзму було жертвоприношення тварин. Іудаїзм став витоком двох світових релігій: християнства і мусульманства.

Іудаїзм – версія вчення Моїсея, Укладена раввіном Іудою в 219 р.н.е; стала основою Талмуда – вчення раввінізму. Відгалуженням іудаїзму є гностичне вчення Каббала, що сформувалось в середовищі вавилонської общини євреїв.

Християнство побудоване на вірі в Ісуса Христа, боголюдини, рятівника світу, втілення другої особи триєдиного божества – Троїці: Бога – батька, Бога – сина (Логоса – слова) і Святого Духу. Ісус Христос, Бог – син, приносячи себе в жертву, спалює карму людства, беручи всі гріхи людей на себе і даючи їм можливість будувати свою долю і долю планетарного суспільства на центральних поняттях Любові і Добра без обмежливого впливу негативного минулого. Центральним символом християнства є сповідь і прощення тому, хто покався перед Богом. В християнстві Бог – це Творець Всесвіту на відміну від інших релігій, в яких культовими були боги нижчого рангу, або прояви діяльності Бога: дхарми, еманції і т.п.

На початку XII сторіччя нашої ери на арабському півострові почав розповсюджуватись **іслам**, який проповідував неграмотний погонщик верблюдів, але надзвичайно талановитий поет Муххамед. Новий пророк свято вірив в те, що через нього до людей звертається сам Аллах. На відміну від християнства, де центральною фігурою став Ісус Христос, Муххамед говорив, що він лише посланник Аллаха і заборонив звертатись до нього з молитвою після смерті. Пророк ісламу проповідував покірність долі і Аллаху. Його проповіді, обрядові і юридичні настанови, заклинання, молитви, повчальні розповіді і притчі зібрані в священній книзі мусульман Корані (в перекладі – читання).

На відміну від інших релігій мусульманство більш приземлене і майже не має тої трансфізичної надбудови, яка властива іншим світовим релігіям. В цьому відношенні до мусульманства наближене конфуціанство в Китаї, що виникло ще в V–VII сторіччях до н.е. Конфуцій занепокоєний розпадом суспільства і суспільної моралі значну увагу приділяв саме принципам

зміцнення суспільства. В його проповідях говорилось про те, що особистість повинна підкорятись суспільним інтересам, що влада правителя священна, що поділ людей на аристократів і нікчем – це закон справедливості. На центральне місце в своїх проповідях Конфуцій ставив порядок на землі і на небі, як етичну категорію. В той же час конфуціанство, як і багато інших теїстичних течій в Китаї, базується на трансфізичній "Книзі змін", побудованій на загальнокосмічному принципі Ін'я, чергування яких складає шлях "дао" (Інь і Ян, чоловіче і жіноче, плюс і мінус, так і ні, гаряче і холодне, і т.п. – все це той самий принцип полярності в будові Всесвіту). Дао – це центральне поняття ще одного теїстичного напрямку в Китаї – даосизму, поняття за допомогою якого можна дати універсальну всеосяжну відповідь на питання про походження і засоби існування всього сущого. Воно не має імені, скрізь проявляється, бо є джерелом всякої речі, але не є самостійною субстанцією, чи сутністю. Само Дао не має джерел, початку і є коренем всього без власної енергетичної діяльності. Дао, яке можна виразити словами, не є постійне Дао. Однаковість – ось глибина загадковості...

Як можна бачити навіть з цього невеликого і досить поверхового огляду кожна релігія це передусім частина світогляду того чи іншого народу. Показовими в цьому відношенні є догмати Іудаїзму і Християнства.

Біблія: Тора і Євангеліє

Витоки іудаїзму, як релігії, відносять до 2000-2200 р.д.н.е. В цей час на території сучасної Палестини мешкало плем'я гітїтів, яке поклонялось богу-громовику (вогняному богу) Яаш. Від гітїтів бога Яаша (Яву) запозичило плем'я кенїтів, а від них через Тораг (П'ятикнижжя Мойсея), укладений равінами Єздру і Єзикієлом в Вавілоні, бог Ява стає богом Ягве усіх євреїв (V ст.д.н.е).

Основа вчення іудаїзму викладена в п'яти книгах Мойсея: Буття, Исход, Левіт, Числа, Другозаконня¹⁶⁶.

Поняття центральної фігури – Бога – в іудаїзмі розмите, бо євреї звертаються водночас до двох різних божеств: Єлоїм – "Єдині" і Ягве, що проявляв себе в вогняному вихорі. Якщо Єлоїм в деякій мірі ототожнюється з політеїзмом індуїзму, то Ягве – власний бог євреїв, яких він вибрав серед усіх народів і об'явив їм верховність і владу над іншими народами світу. В книзі "Левіт" сформульовані основні моральні принципи взаємовідносин між євреями (Заповіді Мойсея), пізніше повторені Ісусом Христом в Нагорній проповіді. Саме на цих заповідях сформувався важливий символ християнства – сповідь, як дійство очищення від гріха і полегшення карми. Важливим моментом іудаїзму є дійство жертвоприношення тварин, побудоване на принципах "рта" – космічного порядку і культу "бартеру" – даю, щоб і ти мені дав.

¹⁶⁶ Вважається, що Другозаконня написане пізніше і штучно доповнює вчення Мойсея.

На межі старої і нової ери в небі спалахнула зірка і сповістила світ про народження спасителя людства Ісуса Христа. Своє вчення – Євангеліє (Вість) Ісус Христос дав через своїх учнів – апостолів. Християнство, як релігія, побудоване на вірі в Ісуса Христа, Боголюдини, рятівника світу, який був втіленням другої іпостасі триєдиного божества – Троїці: Бога – Батька, Бога – Сина і Духа Святого. Ісус Христос, Бог-Син, приносячи себе в жертву, спалює карму людства, беручи всі гріхи людей на себе і даючи їм можливість будувати свою долю і долю планетарного суспільства на поняттях Любові і Добра без обмежливого впливу негативного минулого. Центральним моментом Християнства є сповідь (духовне очищення) і прощення тому, хто покається перед Богом. В християнстві, на відміну від іудаїзму, домінує дійство власної жертвовності (а не жертвоприношення тварин).

Сучасні канонічні християнські церкви (католицька і православна) поєднують в єдиному каноні Тораг і Євангеліє, Старий і Новий Заповіти, хоча за своєю суттю це дві різних віри і дві різні релігійні системи. Склад основних догматів тої чи іншої церкви має забезпечувати єдність етносу на фундаменті єдиної віри і єдиних моральних принципів, перспективу розвитку даного етносу і гармонію між силами небесними і земними. А тому, в залежності від стану суспільних відносин, від рівня розвинутої суспільства, від внутрішніх і зовнішніх факторів існування етносу, змінюються системні теологічні погляди і суспільні цінності, їх роль в особистому житті людини і в житті суспільства. І коли догмати старої віри стають гальмом на шляху подальшого розвитку, деякі з них можуть суттєво змінюватись, іноді на повністю протилежні. Показовими в цьому відношенні є догмати іудаїзму і християнства, що виросло з іудаїзму. Уже з другого століття нашої ери серед християн з'явилась тенденція до розмежування цих вчень, бо з їх логіки випливало, що Ягве, бог Мойсея, не є Слоїм, до якого звертався Христос на розп'ятті. Відповідно, єдність давньоєврейського єдинобожжя (а по суті племінного бога євреїв) і християнського – уявна.

Різницю між Богом Старого Заповіту і Євангельським Богом сформулювали християнські гностики в другому столітті нашої ери (Маркіон і його школа)

Перший забороняє людям вкушати від дерева життя;	Другий обіцяє дати переможцеві "сокровенну манну" (Апокаліпсис, 2, 17);
перший умовляє до змішання статі і розмноження до меж ойкумени;	другий забороняє навіть гріховний погляд на жінку;
перший обіцяє в нагороду землю;	другий – небо;
перший передписує обрізання і вбивство переможених;	другий забороняє і те і інше;
перший проклинає землю;	другий її благословляє;
перший кається в тому що	другий не змінює своїх

створив людину;	поглядів на неї;
перший передписує помсту;	другий – прощення тому, хто покався;
перший вимагає жертв тварини;	другому вони огидні;
перший обіцяє іудеям володіння світом;	другий забороняє володіння іншими;
перший дозволяє іудеям лихварство;	другий забороняє привласнювати незароблене;
в Ветхому Заповіті – хмара чорна і вогняний смерч;	в Новому Заповіті – неприступне світло;
Ветхий Заповіт забороняє торкатись Ковчега заповіту і наблизитись до нього (тайна для вибраних);	в Новому Заповіті – заклик всіх до себе;
в Ветхому Заповіті – прокляття висяченому на дереві (тому, хто страчений);	в Новому Заповіті – смерть Христа на хресті і воскресіння;
в Ветхому Заповіті – невиносиме іго закону.	в Новому Заповіті – благо і легкий тягар Христів.

Погляди Маркіона пояснював його учень Аппелес: єдиний Початок – ненароджений Бог – створив двох головних ангелів. Один, "знаменитий і славний", створив світ; другий, "вогняний", ворожий Богу і світу. Відповідно світ, як творіння доброго ангела, благостний, але наражається на удари злого "вогняного", що ототожнюється з Яхве (Ягве) Ветхого Заповіту.

Суперечність догматів Старого і Нового Заповітів призвела до виникнення чисельних течій, заснованих на Біблії. Найбільш яскравими серед них були:

- офіти, що сповідували віру в змія, який спонукав Єву заплучити пізнання добра і зла, а бога, який бажав залишити людей в пільмі і невідластві – називали злим демоном;

- гностики, що об'явили матерію неіснуючою, а відповідно і весь Всесвіт перешкодою на шляху удосконалення душі, реальність якої стверджували;

- Маркіон і його школа, що заперечували спадковість Нового Заповіту до старого, вважаючи іудаїзм поклонінням Сатані;

- манікеї, що розглядали світ, як середовище боротьби світла і пільми. Але, якщо християни визнавали світ і життя творінням божим, то манікеї дотримувались зворотної точки зору: світ – це пільма, що обняла частки світла (душі). Вони вважали матеріальний світ злом, а його творця – злим демоном. В протигагу християнству "творче світло" (Божественну енергію) вони вважали пільмою, а пільму – безоднею, або вакуумом – світом первісним.

Звичайно, приведені витримки з релігійних доктрин "не ведуть до храму", а лише обгрунтовують основну думку. Є Творець цього Всесвіту, є

боги суто його члени (різні за рівнем, функціями і призначенням) і є закони і принципи, за якими побудований Всесвіт і яким підкоряються боги і ієрархії Всесвіту. Окрім прямої послідовності є зворотна – це боги, яких створюють складові елементи розумних систем (наприклад, егрогори, створювані об'єднаннями людей від сім'ї до суспільства в цілому). Тривалість існування того чи іншого бога і його можливості залежать з одного боку від часу вирішення завдання, покладеного на нього, з іншого – від джерела енергії і інформації, що його живить. В залежності від того, якого з ієрархії богів той чи інший народ, та чи інша спільність людей вибирає за Водія, будується світогляд цього народу, взаємовідносини між людьми і між людиною і небом (точніше богом). Досить проаналізувати мораль і етику суспільних відносин народу, щоб зрозуміти, якому богу він служить.

Розмова про Бога і релігії була б неповною без розгляду можливості спілкування Людини з Творцем, спілкування через молитву. Існує надзвичайно багато молитов, вивчити чи запам'ятати які неможливо. А тому позитивний бог одного народу може сприйматись як негативний іншим і навпаки. Та при цьому різноманітні богів, релігій і моралі необхідно усвідомити головне:

Творець Всесвіту єдиний для всіх і для всього існуючого взагалі. І так само, як ми любимо і цінуємо все те, що створюємо з Любов'ю, так і Творець Всесвіту любить і цінує все існуюче. А ми всі незалежно від поглядів і віри, Його діти, Його майбутнє і Його сподівання! То ж давайте будемо достойними свого покликання і свого призначення!

Русь і християнство

В 986 році н.е. в історії русів-слов'ян відбулась непересічна подія – хрещення Русі. Змінилась не просто віра, змінилась доля цілого народу, змінився менталітет, почалась перебудова слов'янських народів під події другого тисячоліття. На теренах Європи почав набирати силу суперхристиянський етнос.

Звичайно подібна подія не могла не залишити глибокого сліду в історії нашого народу. Та щоб до кінця розібратись в подіях того часу, маємо повернутись до першоджерел, за якими і знаємо свою історію. На жаль більшість літописів є або копіями попередніх творів, або результатом компіляції, доповненої власною фантазією переписувача. Прикладом може бути смерть князя Олега від укусу гадюки (Лаврентійовський літопис). Та правда в тому, що прокусити чобіт князя нашої українській гадюці не під силу. А якби і прокусила, то навряд чи помер би Олег від тої гадюки, бо немає на Україні (окрім Криму) плазунів зі смертельним укусом. Той же літопис повідомляє, що Олег похований в 912 році на горі Щековиці в Києві; а Новгородський літопис стверджує, що помер князь у місті Ладозі, де і похований у 922 році.

Про хрещення Русі ми знаємо із літопису монаха Нестора. Цей літопис першим вивчав німець А.Л.Шлецер, історик і філолог, почесний член Петербурзької Академії наук. Шлецер залишив спогади про В.Н.Татищева

(1686-1750р.р), історика і державного діяча. В 1720 році Татищев знайшов у одного розкольника в Сибіру дуже старий список Нестора, що значно відрізнявся від того, що вивчав Шлецер. Після цього Татищев зібрав їх цілих десять і за ними склав одинадцятий. Але для нащадків залишився один, перший, датований, умовно, 1106 роком. Всі інші "кудись" зникли. Дослідження Татищева не були надруковані ні в Росії, ні в Англії. Безпосередньо в версії історії, написаній Татищевим "попрацював" інший німець – Г.Міллер. Все що виходило за сюжет першого списку Нестора було викинуто, так само як і дослідження самого Татищева. Сам же Татищев писав: "О кнезех руських старобитних Нестор-монах не добре сведем бе". Нестор розповідає в своєму літопису про хрещення княгині Ольги імператором Візантії Костянтином VII Багрянородним. Але сам імператор повідомляє, що на час візиту в Константинополь Ольга була вже хрещена. І руки він їй не пропонував, бо був уже одружений. Ольгу хрестили в 955 році, в Києві, в церкві Іллі. В 959 році послі Ольги відбули до германського імператора Оттона з проханням направити єпископа і священників. В 960 році якийсь монах Сент-Альбанського монастиря був рукопокладений в єпископи Русі, але в Київ не зміг прибути, бо захворів і помер. В тому ж 960 році в єпископи Русі був "рукопокладений " монах монастиря Святого Максимина в Трірі Адальберт. Адальберт добрався до Києва, але через рік покинув Русь. За рукописом Нестора "було неприйняття русичами папезького гостя". Але тоді Візантійська церква ще не відійшла від Римської, ще не було поділу віри на православну і католицьку. А тому подібний випадок проти Римської церкви міг бути написаним не раніше XVI сторіччя. Навіть в храмі святої Софії XII ст. поряд зображені римський папа Клемент з Григорієм Богословом і Іоанном Златоустом. От тільки Адальберт прибув з місією організувати "філіал", а Ольга вимагала діоцезу – автономної одиниці під керівництвом митрополита (як в Польщі та Чехії).

Поширення християнства на Русі пов'язують з іменами братів – просвітителів Кирила і Мефодія, що за дорученням візантійського імператора переклали християнський закон на слов'янську мову для хрещення слов'ян. Але Кирило від народження був Костянтином, а Кирилом став лише перед смертю, коли пішов в монастир. Відповідно слов'янську азбуку необхідно було б назвати не "кирилицею", а "костянтиничею". І служили брати не Константинополю, а Риму. Саме папа Адріан II рукопоклад братів в сан священників, і розповсюджували вони християнство апостольського (римського) канону. В слов'янському варіанті Святого Писання надрукована Третя Книга Єздри, яка є в Вульгаті (Біблії на латині), але відсутня в греко-єврейських варіантах. Іншими словами – перші переклади Біблії були з Вульгати.

Календар богослужінь на Русі теж був не візантійський, а латинський, бо назва місяців в ньому не ромейська, а латинська, і початок року був у березні, а не у вересні, як у греків.

В хроніках францисканського монаха Адемера (XII ст.) знаходимо, що у імператора Оттона III були два єпископи: святий Адальберт і святий Брун. Брун хрестив венгрів і русів. Загинув же він, як і Адальберт, від руки печенігів. Русичі викупили тіло Бруна і збудували монастир його імені. Після цього

прибув в Київ візантійський єпископ і умовив прийняти "звичай грецький". Інша справа Нестор, який писав "що Ольга спалила Корсунь реактивними снарядами, отриманими від візантійців". Правда останні про це навіть не здогадувались.

Незвична історія загибелі сина Ольги князя Святослава. Після підписання мирного договору з Візантією Святослав відпливає з Царьграда до Києва. По дорозі воєвода Свенельд з частиною дружини кидає його і степом, не боячись печенігів, іде до Києва, а Святослав залишається зимувати і голодувати на Хортиці, де його і вбили не то печеніги хана Курі, не то банда Кривого. Нестор приписує організацію вбивства батька старшому синові Ярополку, що очолював київських християн, а Святослав немов би їх переслідував і руйнував християнські церкви (971 рік, Іакімовський літопис, визнаний академіком Б.Рибаківим копільтивним рукописом XVII ст.). Ось тільки в Нестора Святослав був язичником, а Мауро Орбіні в "Слов'янській історії" в 1601 році пише, що Святослав ішов по стопах матері в благочесті і християнській вірі. В дійсності язичниками були Володимир (народжений від Малуші, доньки єврея Малка із Любеча), воєвода Свенельд і київський воєвода Претич, побратим печеніжського кагана Курі, які в змові спочатку вбивають Святослава, а потім, приписавши гріх Ярополку, вбивають і його. Володимир, як незаконно народжений, не мав прав на наслідування київського престолу, та після описаних подій стає князем Київської Русі. Але для історії необхідно мати світлий образ Володимира, хрестителя Русі, а тут такі недоречності. То ж і приписав Нестор Святославу і язичника і, злопам'ятство, і заздрісність...

Про те, що літопис Нестора був складений не раніше XVI сторіччя говорить і розповідь про дійство Хрещення Русі, коли прийшли до Володимира мусульмани, німці з Риму, євреї і греки. На запитання Володимира про суть віри мусульманин відповідає: "Магомет вчить нас обрізанню, не їсти свинини, не пити вина, зате по смерті можна творити блуд з жонами і навіть у цьому житті придаватись всякому блуду (або місіонер був дурень і розпусник, або ж історія вигадана Нестором від початку до кінця). З німцями було ще простіше, вони змогли лише сказати: "піст по силі, якщо ж хто їсть і п'є, то все це во славу Божу, як вчив нас наш вчитель Павло". І все б нічого, та слово "німець" чисто російського походження XVI сторіччя, коли всякого іноземця в Росії називали "німцем". А до того германців скрізь звали фрягами і латинами. Євреїв Володимир питає: "А де земля ваша?" На що євреї відповіли: "В Єрусалимі. Але розгнівався бог на батьків наших і розсіяв нас по різних країнах, а землю нашу віддав християнам". І знову в Нестора не сходяться кінці, бо хрестоносці з'явилися в Палестині в 1096 році, а Русь хрестили в 986 році. І нарешті, говорить посланник Візантії – його ораторське мистецтво займає добру дюжину листів. Саме грекам і віддає перевагу Володимир.

Судячи з літопису Нестора на час Хрещення Русі наші пращури були дикими варварами і нічогоісінько не знали про навколишній світ. Ось тільки ще до Володимира стояли в Києві церкви, а християнство пустило там коріння задовго до офіційного Хрещення Русі. І перші християни були латинського

обряду. І лише пізніше, коли князям і царям необхідно було мати покірну державну церкву, вони перейняли "візантійський варіант".

Насильне Хрещення Русі Володимиром було цілком виправдане з точки зору державотворення. Для стійкості держави необхідно мати єдину віру, єдину церкву. При тому таку церкву, яка б служила не Богу, а державі, а точніше на задоволення інтересів кастових прошарків населення. Але насильство над душами людей, над зламаними долями мільйонів не може бути виправданим ні з погляду людської моралі, ні тим більше з погляду "Нагірної проповіді" Ісуса Христа (якщо розглядати це питання з погляду християнської моралі).

Русь Триславна

Частина IV

ПЕРЕДМОВА

Проведений екскурс в історію русько-українського етносу дозволяє зробити невтішний висновок про глибоку етнічну кризу, яку він переживає, та про невеселі перспективи його подальшого існування. І все ж, як зазначається в кінці першої частини, шанс на подальше відродження існує. І цей шлях пов'язаний із змістовною перебудовою і духовним відродженням руського етносу. Розраховувати на те, що така перебудова можлива на старому фундаменті радянського суспільного ладу, з використанням людей, вихованих в комуністичному концтаборі – нереально. Коли Мойсей створив новий народ, то водив євреїв по пустелі сорок років, поки не помирали "раби" і не виросло нове покоління, з новим мисленням і новим світоглядом. Якщо ми бажаємо мати нову перспективу і нову Україну:

- необхідно будувати її починаючи з виховання;
- необхідно покінчити з тяжкою спадщиною ординського менталітету, повернутися до властивих нашому народу етнічних рис, взявши найкращі, як основу для подальшої розбудови руського етносу.

Саме тому, друга частина книги починається з думок про виховання дітей. Аналізуючи сучасний стан духовності нашого етносу і, розглядаючи тенденції в розвитку планетарного суспільства, робиться спроба звернути увагу на необхідність суттєвих змін в процесі виховання дітей, а саме – в змістовності і якості трьох його складових: фізичного, інтелектуального і духовного. У відповідності з принципом Короленко-Кюрі наголошується на необхідності екологічного виховання, починаючи з екології душі, з розуміння бережливого відношення до суспільних і етнічних цінностей, до обраного шляху в житті в контексті з поняттям "шляху Даного", робиться спроба зазирнути в завтрашній день комунального середовища двадцять першого сторіччя.

Для духовного виховання дітей, для розуміння ними змісту законів, за якими живе людина і суспільство, в розділі "Від джерел до джерел" приведена, хоч і незначна, але важлива, з точки зору автора, підбірка думок і висловів на цю тему.

І, нарешті, в кінці книги подано доповнення про "Розумний Всесвіт" яке, на думку автора, допоможе читачеві зрозуміти дещо нетрадиційне викладення матеріалу.

ВІД СЕРЦЯ ДО СЕРЦЯ

*Хто безкрилий,
Той безсилий,
Тому не літати!*

Ми народились і живемо в країні, що розташована в центрі Європи. Давно промайнули ті часи, коли в Причорномор'ї формувалась, зростала, набирала силу індоєвропейська гілка білої раси. Саме тут, близько семи – восьми тисяч років тому, планетарна цивілізація зробила ще один крок в своєму розвитку – перейшла до орного землеробства, одомашнивши коня і вола і одержавши стале джерело для свого існування. В межах від Дунаю до Дону зійшло і почало зростати етнічне дерево аріїв-оріїв, яке на протязі тисячоліть змінювало зовнішні ознаки, але в своїй основі залишалось все тим же, виробничим, з відповідною культурною, моральною і етичною основою.

Обробляючи землю людина досягнула свою залежність від природи і свої можливості впливати на стан навколишнього середовища, а це, в свою чергу, навчило її піклуватись і дбати про нього, жити не лише нинішнім днем, але й майбутнім.

Минали століття, раз за разом наші пращури переживали страшні часи, і все ж кожного разу Аратта-Орантія-Русь відроджувалась, зростаючи як інтелектуально, так і духовно. Та починаючи з XVII століття почалось методичне знищення русів, як етносу, ординським менталітетом. Цей натиск став майже смертельним після виникнення в двадцятому столітті єдиного інформаційного простору на теренах Радянського Союзу. Ми звикли сприймати війни як фізичне явище і, лише зараз, почали розуміти, що для поневолення іншого народу зовсім не потрібно нікого завойовувати, руйнувати, знищувати. Це можна зробити економічно за умов єдиного економічного простору. Але набагато страшніше за фізичне і економічне є рабство інтелектуальне і духовне. І те і інше можливі за умов єдиного інтелектуального і духовного простору, в якому, згідно з принципом Кюрі – Короленко, більша сильна культура знищує інші.

До фізичного знищення руського етносу додалось духовне. Старше покоління ще пам'ятає ті часи, коли вживати "матюки" було великим гріхом. Першими носіями цього смердючого мовного сміття були учасники Вітчизняної війни, які набрались цієї зарази від росіян. Вони ж, герої, захисники, переможці, ті, що врятували східноєвропейські народи від німецького націонал-соціалізму – фашизму – стали носіями російського інтернаціонального азіатського "комунізму", носіями трансформованих морально-етичних основ Орди. Ні, не треба звинувачувати в цьому росіян, бо заклали ті основи в 1917 р. – основи нового напрямку розвитку суспільства, представники іншої нації, нації, що дала світові Ісуса Христа і Божу Матір. Але поєднання ординського феномену з псевдокомуністичними ідеями призвело до страшного фізичного і духовного зубожіння всіх народів великої імперії. Та найжорстокішого удару зазнали слов'яни. Забруднення мови перетворило її з життєдайного джерела в смердючий потік, що отруює духовну сферу русів. Все

більшого поширення набувають п'янство, лінощі, відсутність моральних обмежень, злочинські нахили. Ще до Вітчизняної війни на Україні той, хто напивався, ставав самим негативним прикладом у вихованні дітей, а жінка, яку односельці бачили п'яною, підпадала під такий тягар презирства, що лишалося тільки тікати на край світу. Те ж стосувалось і паління, особливо у жінок. Взяти чуже, щось вирвати у іншого на городі – це був важкий гріх, а тому не було на домівках ані ґрат, ані замків, Батьки вчили дітей, що зламати гілку на дереві – те ж саме, що зламати руку людині...

Не віриться, що все це було зовсім недавно, що за такий короткий час ординський молох перемолов майже всю духовну сферу руського етносу. І винні в цьому не стільки росіяни, скільки самі руси – українці, білоруси і руси в самій Росії. Не можна нарікати іншим народам за їх звичаї, мораль, норми суспільного життя – це їх вибір і їх доля. Але якщо один народ вбиває душу іншого, перетворюючи його на схожого до себе, а той, кого неволять, ще й продається, то що ж то за народ?!

Ще Ісус Христос казав: "Потрібно, щоб прийшли спокуси, але горе тій людині, через яку спокуса приходить". Частина нашого народу не витримала, сприйняла московський менталітет, втратила національні ознаки, гідність і самосвідомість. Як же вилікувати народ від тої страшної хвороби, що загрожувє знищенню самого етносу? Що чекає нас і наших дітей? Чи можна повернути колесо історії в іншому напрямку; подібно Мойсею вилікувати душу народу? Якщо дійсно є така можливість, то скористатись нею можна лише розуміючи сутність розвитку суспільства в ХХІ столітті, і лише на основі великих духовних здобутків власного етносу і людства в цілому. Що ж чекати нам на шляху в третє тисячоліття?

Якщо поглянути на історію людства в цілому, то перше, що впадає в очі, це надзвичайно бурхливі зміни в усіх сферах буття людини в останні тисячі років. Що таке кілька тисяч років в порівнянні з мільйонами років становлення людства? Це те ж саме, що одна доба в житті людини. А нам досвід говорить, що одна доба мало що вирішує, якщо це не особлива доба.

Виходячи з загального космічного закону, згідно з яким космічні явища протікають в космічні відрізки часу, не слід чекати впродовж найближчих десятиліть і навіть століть, кардинальних планетарних змін. Не слід, якби не деякі тривожні тенденції, про які говорять майже всі дослідники, а саме: катастрофічна руйнація планетарного середовища – екологічна катастрофа і створення незалежної від планетарної ноосфери інформаційної комп'ютерної.

Руйнація ландшафтних структур, механічне, теплове, хімічне і електромагнітне забруднення атмосфери, гідро – і літосфери, генетичне забруднення біосфери, інформаційне і духовне забруднення; руйнація суспільного середовища – що далі? Людиною повністю знищені цілі класи рослин, птахів, земноводних і тварин, захиталась вся піраміда біосфери Землі і ніхто не може сказати, чи зворотні зміни, що відбулись, і чи є ще надія, чи Людству вже ніхто і нічого не допоможе на шляху до прірви. Інакше чим можна пояснити те, що більшість населення Землі дивиться і не бачить, слухає і не чує?! А з іншого боку, за останні десятиріччя в той же часовий відрізок

спостерігається бурхливий розвиток інформаційних систем, побудованих на комп'ютерній основі. Від найпростіших калькуляторів до віртуальної реальності, від розрізнених програм і алгоритмів до планетарної комп'ютерної мережі "Інтернет" – і це лише початок. Змінюється само мислення тих, хто має справу з комп'ютерною технікою, їх світосприймання, їх світогляд.

На початку XX сторіччя видатний український вчений В.І.Вернадський ввів поняття розумної біосфери планети – ноосфери, що поєднує все живе на Землі, від біоатомів до Людини, в єдину живу інформаційну систему. То чим же пояснити те, що саме в той час, коли над ноосферою нависла загроза руйнації, людство почало поспіхом, ще не усвідомлюючи змісту цього кроку, створювати техногенне інформаційне середовище? Чому Людство замість гармонійного співіснування з Природою тисячі років іде шляхом самоізоляції, будуючи навколо себе мертві оболонки будинків, міст, машин? Чому замість того, щоб користуватись природними пристроями і технологіями, воно руйнує створене Богом лише для того, щоб з палацу природи зробити техногенний хлів? Можливо, що це шлях навчання, творчості, шлях еволюції Розуму і Духу, де можна очікувати звершень і помилок. А якщо ні? Якщо Хаос і Питьма заволоділи суспільством і ведуть Людство до самознищення? І при тому, чомусь дуже поспішають, бо зміни, що відбуваються, дуже нагадують якісну зміну змісту буття, або фазовий перехід, як розуміють його в фізиці.

Ще в 1919 році в листах до Луначарського великий письменник-гуманіст Короленко писав: "Якщо оселити принца в конюшні, він не заспокоїться доти, доки не створить в ній хоч якісь пристойні умови для життя. Але, якщо поселити в палац конюха, то він теж не заспокоїться, аж доки не перетворить його в конюшню". Існує глибока відповідність між людиною і середовищем, в якому вона перебуває. В фізиці постулат Короленка називається принципом Кюрі, згідно з яким середовище поширює свою симетрію на об'єкт, існуючий в ньому, або навпаки. Те ж саме ми спостерігаємо в розвитку людини і суспільного середовища, суспільства і природного середовища.

У відповідності до теореми Ешбі про необхідну надлишковість в усьому, що відбувається навколо, а також згідно з другим законом термодинаміки, необхідно визнати, що людське суспільство формується під впливом незалежного від нього процесу. Таких процесів спостерігається два: природний, пов'язаний з загальною течією космічних процесів, і штучний, що створює техногенне суспільне середовище шляхом руйнації природного. Не потрібно далеко ходити, щоб кожний, хто має очі, побачив, яким і чієм шляхом ми йдемо.

Темпи "фазової" перебудови різні на теренах окремих етносів; найбільш відчутні вони в межах слов'янських етносів східної Європи, де має місце етнічна перебудова, пов'язана з пошуком подальших шляхів свого розвитку. Якщо подивитись у глибину віків, то мабуть більше ніде на планеті не спостерігалась ситуація, коли майже кожного століття на територію Русі накочувались хвиля за хвилею інші народи, катуючи і караючи Русь; за що? Перси, готи, гунни, булгари, угри, печеніги, кипчаки, хазари, половці, татаро-монголи, литовці, поляки і, нарешті, 300-річне іго Московського царства. І

попри все цей етнос виживав, відроджувався, розвивався, бо фізичне знищення навіть більшої частини етносу не могло знищити духовного коріння. Та ситуація кардинально змінилась в XX сторіччі, коли почалось цілеспрямоване знищення етнічних підвалин, руйнація культури і духовності русів. Казав Ісус Христос: "І не бійтесь вбиваючих тіло, душі ж не в змозі вбити, а бійтесь тих, хто в змозі і душу, і тіло загубити". Знищити народ можна лише за умови знищення етнічної приналежності, етнічної самосвідомості, етнічної культури, душі етносу. Поки жива душа етносу – є надія і є майбутнє. Який же нині стан духовності русів-українців? Не треба далеко ходити, щоб побачити:

- більшість українців загубила свою мову, спілкується і мислить поняттями іншого народу; при тому в більшості негативними, брудними;

- скрізь домінує масова, американська культура, що обслуговує не душу, а тіло, його фізіологію; культура грошей;

- нормою буття стає цинічний принцип "людина людині вовк", в суспільстві домінують зграї хижаків, організованих за кримінальними принципами;

- аморальність і вседозволеність поведінки і вчинків від верховних ешелонів влади до шкіл, церков і дитячих садків;

- втрата особистої гідності і значущості більшістю членів суспільства;

- втратили цінність найважливіші категорії духовно здорового суспільства: любов, сім'я, продовження роду, Батьківщина, освіта, людяність, духовність;

- нормою буття стає наркоманія в усіх її різновидах: від паління і алкоголізму до найжахливіших наркотиків, діючих на всі фізіологічні ланки організму; все більший прошарок населення шукає забуття в наркотичних проявах антидуховності;

- втрата перспективи майбутнього, що робить безцілним існування самого етносу.

Кому не відомо, що майбутнє етносу – це діти. Але навіщо народжувати дітей, якщо у них, у клітинок етносу, немає майбутнього? Зі ставлення суспільства до дітей можна говорити про стан духовності самого суспільства. Та коли на вулицях тисячі бездомних дітей, кинутих цим суспільством напризволяще, коли вихованням навіть тих, що ростуть в "благополучних" сім'ях ніхто не опікується, коли руйнується навіть та система виховання, що була, чого можна чекати в майбутньому? Виховувати дітей повинні кращі члени суспільства, найрозумніші, духовно багаті, фізично розвинені. А що маємо? Більшість учителів в школах випадкові люди. З часів застою Радянського Союзу і донині, близько 30 років, в школи в, своїй більшості, йшли працювати недоуки і невдахи; ті, кого не брали на більш престижні напрямки суспільного життя. То чому може навчити вчитель, який пас задніх, не вилазячи з трійок і двійок? Фізичне виховання перетворилось в бридку, нудну казенщину, дітей, що найбільше в світі полюбують рух та ігри, на фізкультуру треба тягти силоміць, бо хто викладає гімнастику тіла? Не вихователі, не вчителі, в прийнятому розумінні цього слова, а в більшості ті, кого природа наділила фізично. Про духовне виховання годі й говорити. Про

яку перспективу етносу може йти мова, коли ті, хто виховує, самі не мають ні вогню в серці, ні поклику душі, ні професійної гідності?! А хто не горить – іншого не запалить, хто не має Бога в серці – чому він може навчити?!

Можна знайти тисячу пояснень, причин, обставин, щоб обґрунтувати свою позицію стосовно до будь-якої проблеми, лише б нею не займатись і не вирішувати. Неповноцінний вчитель, робітник, фермер, адміністратор, лікар, журналіст звинуватить всіх і все в своєму непрофесійному ставленні до справи і в своїй безталанності, але не визнає своєї вини; того, що майже всі ми живемо за принципом: "якомога більше взяти від суспільства при найменшій віддачі від себе". І коли чуєш такі висновки, як "куди їх народжувати? Щоб були жебраками і обвинувачували нас за те, що ми їх народили?!.." – то нічим іншим, окрім "турботи" про себе, цей вислів пояснити не можна. Особисто мене батьки народили десятим, коли мамі було 43 роки, а батькові 47. В хаті не було чого їсти, одні драні чоботи на всіх, ні одежі, ні книжок, лише безпросвітне колгоспне ярмо від зорі до зорі. Але, якщо б батьки думали про це, то мене просто не було б на білому світі! То ж дякувати Богові і їм за те, що вони мене народили, за те, що я є!

Де ж і чому навчатись дитині?

Кожна людина в повсякденному житті користується не стільки своїм розумом, скільки стереотипними моделями поведінки в побуті і на роботі, взятими у знайомих, із літератури, преси, телебачення. Для дітей найціннішими є моделі, запозичені у старших від них на кілька років. Звичайно, кращим варіантом було б мати в сім'ї не менше трьох – чотирьох дітей, з інтервалом в розвитку від двох до чотирьох років, які б показували приклад молодшим, виховували їх. Коли ж своїх братиків і сестричок немає, дитина вчиться "жити" в інших, на вулиці. Бо чого можна навчитись в набагато старших за себе батьків? Все у них може і вірно, тільки не придатні їх моделі в дитячому світі. На життєві моделі нинішніх батьків орієнтуватись, на жаль, і не можна, бо саме завдяки їх зусиллям маємо те, що маємо. Яблуко від яблуні далеко не відкотиться. Є ще телебачення, та і там нерівність, заздрість, ненависть, жорстокість, насильство, цинічність, брехня, культ сили, грошей, доступності, фізіологічних "цінностей". І дитина, не встигнувши сформувати позитивну духовну сферу, потрапляє під вплив брудного негативного духовного суспільного середовища, починає розуміти матеріальну, фізичну, інтелектуальну нерівність, шукає в темряві душі свій шлях і попадає не на вузьку дорогу добра і світла, а на широку дорогу, що веде вниз. Вниз, де все дозволено, де немає ніяких моральних і етичних обмежень на думки, слова і вчинки. Цеглина за цеглиною формується Майбутнє, без перспективи і майбутнього.

Для того ж щоб мати надію на краще, щоб змінити ситуацію, необхідно:

- змінити стан свідомості тієї частини суспільства, в якій ще живе біль за свою Батьківщину, за Майбутнє всіх дітей планети, за планетарний дім (глухі все одно не почують, а сліпі не побачать);

- цілеспрямовано формувати особистість дитини, згідно з кращими набутками Духу і Розуму;

- перейти в суспільному житті від цінностей фізіології до духовних цінностей; щоб не душа обслуговувала тіло, а тіло – душу;

- необхідно змінити саму структуру суспільства таким чином, щоб духовність людини була над усе.

Рішення першого завдання пов'язане з кількома аспектами, і першим серед них є вічне філософське запитання: "Що первісне – матерія чи свідомість?" Якщо приймається за первісний елемент матерія, точніше речовинно-вакуумний Всесвіт, в якому розум сприймається як похідна – Бог не потрібен. І тоді все в усьому Світі випадкове і безцільне, а тому не мають сенсу ні мораль, ні етика, ні людська спільність взагалі. Якщо ж свідомість це загальний стан матерії, то тоді необхідно визнати доцільність всього живого і відповідальність за життя, за свої вчинки, за все, що відбувається навколо тебе. І та, і протилежна думка мають своїх прихильників і свої аргументи. Ми ж в подальших роздумах будемо відштовхуватись від аргументації, приведеної в Доповненні "Розум у Всесвіті", від висновків розумності не лише живого, але й Всесвіту в цілому.

Згідно з вищезначеною точкою зору, будова людини дуже складна. Коли йшла розмова про символічність трисила, мала на увазі триєдність Природи Бога, Всесвіту і людини, триєдність тіла, розуму і духу, точніше речовинно-енергетичної складової свідомості і духу. З одного боку, будова людини нагадує матрешку, з іншого – всі складові матрешки присутні відразу в усіх точках простору, хоча і не співпадають в межах біологічного тіла, яке бачимо. Це щось на зразок ґрунту, в якому є місце воді, повітрю, але водночас і разом, і нарізно. Розвинута думка не безпідставна: за допомогою рамки (аналога рамки лозоходця, можна дослідити енергетичну, інформаційну і духовну сферу людини, їх структуру. Можливо будова людини набагато складніша, але на сьогодні означені лише перші три складові, про інші навіть не йде мова. Особливо, коли говоримо про визначення того, що розуміємо під словом "Бог": в цьому випадку можна лише сказати словами Ісуса Христа, що "і тут – теж"; іншими словами, можна стверджувати лише те, що Людині притаманні деякі із неозначеної множини якостей Творця Всесвіту.

В кожній людині, як і у всього, що є у Всесвіті, є щось первинне, те, що в переказах, в постулатах різних релігійних систем, у філософських працях визначено як монаду, те, на чому будуються всі інші тіла. Впродовж життя Людини будується біологічне тіло, розвиваються і будуються далі його ментальне (розумове) і духовне тіла, ті, що взяті разом, ми розуміємо під поняттям "душа". Первинне серед них духовне тіло, для його розвитку будується тіло розуму, а для існування того і іншого – біологічне. Через біологічне тіло ми пов'язані з навколишнім енерго-речовинним світом і тому так багато уваги приділяється Людиною саме цьому тілу. Для більшості з нас саме воно стає домінантою, його обслуговують і турбуються, його лікують і йому служать. В роки Великої Вітчизняної війни поширеним було гасло "життя заради перемоги". Але є і інший вислів "перемога заради життя". Щоб розставити акценти, давайте запитаємо:

"Що вагомніше – душа чи тіло?!" І згадаємо слова Ісуса Христа "чи не душа більше за тіло?!".

Звичайно, тіло потребує догляду, харчування, води, повітря. Для підтримки тіла в доброму фізичному стані потрібне постійне і різноманітне навантаження. Відомо, чим закінчується перебування космонавтів впродовж тривалого часу в невагомості. Але ті ж наслідки очікують і інші складові Людини – ментальне і духовне тіла. Кожне з них потребує поповнення свого запасу необхідного для існування; кожному з них потрібне постійне навантаження. Коли дитину не навчити розмовляти і читати в дитинстві, доки формуються структури її мозку, всім відомо, як важко це зробити пізніше. Якщо дитину не навчити працювати, то ставши дорослою, вона буде робити що завгодно – спати, гуляти, красти, але не працювати. Ті ж наслідки очікують людину в разі, коли в дитинстві не прищепили, не розвинули духовність.

До тих пір, поки людина не задовольнить фізіологічні потреби, вона шукає засоби вирішення потреб біологічного тіла, бо без нього функціонування інших тіл в земних умовах неможливе. Задовольняючи потреби тіла, людина шукає, творить, розвивається, еволюціонує. Та згадайте, що стає з людиною, коли у неї все є, коли вона забезпечена всім необхідним? Починається спершу духовна, потім розумова, а за нею і фізична деградація, фізіологічний потенціал вичерпався, розумовий і духовний людина не напружувала: немає, не сформувалось ментальне тіло – не потрібна інформація, не потрібна робота свідомості; не сформувалось духовне тіло – ситуація аналогічна. Коли б у людини були розвинуті інтелектуальні і духовні запити (потенціали), то після задоволення потреб біологічного тіла вона б могла працювати в інтелектуальній, а після вдосконалення цієї – в духовній сфері, межі яких, на відміну від біологічного тіла, не окреслені.

Отже, для гармонійного розвитку Людини, в ній уже в дитинстві необхідно сформувати всі три тіла. Виховання дитини повинно складатись з фізичного, інтелектуального і духовного. Щодня дитина повинна мати відповідне навантаження, необхідну практику. Бажано, щоб всі три компоненти виховання поєднувались в діяльності дитини водночас, щоб фізична підготовка доповнювалась інтелектом і духовністю, інтелектуальною гімнастикою тіла і серця, а духовна несла на собі відбиток фізичної досконалості і розуму. В кожній родині, в дитячому садку, в школі, в вищих навчальних закладах необхідно гармонійно поєднувати всі компоненти виховання. І лейтмотивом виховання повинні бути всеосяжна любов до навколишнього Всесвіту, душевна потреба творити добро. Ще Л.М.Толстой казав, що ми любимо людину за добро, яке їй робимо і ненавидимо за зло, що спричиняємо. Людина повинна творити Добро, творити красу і гармонію, бо, як говорив той же Л.М.Толстой: "Людина, створюючи потвору, дичавіє, стає злою, ненавидить себе і оточуючих". Спираючись на безцінні набутки Духовності величних постатей людства необхідно створити з розрізнених блоків школу духовного виховання, що гармонійно б поєднувалась з традиційною школою виховання. Дитину слід виховувати таким чином, щоб всі її вчинки будувались з врахуванням обмежень – не нашкодити, щоб вся діяльність її, як людини, зводилась до

розуміння гармонійного співіснування з навколишнім середовищем, щоб вона була не руйнівним фактором в природі, а її лікарем, оберегом, її невід'ємною складовою; в ідеалі, щоб природа помічала Людину лише тоді, коли сама природа потребуватиме допомоги. Дитина повинна розуміти, що все навколо живе, що біль, радість, сум, інші почуття притаманні не лише Людині; і що не можна без надзвичайної потреби рвати квіти і ламати віти дерев, вбивати, руйнувати і нищити, перебудовувати створене Богом з власного нерозуміння. Необхідно, щоб сама природа відстежувала закони розвитку і еволюції живого. Людина не має права втручатись ні в які процеси, що відбуваються на планеті і в космосі, якщо останні не загрожують знищенням життя, або планеті взагалі. Всі члени суспільства повинні зрозуміти одне: людина може користуватись лише тим, що їй дано, бо дано їй все необхідне для розвитку і еволюції. Не помічаючи даного і створюючи потворні аналоги, Людина руйнує всі сфери Землі, вбиває в них життя, перетворюючи сушу в мертвий смітник, океани в помийні ями, а атмосферу в газову камеру. Людина не має права втручатись ні хімічно, ні генетично, ні інформаційно в життя планети, вона повинна зрозуміти раз і назавжди, що якщо ми хочемо зберегти свій дім, то не можна нічого тягнути в нього з Космосу, особливо додаткову енергію, речовину, інформаційні структури, бо все, що йтиме від людини, зрушить точку рівноваги і гармонії, причому завжди з небажаними наслідками. Те ж саме стосується і "освоєння" Людиною Космосу. Ми можемо туди літати, досліджувати (звичайно в розумних межах), але не маємо морального права щось перебудовувати і змінювати за власним бажанням. Коли мова йде про "завоювання Космосу", то це лише аналог "завоювання території" на стадії племінного розвитку. Зразу палили ліс разом з усім тим, що в ньому жило, потім обробляли землю, аж доки вона не перетворювалась в пустелю. Скільки їх на Землі? Хто дасть гарантію, що те ж саме не очікує нас в Космосі, на інших планетах? Хто сказав, що там немає життя? Що ми, колонізуючи Космос, не зруйнуємо його так само, як руйнуємо своє планетарне середовище?!

Якось в одному ставку зустрілися два карасі. Один і говорить другому: "А ти чув, що наші вчені карасі стверджують нібито існують інші ставки? Більше того – вони вважають, що там також має бути життя! Уявляєш, якби ми могли збудувати ракети (заповнені водою), ми б змогли полетіти до інших ставок і там знайти життя! І, навіть, інші карасячі цивілізації! Ми б познайомилися з представниками іншого розуму, набули б нових знань, відкрили для себе нові горизонти..." А в цей час на гілочці дерева, що нахилилось над водою, співав соловейко, та його пісня карасям нечутна і невідома.

Так і Людина, шукаючи собі подібних, думаючи про своє майбутнє повинна завжди пам'ятати, що нічисті, незайнятої території не буває, що все навколо розумне і живе; і що Людство займає лише свою нішу в розумному, живому Всесвіті, але цей розум не людський. Пам'ятати так само, як і те, що не буває добра без зла, а любові без ненависті, що все у Всесвіті має два полюси (в крайньому разі в тому стані, в якому ми його сприймаємо). Є розум спрямований на творення краси і гармонії, а є той, що руйнує, вбиває, знищує;

є духовність любові, добра, високих почуттів, ідеалів і творчості, і є антидуховність зла, п'їтьми, ненависті; слід завжди пам'ятати, що на всіх рівнях організації розуму і духу Всесвіту мають місце обидва полюси, що скрізь є свої вчителі і злодії, лікарі і вбивці, великі душі і паразити, але все це і те, і не те, до чого ми звикли і що знаємо.

Наявність двох полюсів на всіх планах буття дає велику різноманітність для формування і розвитку людини, суспільства в цілому. Сценарій розвитку всього живого побудований таким чином, що близько 70-80 відсотків подій, що стосуються нас і до яких ми причетні, протікають незалежно від нас, і лише в 20-30 відсотках ми можемо впливати на перебіг подій. В теорії інформації і в теорії статистики співвідношення між можливостями людини і детермінізмом буття має назву коефіцієнта стохастичності, або коефіцієнта волі вибору людини.

Доля людини обумовлена законами природи і законами суспільства, в межах дії яких людина може дозволити собі діяти за власним розсудом (але згідно з тими ж законами). При цьому все суспільство теж розподілене таким чином, що невелика частина (20-30 відсотків) визначає шляхи розвитку людства, інша (і більша) слідує за першою. Є люди – оператори, які формують суспільство, і є люди – елементи суспільного середовища, яких суспільство формує під себе. Співвідношення позитивної і негативної духовності в суспільстві формує духовність людини, а співвідношення творців позитивної і негативної духовності впливає на будову духовної сфери суспільства. Коли суспільство має негативні відтінки духовності, більшість членів такого суспільства приречена на антидуховність свого існування і своїх вчинків. Для перебудови духовної структури суспільства необхідно мати позитивне співвідношення між носіями і творцями духовності в бік її позитивної складової. Щоб можна було говорити про корекцію майбутнього суспільства, необхідно виховати нових носіїв і творців позитивної духовності, при цьому їх чисельність повинна становити 10-15 відсотків чисельності суспільства серед активних громадян з впливом не менш ніж на 50 відсотків членів суспільства в цілому. При цьому слід зважати на відчайдушну протидію (інерцію) перебудові з боку того стану, в якому перебуває суспільство, а також мати на увазі, що для виховання нової людини потрібно створити навколо неї відповідне інтелектуально-духовне середовище з боку тієї частини суспільства, яка розуміє необхідність позитивних змін, але не має достатнього числа носіїв нового для впливу на суспільство в цілому. Формування духовного ядра суспільства слід починати з сім'ї, дитячого садка, школи, церкви, з тих установ і закладів, в яких виховується майбутнє етносу; з перегляду підходів до самого процесу виховання і його змісту в відповідності з гармонійним поєднанням всіх аспектів буття людини і суспільства: фізичного, інтелектуального і духовного.

В сучасному суспільстві позитивний духовний досвід дитина отримує лише в перші роки свого життя, коли перші кроки і перші слова освічені і зігріті любов'ю і ніжністю мами, інших членів сім'ї, родини. Як показують дослідження, майже у всіх людей, за невеликим винятком, подальший духовний досвід негативний. І перші уроки такого досвіду дитина теж отримує

в сім'ї. Байдужість, нещирість, зрада, брехня, лінощі фізичні і духовні, відсутність не те що мети, а навіть бажання чогось доброго і світлого окрім задоволення фізичних потреб, зневажливе ставлення до старших членів родини, відсутність ідеалів, п'янство, неохайність особиста і суспільна – хіба можна перелічити всі ознаки бездуховності, які отримала сім'я за радянські часи і в умовах якої виховується дитина? То ж очевидно, без перебудови сім'ї сподівання на краще безпідставні.

Найміцнішою є сім'я, що створюється за духовними принципами. Колись у давніх греків було чотири різних змісти у слова любов. Любов до рідних, статева любов, любов до їжі, води, тварин, рослин з точки зору споживача навколишнього середовища і любов до Бога, до Всесвіту, безкорислива і безмежна. Всі ці різновиди любові мали різні назви і різне визначення. На Русі любов поділялась на кохання і просто любов до всього іншого, в Росії зміст цього слова був найбільш наближений до цінностей споживання. Саме тому сім'ї Радянського Союзу і на пострадянському просторі створювались і створюються здебільшого за фізіологічним покликком статевих ознак. Та й то, у всякому разі, коли у тих, хто "парується", взагалі є думка про створення сім'ї. Зараз кажуть – нехай звикають до одруження один до одного, щоб потім не розходились, забуваючи, що просто фізіологічні відносини руйнують духовну сферу і юнака і дівчини, що якщо вони "розбігаються" і колись будуть створювати власну сім'ю, то що вони принесуть в неї, окрім руїн і відчуття втрати цінності самого світлого і чистого почуття кохання, натомість отримавши сірість, буденність, відчуття нікчемності свого буття. Сім'я, побудована лише за статевими та матеріальними ознаками, нестійка, діти їй не потрібні, а якщо і народжуються, то лише для того, щоб показати навколишнім членам суспільства, що батько й мати не каліки і можуть щось народити. В багатьох сім'ях дитина стає або іграшкою, якщо вона одна, або тягарем, якого молоді батьки не проти якось позбутись. Бо дитина потребує догляду, жертви, а молодих ніхто не привчив ні до праці, ні до терпіння, ні до піклування про інших, їм просто хочеться "пожити". А відтак руйнуються майже кожен три сім'ї з чотирьох. Пояснення лише суспільними причинами цього процесу нічого не варті, бо як показує світовий досвід, чим вищий життєвий рівень народу, тим менша в ньому народжуваність.

В суспільстві необхідно відновити культ сім'ї. А для цього потрібно, щоб по телебаченню, радіо, в літературі домінувала не фізіологічна насолода, що більше нагадує механічне дійство, а кохання, як першопочаток духовного зближення молодого подружжя задля продовження роду; щоб в суспільстві відновився культ духовності етнічних традицій в сім'ї, щоб підтримувалось все, що зміцнює культ сім'ї і нещадно засуджувалось те, що її руйнує. Бо казав Христос: "Всяке царство, розділене внутрішньою ворожнечею, перетвориться у пустелю, і ні одне місто чи дім, розділений внутрішньою ворожнечею, не встоє". Суспільство, у якому зруйноване відчуття родини, сім'ї, народу – не встоїть, і суспільство, у якому зруйнована сім'я – не має майбутнього.

Та сім'я – це лише найменша гілочка родового дерева етносу. А тому, починаючи з сім'ї, де виховується шанобливе ставлення до всього

навколишнього світу, необхідно крок за кроком прищеплювати любов до своєї Батьківщини, до свого Роду. Людина поза межами свого етносу втрачає себе як особистість, втрачає можливості відтворення свого роду, позбувається коріння, що живить його розум і душу. Глибоко помиляється той, хто твердить, що культура, етика, мораль, духовність мають загальнолюдське забарвлення, єдину планетарну цінність, а тому духовні цінності створюються в незалежності від національності, більше того – національне стримує розвиток планетарної духовної сфери, а тому необхідно боротись з будь-якими проявами націоналізму. Та легко помітити очевидне: все, що створене в духовній сфері – створене на національному ґрунті; і лише потім набуває загальнолюдського визнання. Дехто може заперечити цю тезу, вказуючи на приклади багатьох творців, що жили і працювали за межами свого етносу, на ґрунті інших. Але, по-перше, всі вони спочатку виховувались в конкретному етносі і все, що вони створювали потім, несло відбиток і забарвлення саме того етносу, в якому вони сформувались; по-друге, в їх творах гармонійно поєднувались і збагачувались риси різних національних культур (звичайно на користь того етносу, в якому доживали свій вік творці). В сфері Духу нічийної території не буває. І, по-третє, діти цих творців, були вже ординарними членами іншого етносу, а якщо щось і створювали, то вже на ґрунті і в межах нового етносу. Етнічне виховання буде безплідним, якщо дитина не бачитиме перспективи і не відчуватиме сенсу свого життя, його цінності. А тому в процесі виховання дитина повинна усвідомити неவிпадковість свого земного буття і відповідальність за всі свої думки, слова і вчинки; зрозуміти, що просто так у Всесвіті нічого не відбувається і що все, до чого причетна людина, має зворотний зв'язок. Великий німецький філософ ХХ сторіччя Хайдегер, розвиваючи вислів Христа про те, що людина повинна вчитись, вчитись і вчитись, писав: "Життя людині дано не для того, щоб вона "пробігла" з точки А в точку В і з піною на вустах впала на фініші, і не для того, щоб вона сиділа або блукала, не знаючи куди себе подіти, а для того, щоб кожний день і кожну годину вона прожила". Кожна людина має своє призначення і свою долю. І як школяр, який першого вересня приходить до школи, за рік повинен засвоїти всі обумовлені процесом навчання теми і 25 травня перейти до старшого класу, так і людина повинна пройти свій шлях у цьому житті. І в кожному житті є 1 вересня і 25 травня, та кожний приходить до нього з різними набутками і різними перспективами на майбутнє. Можна вчитись, а можна марнувати час, можна творити добро і красу, а можна жити у злі, перетворювати свій і планетарний дім в помийну яму. Це вже залежить від самої людини, від того, як вона долає свій шлях у житті. Коли вона прямує шляхом свого призначення – її будуть заохочувати, в потрібний час і в потрібному місці її чекатиме необхідна книжка і неவிпадкова людина, і все буде йти найкращим чином. В Китаї такий шлях символічно називають шляхом "Дао". Та коли людина відхиляється від свого шляху, умисно чи ненавмисно блукає, йде супроти своєї долі, ігноруючи своє призначення – її поправляють, як школяра. Правила навчання і зростання у Дусі мають назву "Карми". Карма – це те, що в народній мудрості найкраще виражено в прислів'ї: "що посієш, те й пожнеш". Карма буває позитивною і негативною.

Позитивною, коли кажуть: його твір приречений на успіх, а про негативну – біда не приходить одна. Вже пращури добре розуміли, що таке Карма і сформулювали чотири причини позитивних і негативних наслідків діяльності людини.

В Євангелії вони подані як чотири гріхи:

- перший – першородний, пов'язаний з походженням людини (вірогідно з хижацькою сутністю її, як біологічної особи) і з вигнанням її з Раю за порушений закон не зривати плодів з дерева знань без дозволу;

- другий, пов'язаний з наслідками життя батьків, що впливають на їхніх дітей і на їх рід до п'ятого коліна (умовно) – батьківський гріх;

- третій – особистий, коли людина пожинає плоди того, що посіяла;

- четвертий – суспільний, в якому пов'язані всі людські взаємовідносини, суспільна мораль, етика; це вплив карми суспільства на конкретну людину, і вплив самої людини на долю інших, тих, що є, і тих, що будуть.

Завдання кожної людини і суспільства в цілому нейтралізувати вплив негативної карми, стійко, по-людськи, переносячи все, що дісталось в спадок, і створюючи необхідні умови для позитивних наслідків на майбутнє. Та все це за умови зростання на шляху до свого призначення, Шляху Даному. Якщо людина не розуміє своєї сутності, свого шляху, своєї мети – вона рухається навіпамакки, весь час набиваючи собі синці; коли ж вона починає розуміти сенс свого буття – шлях стає зрозумілим, а хода швидкою і впевненою. Те ж стосується й цілого етносу. Кожний етнос має своє місце і призначення в розвитку планетарного суспільства, а це, в свою чергу, визначає призначення багатьох і багатьох членів даного етносу. А тому, відстежуючи шлях великих творців етносу, маючи їх за приклади і світочі виховання, необхідно формувати позитивне майбутнє етносу. В першу чергу прикладів у вихованні слід поставити великих духотворців, творців інтелектуальної і духовної сфер свого етносу і людства взагалі. Щоб в історії і літературі, на телебаченні і в повсякденному житті людини її супроводжували не ті, хто "наклав гори трупів" як Македонський, Наполеон, Петро I та інші, а ті, хто жив для людей і заради людей, хто ніс високе слово і робив добру справу в ім'я кращого майбутнього.

Та приклад інших – це лише приклад. Згадаймо ще раз слова Л.М.Толстого: "Ми любимо людей за добро, яке їм робимо і ненавидимо за зло, яке їм спричиняємо." А тому, невід'ємною складовою повноцінного виховання дитини, повинна стати обов'язкова духовна практика в сім'ї, в школі, в інших навчальних закладах. Дитину треба навчити творити добро, так само, як і математиці, фізиці, гімнастиці; навчити працювати і отримувати насолоду від осмисленої праці, дати можливість їй відчувати себе в ролі творця і захисника природи, дати відчувати свою необхідність і відповідальність за свої слова, вчинки, за все, що діється навколо.

Для перебудови етносу необхідно хоча б в загальних рисах передбачити шляхи розвитку суспільства і серед них визначити шлях руського етносу. Не потрібно бути пророком, щоб разом з більшістю вчених і просто розумних людей стверджувати: найближче майбутнє людства залежатиме від вирішення

проблем екології. Зрозуміло також, що вирішення цих проблем неможливе в рамках традиційних схем життя і господарювання, тих, що довели планету до екологічної катастрофи. Необхідно створити такі умови життєдіяльності суспільства, при яких кожна людина несе б моральну і юридичну відповідальність за стан навколишнього середовища.

В межах сучасних мегаполісів, об'єднаних навколо життєво важливих виробництв і комунікацій, це неможливо, бо неможливо зупинити виробництво, яке забезпечує працею і необхідною продукцією десятки і сотні тисяч громадян. Неможливо перекрити водогін або енергетичні комунікації, скільки б бруду вони не несли і якої б шкоди не завдавали навколишньому середовищу. З іншого боку, немає більш вразливого місця в сучасних державах, ніж комунікації. Навіщо в конфліктній ситуації застосовувати зброю, коли достатньо відключити воду, світло або заблокувати інші комунікації, щоб уже через деякий час місто поринуло в хаос. Доти, поки все навколо будувалось і розвивалось за принципом економічної доцільності – все відбувалось так, як маємо. Та настав час, коли головним критерієм всієї діяльності людства повинно стати гасло гармонійного співіснування людини з природою, гасло "не зашкодь". Іншими словами: головним критерієм повинен стати критерій екологічної цінності людини і суспільства. Чи може існувати суспільство, побудоване за таким принципом? Так. І одним з можливих варіантів може бути перехід на сучасні, індустріальні, натуральні господарства, щось на зразок сучасного хутора. Кожне з таких господарств базується на території, достатній для життєвого забезпечення однієї сім'ї. Для створення біологічно-замкнутого циклу по забезпеченню однієї людини всіма необхідними продуктами харчування необхідно мати близько трьох тонн біоречовин і біля 25 кВт енергії для відновлення якості води, повітря і підтримання біопроесів в необхідних рамках. На відстані орбіти Землі від Сонця потужність сонячного випромінювання складає близько 1,4кВт/м². З урахуванням різного роду втрат сонячної енергії на шляху до Землі (навіть якщо відсоток використаної енергії не перевищить 5%) достатньо мати 300-400 м² поверхні Землі для відтворення необхідних умов існування на одну людину, а якщо з деяким запасом, то для тисячі громадян лише один квадратний кілометр. Займаючи 3/4 поверхні Землі під недоторкане планетарне середовище можна організувати прийнятні умови для життєдіяльності близько 10 мільярдів людей, а при покращанні технологій і підвищенні коефіцієнта використання сонячної енергії – набагато більше. Життя людини на такому "хуторі" повинно бути організовано за правилом відновлення всіх продуктів життєдіяльності, щоб виключити найменшу можливість забруднення навколишнього середовища. Всі продукти харчування, більша частина одягу, інших предметів вжитку повинні виготовлятися на місці з органічних речовин та місцевої мінеральної сировини. Все, що неможливо буде виготовити на місці, буде виготовлятися в спеціалізованих центрах, де процес відновлення матеріалів і конструкцій відбуватиметься теж в межах замкнутих циклів і лише за умови використання сонячної енергії. Виробництво струму буде місцевим, але з можливістю підключення до комунікацій загального вжитку в якості не

користувача, а джерела енергії. Всі інші джерела можуть використовуватись лише як допоміжні.

Великого значення набудуть транспортні комунікації. Вірогідно це буде екологічно чистий киснево-водний та електричний транспорт, який використовуватиме енергію сонця. Всі комунікації будуватимуться таким чином, щоб не зашкодити природним процесам і біосфері Землі; з таких матеріалів, що могли б з часом розкладатись до первісних структур без шкоди для ґрунту і води. Всі наукові і освітні заклади будуть територіальними, як і заклади відновлення та виробництва. Разом із закладами культури і гімнастики, вони створять регіональні центри промислового виробництва та інтелектуально-духовні центри. Не менше половини всієї території відійде під планетарні парки та заповідники, де людина матиме право пересуватись лише на обмеженій території. При цьому людина піклуватиметься про безперешкодне пересування птахів і тварин, інших представників біосфери, йдучи, при необхідності, на обмеження своїх власних можливостей. Такі заходи допоможуть не тільки зберегти, а й відновити природну піраміду біосфери.

Головним в діяльності людини стане відтворення навколишнього природного середовища, пізнання себе і Всесвіту, всеосяжна духовна творчість. Людина відмовиться від вбивства живого для виготовлення продуктів харчування, створивши необхідні технології на базі синтезу відповідних компонентів харчування з інших біоречовин (але не шляхом втручання в генетичну бібліотеку біосфери з наслідками генетичного забруднення).

ВІД ДЖЕРЕЛ ДО ДЖЕРЕЛ

Нагорна проповідь Христа

Піднявшись на гору вчив Христос:

- блаженні убогі духом, бо їх є Царство небесне;
- блаженні сумуючі, бо вони будуть утішені;
- блаженні сумирні, бо вони успадкують землю;
- блаженні жадібні і прагнучі правди, бо вони будуть насичені;
- блаженні милостиві, бо вони будуть помилувані;
- блаженні чисті серцем, бо вони побачать Бога;
- блаженні миротворці, бо вони будуть названі синами Божими;
- блаженні гонимі за правду, бо їх є Царство Небесне;
- блаженні ви, коли будуть ганьбити вас і гнати, і лихословити, і брехати на вас із-за Мене.

Радійте і веселіться, бо нагорода ваша велика на Небесах; так гнали пророків, що були раніше вас.

Ви сіль землі. Якщо ж стане сіль прісною, чим зробити її солоною? Ні на що вона більше не придатна, хіба що викинути її геть, щоб топтали її люди.

Ви світло світу. Не може сховатись місто, розташоване на вершині гори. І коли запалюють світильник, не ставлять його під посудину, а на підсвічник, і світить всім в домі. То ж хай засяє світло ваше перед людьми, щоб побачили вони ваші добрі справи і прославили Батька вашого, який на Небесах.

Не подумайте, що я прийшов скасувати Закон чи Пророків. Я прийшов не скасовувати, але виконати. Бо істинно кажу Вам: доки не пройдуть Небо і Земля, жодна нота, жодна риса не пройдуть в Законі, поки все не збудеться.

Тому, хто скасує одну з заповідей цих найменших і навчить так людей, найменшим буде названий в Царстві Небесному, а хто виконає і навчить, той великим буде названий в Царстві Небесному. Бо кажу вам: якщо праведність ваша не буде більшою праведності книжників і фарисеїв, не ввійдете ви в Царство Небесне.

Ви чули, що було сказано прадавнім:

- не вбивай, хто ж вб'є, буде підлягати суду;
- не прелюбствуй;
- якщо хто відпустить дружину свою, хай дасть їй розвідну;
- не принось неправдивої клятви, але виконуй перед Господом клятви

твої;

- око за око і зуб за зуб – не вчиняйте так, не суперечте злому;
- не лицемірте і не виставляйте добро напоказ.

Моліться лише так:

Отче наш, Який на Небесах!

Хай святиться ім'я Твоє; Хай прийде Царство Твоє; Хай буде воля Твоя і землі, як на небі. Хліб наш насущний дай нам сьогодні. І прости нам борги наші, як і ми простили боржникам нашим. І не введи нас в спокус. Але врятуй нас від лукавого. Бо твоє Царство, і сила, і слава навіки. Амінь.

Євангеліє від Матфея

Не збирайте собі скарбів на землі, де міль і тля руйнують і де злодії підкопують і крадуть; але збирайте собі скарби на небі, де ні міль, ні тля не руйнують і де злодії не підкопують, і не крадуть. Бо де скарб твій, там буде серце твоє.

Світильник тіла є око. Око чисте – і тіло чистим буде, око погане – тіло буде темне. Отже: якщо світло, яке в тобі, є пітьма, то яка велика та пітьма?!

Не можна слугувати двом панам. Не можна служити Богу і служити багатству.

Тому кажу Вам: не турбуйтеся для душі вашої, що вам їсти чи що пити, ні для тіла вашого в що вам вдягнутися. Душа чи не більша їжі, а тіло – одягу?

Не судіть, щоб і ви не були підсудні. Що ти дивишся на смітинку в окові брата твого, а колоду в твоєму окові не помічаєш?

Просіть і дано буде Вам, шукайте і знайдете; стукайте і відкриють Вам.

І так в усьому, як хочете, щоб люди вчиняли з вами, так з ними вчиняйте і ви; бо це Закон і Пророки.

Заходьте вузькими воротами, бо широкі ворота і просторий шлях, що веде до загибелі, і багато йде ним. Бо вузькі ворота і вузький шлях, що веде в життя, і небагато знаходять його. Стережіться лжепророків, які приходять до Вас в одязі овечій, всередині ж вовки хижі. По плодах їх впізнаєте їх.

Нема нічого прихованого, що не відкрилось би, і тайного, чого не взнали б.

Істинно кажу вам: не поставало серед народжених жінками більшого ніж Іоанн Хреститель, але найменший в Царстві Небесному більший за нього.

Хто має вуха слухати, хай чує!

Знаючи помисли їх, Він сказав їм: всяке царство, розділене внутрішньою ворожнечею, перетворюється в пустелю, і ні одне місто чи дім, розділене внутрішньою ворожнечею, не встоє.

Добра людина з доброго скарбу виносить добре, а зла із злого – зле.

Бо хто має, тому і дано буде, і буде в нього достаток; а хто не має – у того буде забране і те, що має.

Бо потрібно, щоб прийшли спокуси; але горе тій людині, через яку спокуса приходить.

Бо де двоє чи троє зібрані в ім'я Моє, там Я посеред них. Чоловік і жінка – вони вже не двоє, а плоть єдина. Отже, що Бог поєднав, того людина хай не зруйнує.

І ще кажу вам: легше верблюду ввійти у вушко голки, ніж багатому – в Царство Боже.

Як і Син Людський не для того прийшов, щоб Йому слугували, а щоб послугувати і дати душу Свою, як викуп за багатьох.

І все, чого не попросите в молитві з вірою, отримаєте.

Полюби Господа Бога твого всім серцем твоїм і всією душею твоєю, і всім розумінням твоїм. Це найбільша і перша заповідь. Друга: полюби ближнього твого, як самого себе. На цих двох заповідях тримаються Закон і Пророки.

Нехай не називають вас равві, бо один у вас Учитель, ви ж всі брати. І батьком своїм не називайте нікого на Землі, бо один у вас Батько – небесний. І хай не називають вас наставниками, тому що наставник у вас один – Христос.

Небо і земля пройдуть, слова ж Мої не пройдуть. Про день же той і годину ніхто не знає, ні ангели небесні, ні Син, а один лише Батько...

Готуйтеся, бо в час, в який не думаєте, прийде Син Людський. Якою мірою ви міряєте, відмірено буде й вам. Давайте, і вам буде дано. Головні заповіді: не вбивай, не перелюбствуй, не крадь, не лжесвідчи, шануй батька й матір, полюби ближнього свого як самого себе.

Думаєте ви, що Я прийшов дати мир на землі? Ні, говорю вам, а меч і роз'єднання; бо віднині п'ятеро в одному домі будуть роз'єднані: троє проти двох і двоє проти трьох... Вогонь прийшов я звести на землю; і як хочу я, щоб

він уже розгорівся! Хрещенням повинен я хреститись; як я томлюсь, доки це не звершиться!

Якщо хто не буде народжений від води і Духа, не зможе увійти в Царство Боже. Народжене від плоті є плоть, і народжене від Духа є Дух. Не дивуйтесь, що Я сказав тобі: потрібно, щоб ви народились згори. Вітер віє, де захоче, і голос його чуєш і не знаєш, звідки приходить і куди йде. Так і народжений від Духа.

Майте віру в Бога. Істинно, істинно кажу вам: хто скаже цій горі: підіймись і кинься в море, і не засумнівається в серці своєму, а буде вірити, що збудеться те, що він каже – буде йому.

Ось знамення, які будуть супроводжувати увірувавших: іменем моїм будуть виганяти бісів, будуть говорити на нових мовах, будуть брати зміїв, і, хоч би смертельне що випили, не зашкодить їм, на хворих будуть накладати руки, і вони будуть здорові.

Або назовіть дерево добрим і плід його добрим, або назовіть дерево поганим і плід його поганим, бо по плоду пізнається дерево.

Виродки зміїні, як можете ви говорити добре будучи злими? Бо від надлишку серця говорять уста.

І не бійтесь вбиваючих тіло, душі ж не в змозі вбити, а бійтесь хто в змозі і душу, і тіло загубити в геєні. Чи не два горобці продаються за асірій? І ні один з них не впаде на землю без волі Батька вашого. У вас же і волосся на голові все пораховане. Не бійтесь же: ви кращі багатьох горобців.

Я – Хліб життя. Хто приходить до Мене не буде плакати, і віруючий в мене не матиме спраги ніколи... Батьки ваші їли в пустелі манну і вмерли. Цей Хліб з неба сходить, що людина від нього вкусила і не вмерла. Хліб, який я дам, є плоть Моя, яку Я даю за життя світу... Поїдаючий мою плоть, і п'ючий мою кров в Мені перебуває і Я в ньому.

Я перебував в іншому світі "раніше Авраама". В Мені Батько і Я в Батькові.

Отже не хвилюйтесь і не кажіть: "що нам їсти?", або: "що нам пити?", або: в що вдягнутись?", бо цього шукають язичники; знає Батько ваш небесний, що маєте потребу ви у всьому цьому.

Не здоровим потрібен лікар, хворим. Підіть і навчіться, що значить: милосердя хочу, а не жертви. Я прийшов призвати не праведних, а грішних.

Коли молитесь, не будьте, як лицеміри, які люблять молитись в синагогах і стояти на перехрестях вулиць, щоб показати себе людям... Ти ж, коли молишся, ввійди у внутрішній pokій твій і, закривши двері твої, помолись Батькові твоєму, який в тайні і Батько твій, що бачить в тайні, відплатить тобі. Молячись не просторіч, як язичники, бо вони думають, що в багатослів'ї своєму будуть почуті. Отже не уподібнюйся їм; бо знає Батько ваш в чому маєте ви потребу.

Те, що зробили ви одному з братів Моїх менших, те зробили Мені. Батько буде судити не по переконанню людей, а по їх справах. Той, хто слугує ближньому, слугує богу, нехай навіть він цього не розуміє.

Дві головні заповіді: Господь Бог наш є Бог єдиний і полюби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душою твоєю, і всім розумом твоїм, і всією кріпкістю твоєю. І друга: полюби ближнього твого, як самого себе. Немає інших заповідей, більших за ці. На них держиться Закон і Пророки.

Євангеліє від Луки

Вам, хто слухає, кажу: любіть ворогів ваших, благотворіть ненавидячих вас, благословляйте проклинаючих вас і моліться за кривдячих вас. Тому, хто вдарив тебе по щоці, підстав і другу, і віднімаючому в тебе верхній одяг, не перешкоджай взяти й сорочку. Всякому, хто просить у тебе, давай і від того, хто взяв твоє, не вимагай назад. І як хочете, щоб з вами вчиняли люди, так і ви чиніть з ними. І якщо любите люблячих вас, яка вам за те подяка? Бо й грішники люблячих їх люблять. І якщо робите добро тим, які вам роблять добро, яка вам за те подяка? Бо й грішники те ж роблять. І якщо в борг даєте тим, від яких надієтесь отримати назад, яка вам за це подяка?

Бо й грішники дають в борг грішникам, щоб отримати назад більше. Але ви любіть ворогів ваших і благотворіть, і в борг давайте, не очікуючи нічого; і буде вам нагорода велика, і будете синами Всевишнього, бо він благ і до неблагодарних і злих. Отже, будьте милосердні, як і Батько милосердний.

Не судіть, і не будете пісудні, не осуджуйте, і не будете осуджені; давайте і дасться всім мірою доброю, втрясеною, нагніченою і переповненою відсиплять Вам в лоно ваше; бо якою мірою мірите, такою ж відміряться і Вам.

..Чи може сліпий водити сліпого? Чи не обидва впадуть в яму? Учень не буває вище свого вчителя; але й удосконалившись, буде всякий, як учитель його.

Що ти дивишся на сучок в оці брата твого, а колоди в твоїм оці не помічаєш? Або, як можеш сказати брату твоєму: брат! Дай я дістану сучок з

ока твого, коли сам не бачиш колоди в твоїм оці? Лицемір! Дістань раніше колоду з твого ока, і тоді побачиш, як дістати сучок з ока брата твого.

Немає доброго дерева, яке приносило б поганий плід; і немає поганого дерева, яке б приносило плід добрий; бо всяке дерево пізнається по плоду своєму, тому що не збирають смока з терновника і не знімають виноград з куща. Добра людина з доброго скарбу серця свого винесе добре, а зла людина із злого скарбу серця свого винесе зло, бо від надлишку серця говорять уста його.

Що ви звете Мене: Господи! Господи! – і не робите того, що я говорю?

Всякий, хто приходить до Мене і слухає слова Мої і виконує їх, скажу вам, кому подібен. Він подібен людині, що будує дім, яка копала, заглибилась і поклала основу на камені; тому, коли сталась повінь і вода натиснула на цей дім, то не змогла порушити його, бо він був заснований на камені. А слухаючий і не виконуючий подібен людині, що побудувала дім на землі без фундаменту, який, коли натиснула на нього вода, той час обрушився і руйнування дому цьому було велике.

Кому мало прощається, той мало любить...

Вийшов сіятель сіяти зерно своє, і коли він сів, якесь впало при дорозі і було затоптано і птахи небесні склювали його; а інше впало на камінь і зійшовши засохло, тому що не мало вологи; а якесь впало між тереном і виріс терен і заглушив його; а якесь впало на добру землю і, зійшовши, принесло плід сотенний. Сказавши це, промовив: хто має вуха слухати, хай чує!

Ніхто, запаливши свічку, не накриває її сосудом, і не ставить під ліжку, а ставить на підсвічник, щоб ті, хто заходить, бачили світло. Бо немає нічого тайного, що не зробилось би явним, ні сокровенного, що не стало б відомим і не відкрилось би. Отже наглядайте, як ви слухаєте: бо хто має, тому дано буде, а хто не має, у того відніметься і те, що він думає мати.

Бо хто хоче душу свою зберегти, той загубить її, а хто загубить душу свою ради мене, той збереже її. Бо що користі людині придбати весь світ, а себе самого загубити чи нашкодити собі?

Хто не проти вас, той за вас.

Ніхто не робить латки до старої одежі, відірвавши від нової одежі; бо інакше й нову розірве і до старої не підійде латка від нової. І ніхто не наливає молодого вина в старі міхи, бо інакше молоде вино порве міхури й само витече, і міхи пропадуть; молоде вино необхідно вливати в нові міхи, тоді збережеться

і те, і інше. І ніхто, пивши старе вино, не захоче в той час молодого, бо каже: старе краще.

Прощаються її гріхи чисельні за те, що вона полюбила багато, а кому мало прощається, той мало любить.

Всяке царство, що розділилось само в собі – опустіє, і дім, що розділився сам в собі, впаде, якщо ж сатана розділився сам в собі, то як встоє царство його?

Не хлібом одним буде жити людина, але й всяким словом Божим.

Істинно кажу вам: ніякий пророк не сприймається на своїй Батьківщині.

Не здорові мають потребу в лікарі, а хворі. Я прийшов призвати не праведників, а грішників до покаяння.

Горе вам, багаті! Бо ви вже отримали свою втіху. Горе вам, пересичені нині! Бо жадатимете. Горе вам, хто сміється нині! Бо заплачете і заридаете. Горе вам, коли всі люди будуть говорити про вас похвально! Бо так поступали з лжепророками батьки їх.

Коли нечистий дух вийде з людини, то ходить по безводних місцях, шукаючи спокою, і, не знайшовши, каже: повернись в дім мій, звідки вийшов і, повернувшись, знаходить його підметеним, вбраним; тоді йде і бере з собою сім інших духів, зліших за себе і зайшовши живуть там, і буває для людини тої останнє гірше першого.

Горе вам законники, що ви взяли ключ розуміння; самі ж не зайшли і входячим перешкодили.

Віддавайте кесарево кесарю, а Боже Богу.

І сказав Йому диявол: Тобі дам владу над всіма царствами і славу їх, бо вона передана мені і я кому хочу даю її.

Кому більше прощається, той більше любить.

Коли хтось сказав Йому: Господи! Я піду за тобою, куди б ти не пішов. І він відповів йому: лисиці мають нори, і птахи небесні – гнізда; а Син Людський не має де прихилити голову. А іншому сказав: іди за Мною. Той сказав: Господи! Дозволь мені раніше піти і поховати батька мого. Але Ісус відповів йому: залиш мертвим захороняти своїх мерців, а ти йди, благовістуй царство Боже.

Один законник встав і, спокушаючи його, сказав: Вчителю! Що мені робити, щоб спадкувати життя вічне? Він же відповів йому: в законі що написано? Як читаєш? Він сказав у відповідь: Полюби Господа Бога твого всім серцем твоїм і всією душею твоєю, і всією кріпостю твоєю, і всім розумінням твоїм, і ближнього твого, як самого себе. Ісус відповів йому: вірно ти відповідаєш, так роби, і будеш жити.

Просьте і дано буде вам; шукайте і знайдете; стукайте і відкриють вам, бо всякий, хто просить, отримає, і хто шукає знаходить, і тому, хто стукає, відкриють.

Отже, якщо ви, будучи злі, умієте справи добрі робити дітям вашим, тим більше Батько Небесний дасть Духу Святого просити у нього.

Всяке царство, що розділилось само в собі, опустіє; і дім, що розділився сам в собі, впаде.

Ніхто, запаливши свічку не ставить її в потайному місці під сосудом, а на підсвічнику, щоб ті, що заходять, бачили світло.

Світильник тіла є око; отже, якщо око твоє буде чисте, то і все тіло буде світлим; а якщо воно буде погане, то й тіло буде темне. Отже дивись: світло, яке в тобі, чи не є пільма?

Немає нічого сокровенного, що не відкрилось би, і тайного, чого б не взнали.

Не бійтесь вбиваючих тіло і потім не в змозі більше нічого зробити; але скажу вам кого боятись. Бійтесь того, хто після вбивства може ввергнути в геєну.

Не піклуйтесь для душі вашої, що вам їсти, ні для тіла, в що вдягнутись, душа більше їжі, а тіло – одежі... Не шукайте, що вам їсти і що пити, і не хвилюйтесь, тому що всього цього шукають люди цього світу; ваш же Батько знає, в чім ви маєте потребу; краще слухайте Царство Боже і це все прикладеться вам.

Від всякого, кому дано багато, багато і вимагатиметься, і кому багато довірено, з того більше спитають. Вогонь прийшов я звести на землю і як бажав би, щоб він уже загорівся. Хрещенням повинен я хреститись; і як я томлюсь, доки це збудеться! Чи думаєте ви, що я прийшов дати мир землі? Ні, кажу я вам, а роз'єднання; бо віднині п'ятеро в одному домі стануть розділяться, троє проти двох і двоє проти трьох.

Бо всякий, підіймаючий сам себе, принижений буде, а принижуючий себе возвиситься.

Вірний в малому і в більшому вірний, а невірний в малому, невірний і в більшому.

Євангеліє від Іоанна

Спочатку було Слово,
І Слово було з Богом,
І Слово було Бог;
Воно було спочатку з Богом,
Все через Нього виникло,
Що виникло,
В ньому було життя,
І життя було світло людям,
І світло в пітьмі світить,
І пітьма його не обняла,
І Слово стало плоттю,
І існувало серед нас,
І ми побачили Славу його,
Славу Сина єдинородного від Батька,
Повного благодаті і істини,
Бо Закон був даний через Моїсея,
Благодать же і істина через Ісуса Христа.
Бога ніхто не бачив ніколи:
Єдинородний Син, суший в лоні Батька
Він відкрив.

Цей є, про Которого я сказав: за мною йде Муж, який став попереду мене, тому що він був раніше мене.

Всякий, хто п'є воду цю, прагнутиме знову, а хто буде пити воду, яку я дам йому, той не буде бажати навік, але вода, яку я дам йому, зробиться в ньому джерелом води, що тече в життя вічне.

Бо хліб Божий є той, що сходить з небес і дає життя світу.

Заповіді пророків

Осія: Любов між людьми дорожча Богові всіх пишних ритуалів. "Милосердя хочу, а не жертви", – говорить Господь через пророка.

Ісайя: До чого Мені безліч жертв ваших? – говорить Бог. Коли ви приходите перед лице моє, хто вимагає від вас цього? Досить топтати двори Мої. І не приносьте більше непотрібних дарів. Віддаліть від очей Моїх

злодіяння ваші, перестаньте творити зло, навчіться робити добро, шукайте правди, стримуйте насильників, захищайте сиріт, вступіться за вдову.

Галлель: Суть Закону в золотому правилі: "Не роби іншим того, чого не бажаєш собі".

Від Іоанна: Настане час і настав уже, коли істинні поклонники будуть поклонятись Батькові в душі і істині, бо таких поклонників Батько шукає собі. Бог є Дух, і ті, хто поклоняється йому, повинні поклонятись в душі і істині...

Із книги Екклесіаста

Всьому свій час, і час всякій речі під небом: час народжуватись, і час вмирати; час саджати, і час виривати посаджене; час вбивати, і час лікувати; час руйнувати, і час будувати; час плакати, і час сміятись; час нарікати, і час танцювати; час розкидати каміння, і час збирати каміння; час обіймати, і час ухилитись від обіймів; час шукати, і час губити; час зберігати, і час кидати; час роздирати, і час зшивати; час мовчати, і час говорити; час любити, і час ненавидіти; час війні і час миру. Що користі працюючому від того, над чим він трудиться? Бачив я цю турботу, що дав Бог синам людським, щоб вони вправлялись в тім. Все створив Він прекрасним в свій час, і вклав мир в серця їх, хоча людина не в змозі досягнути справи, які Бог робить від початку до кінця. Пізнав я, що немає для них нічого кращого, як веселитись і робити добро в житті своєму. І якщо який чоловік їсть і п'є, і бачить добро у всякому труді своїм, то це – дар Божий. Пізнав я, що все, що робить Бог, перебуває навіки: до того нічого додати і від того нічого відняти, і Бог робить так, щоб благоговіли перед лицем його. Що було, те і тепер є, і що буде, вже було – і Бог покличе минуле.

Ще бачив я під Сонцем місце суду, а там беззаконня; місце правди, а там неправда. І сказав я в серці своїм: "праведного і нечестивого буде судити Бог; тому що час для всякої речі і суд над всякою справою там". Сказав я в серці своїм про синів людських, щоб випробував їх Бог, і щоб вони бачили, що вони самі по собі тварини, тому що участь синів людських і участь тварин – участь одна: як ті вмирають, так вмирають і ці, і одне дихання у всіх, і немає у людини переваги над твариною, тому що все – суєта! Все йде в одне місце: все виникло з праху і все повернеться в прах. Хто знає: дух синів людських сходить вгору, чи дух тварин сходить вниз, в землю?

Отже побачив я, що немає нічого кращого, як насолоджуватись людині справами своїми: тому що це – доля його; бо хто приведе його подивитись на те, що буде після нього?

Беттельгейм Бруно: "Освітене серце"

(закони фашистського концентраційного табору і вони ж імперські, вони ж закони держав-тираній).

Для того, щоб держати людей у покорі, необхідно перетворити людські умови життя в бездуховні і бездумні умови існування свійської тварини. А для цього в усі часи темні ієрархії користувались правилами:

- позбавити людину інформації з зовнішнього світу з тим, щоб вона (людина) не знала і не думала про краще життя;

- розповсюджувати інформацію про те, що будь-які зміни приведуть до того, що буде ще гірше;

- дозволити користуватись інформацією, яка нічого не варта з точки зору змін; при цьому повинна домінувати думка про неможливість змін;

- прищепити людині психологію і поведінку дитини з акцентом на фізіологічні потреби;

- роздувати "муху до слона": при всіх перевіряти чисті руки, ставити в куток, зняти штани і т.п.;

- відсутність законів і правил; зведення їх до асоціації з особистістю:

- я хазяїн – я закон; я керівник – ти дурень, можу дозволити, а можу – і ні; хочу підтримую, хочу покараю;

- використовувати в якості зворотного зв'язку донос;

- впровадити колективну відповідальність, караючи всіх за винного одного;

- впровадити правило "не висовуйся". Хто висунувся – не зносити голови;

- навчити дивитись – і не бачити, слухати – і не чути, поки не дозволять;

- пересварити людей чергами, привілеями, увагою, нагородами і т.п.;

- знищити віру у власні можливості;

- створити серед рабів еліту; гірше чужих катів бувають лише свої;

- перетворити людей в зомбі, довести виконання наказів до автоматизму без усвідомлення їх суті (показові в цьому розумінні армія, поліція та інші державні інститути);

- привчити не бачити очевидне; говорити на біле – чорне, на чорне – біле;

- прищепити постійне почуття страху: постійне очікування біди, болю, кари, смерті і т.п.; погроза повинна бути страшніша за її виконання;

- знищити ознаки особистості з підгонкою рис людини до рис і ознак еліти суспільства;

- програмувати свідомість, безперервно прокручуючи ту ж саму інформацію.

Для того, щоб залишитись людиною за будь-яких умов, необхідно дотримуватись двох правил:

- створити для себе середовище автономної поведінки, де лише я сам можу приймати рішення;

- мати в свідомості етичну межу, опуститись нижче якої для людини гірше смерті.

Честерфілд. Листи до сина

Честолюбство дурня створюється і обмежується прагненням до гарних речей і їжі. Честолюбство розумного – в прагненні до знань, в правдивості і благородстві, до якостей, які не продаються, а отримуються тими, в кого ясна голова і добре серце.

В юності необхідно вирішити три завдання: прищепити почуття обов'язку, накопичити необхідні для життя знання, одержати добре виховання.

Для того, щоб пізнати Людину, необхідні увага, ретельність, проникливість.

У кожної людини багато пристрасей, але завжди є одна, пануюча, якій підкорені інші. Знайди її і не довіряй всьому, що її зачіпає.

Лінь, неухважність і байдужість – недоліки, які можна пробачити хіба що старим. В молодій людини повинно бути прагнення вирізнитись і бути першою. Вона повинна бути пильною, діяльною і невтомною в пошуках засобів, щоб цього досягти.

Презирство людям пережити найважче і вони дуже неохоче його прощають, їм набагато легше забути будь-яку завдану їм шкоду, ніж просто зневагу.

Якщо ти бажаєш подобатись людям, будь до них уважний, пам'ятай, що у кожної людини є своє маленьке самолюбство, і своєю увагою ти їм догоджаєш.

Недостатня увага зачіпає його гордість і неминуче викликає обурення або, щонайменше, недобррозичливість.

Насолода – це риф, об який розбивається більшість молодих людей... В звичайному змісті слово життєлюб – всього-навсього гуляка, непробудний п'яниця, справжній розпусник і відчайдушний лихослов... При виборі насолод користуйся принципом: поклади на одну чашу терезів всю ту радість, яку несуть насолоди нинішньої години, а на іншу – наслідки, і зроби свій вибір. Роби завжди щось одне і ніколи не відкладай на завтра те, що можеш зробити сьогодні. Уважність і пильність – вірні ознаки людини непересічної, тоді як поспіх, хвилювання і метушливість – характерні риси людини легкої поведінки і слабкої волі.

Необхідно всіляко уникати неприємних для оточуючих поз і незграбних жестів.

Бажати, щоб кожний думав так, як і ти – все одно що бажати, щоб кожний був твого зросту і твого складу. Немає нічого більш злочинного, низького і сміхотворного, як брехня.

Брехня впливає з боягузства, мстивості, неохайності. До останньої належить брехня розповідачів і істориків.

Щирої дружби з першого погляду не буває, буває корислива – бійся її. Є ще одна різновидність "дружби" – змова, частіше у молодих людей на ґрунті низьких цілей: розгулу, п'янства і т.п., яку можна інтерпретувати як змову проти моральності і людяності.

Дуже приємний і послужливий співбутильник може виявитись дуже невідповідним і дуже небезпечним другом.

Думка про тебе залежить від думки про твоїх друзів. Скажи мені, хто твої друзі, і я скажу тобі, хто ти. Вибір друзів визначає вибір товариства. Приклади всі зусилля до того, щоб спілкуватися з тими, хто розумніший і кращий за тебе, що спонукає тебе до самовдосконалення. Спілкування з людьми більш низького рівня змусить тебе опуститись. Яке товариство, в якому ти перебуваєш – такий і ти сам.

Людина здібна, достойна і гарно вихована скрізь прокладе собі шлях. Міцні знання введуть її в краще товариство, а манери зроблять її бажаним гостем. Ввічливість і гарні манери необхідні для окраси інших якостей. Без них ніякі знання, ніяка досконалість не постануть в належному світлі. Без них вчений перетворюється в педанта, філософ – в циніка, військовий – в грубу скотину.

Вірний спосіб сподобатись іншим – це ставитись до них так, як бажав би ти, щоб вони ставились до тебе. Завжди дотримуйся тону пануючого в товаристві, в яке ти потрапив. Не говори про себе – це втомлює, навіває нудьгу. Не виставляй напоказ свої достоїнства – якщо вони дійсні, про них узнають і так. Пам'ятай, що в кожній компанії є свої звички і нахили; і те, що якнайкраще підходить до однієї, може бути цілком непристойним в іншій. Те, що розважає одну компанію, може виявитись безглуздом і образливим в іншій.

У стосунках з людьми, до яких відчуваєш прихильність, постарайся розпізнати їх найбільше достоїнство і найбільшу слабкість. Віддай належне першому і похвали те, що є їх слабкістю (особливо, якщо вони не впевнені в якійсь якості). Предметом гонористості є те, про що людина любить найбільше за все говорити. У жінок це краса – ніякі лестощі тут не виглядатимуть грубо, а якщо жінка красива – то розум, якщо вона негарна й дурна, то потрібно похвалити щось невловиме особливе... Чоловік бажає, щоб його сприймали розумнішим, ніж він є насправді, а жінка – щоб її вважали красивішою.

Непогано зазриміти невеликі звички, пристрасті, антипатії і смаки людей і постаратися потакати їм. Увага до таких дрібниць викликає прихильність людей до тебе і іноді має значення більше, ніж значні речі.

Знання – це впевненість і притулок в похилому віці, але оволодівають ними в молодості. Чим більше знає людина – тим вона вільніша.

Немає людини, яка б була чудова у всіх відношеннях, і навряд чи можна знайти таку, яка була б зовсім ні на що не здатна.

Повне володіння собою, терпіння, тактовність, гнучкість, проникливість, спокій, уміння здаватись відвертим і при цьому не видати своїх думок – це якості політичного і громадського діяча.

Кожному достоїнству і кожній добрій якості людини протистоїть який-небудь недолік або якась вада; розвинувшись надмірно щедрість стає марнотратством, бережливість – скупістю, хоробрість – безрозсудством, обережність – боязливістю тощо.

І якщо добрі чесноти прекрасні, то вади відворотні. Особливо важливе почуття міри в міркуваннях. Чим більше ти знаєш, тим скромнішим тобі необхідно бути.

Приємна зовнішність, вишуканість руху, вміння зі смаком одягатись, мелодійний голос, відкритий, привітний вираз обличчя – якості, що прихиляють до себе, на відміну від незграбності, неохайності, невміння поводити себе в суспільстві, поганої розмови і т.п. Особливо необхідно звертати увагу на сміх, який часто буває проявом невихованості і обмеженого розуму. За сміх приємніша посмішка. Мова (як і сміх) повинна бути приємною для слуху. Люди частіше слідують голосу Серця, ніж розуму. Шлях до серця лежить через почуття; зумій сподобатись вухам і очам, і половина справи зроблена. Перше відчуття (зовнішність і мова) найбільш важливе і рідко переоцінюється. Вміння говорити, благородна осанка і уміння впливати на інших – ті якості, які просто необхідні, особливо для оцінки чоловіка жінками, які створюють більшу частину репутації.

Є дві різновидності розуму: ліниві і легковажні. Перші не дають можливості досягнення мети, другі роблять людину смішною. Для людини ж настирливої і працелюбної всяку ціль можна досягти, для неї немає нічого неможливого.

Жінки – це дорослі діти, які нерідко підкоряються більше емоціям, ніж розуму і здоровому глузду. Якщо думка самої жінки про її якості применшується – це викликає гнів, що заперечує всяку логіку, якщо ж вони завищені через улесливість і компліменти – це дуже прихиляє їх до вас. Вони надзвичайно гордяться серйозністю справи, але рідко вміють робити її добре, люблять встромити ніс не в свої справи, чим нерідко приносять шкоду. Жінки з подякою сприймають будь-яку помсту. Вони карбують репутацію в суспільстві і пускають її в обіг.

В великому натовпі люди збуджують один одного. І якщо лідери не знайдуть вихід накопиченому збудженню, натовп знайде його сам. Через лінощі розуму до аналізу і витвору власної думки люди нерідко повторюють те, що чують від інших, а потім вперто стоять на цьому, бо сказали так самі.

Вчиняй з іншими так, як ти бажав би, щоб вчинили з тобою. Інші вчинки неправомірні, несправедливі і злочинні.

Невимушеність, витонченість, приємне обходження і чудова зовнішність надзвичайно діють на жінок.

Ідеал людини – це невимушене відкрите обличчя і стислі, стримані думки. Не переказуй і не слухай пліток. Плітки – це свого роду злодійство: того, хто покриває крадене, мають за такого ж негідника, як і злодія.

Людину зустрічай як хвору, якщо вона приїхала з району епідемії, хоча вона й здорова.

Лайка з вуст нерозумної і поганої людини звучить похвалою для розумних і благородних людей.

Стиль мови має таке ж значення, як і зовнішність. І якщо поетами народжуються, то оратором людина робить себе сама.

Ніколи не роби висновків про людину лише за словами інших.

Для чоловіка бути правдивим те ж саме, що для жінки бути невинною.
Найцінніше, що є у Людини – це її добре ім'я.

Швидкість – це душа справи, а для того, щоб все вирішувалось якомога швидше, необхідно відпрацювати систему для всього, чим доводиться займатись, і неухильно її дотримуватись. Навіть в читанні книг необхідні послідовність і цілеспрямованість.

Щоб зберегти і не прогавити найцінніше з прочитаного, заведи зошита і занотовуй все, що може тобі стати в нагоді в майбутньому.

Людина стає особистістю тоді, коли на все має власні міркування, а не сліпо користується чужими.

Люди ненавидять тих, хто дає їм відчуття власну неповноцінність.

В здоровому тілі – здоровий дух. Хвороби накладають свій відбиток на психіку, рішення і вчинки людини.

Розумна людина може поспішати, але вона ніколи нічого не робить поспіхом, вона знає, що все, що робиться поспіхом, неминуче робиться погано. Дрібні люди можуть поспішати, коли справа, за яку вони взялись, виявилась їм не під силу.

Бережи і покращуй здоров'я; пам'ятай, що без нього всі радощі життя – ніщо.

Година в молодості коштує доби в похилому віці, якщо вона прожита з користю.

Забобони – це наші коханки.

Розум – в кращому випадку – дружина: ми його часто чуємо, але рідко замислюємось над тим, про що він говорить.

Ніщо так не улепшує людей і не прихиляє їх до привітності і гостинності, як сприйняття їх звичаїв і звичок.

Неуважність до співрозмовника – вірна ознака людини дрібної, легковажної, пустої і невихованої.

Читай краще менше, але те, що веде до визначеної мети, або має до неї пряме відношення.

Для джентльмена і талановитої людини є лише два варіанти дії: або бути зі своїми ворогами підкреслено ввічливим, або збити їх з ніг.

Молоді люди звичайно впевнені, що вони цілком розумні; як п'яні бувають впевнені, що вони достатньо тверезі.

Пристрасть без досвіду загрозовива; досвід без пристрасті безпомічний і в'ялий. Союз того і іншого є досконалість.

Досвід і аналіз життя за книгами відрізняються так само, як жива квітка від свого зображення.

Мистецтво подобатись – це, по суті справи, мистецтво підвестись, вирізнитись, створити собі ім'я і досягти успіху.

Державні діячі і красиві жінки не відчують як старіють, стаючи предметом глузування і презирства.

Гулящий спосіб життя – різновидність самогубства. Духовна суть гине, тваринне продовжує жити. Справи не заважають втіхам, а їх гармонія лише підсилює і те, і інше.

Як в дружбі, так і в ворожнечі, необхідно окреслити межі довірливості і неприйняття, щоб перша не стала загрозливою, а друга – непримиренною.

Особиста відданість цінується вище суспільних заслуг і сильніше винагороджується.

Хитрість і віроломство нерідко є єдиною зброяю обмежених жінок.

Ліхтенберг. Афоризми

Пригноблюють лише той народ, який дозволяє себе пригноблювати. Кожний народ має владу, якої заслуговує.

Людство розподіляється на три класи:

- не молись і не трудись (каста влади);
- молись і не трудись (підлабузники, пройдисвіти, духовенство);
- молись і трудись (трудоий люд).

Я віддав би багато, щоб узнати, для кого власне були здійснені подвиги, про які офіційно кажуть, що вони здійснені "на благо батьківщини"?

Майбутнє повинно бути закладене в сучасності. Це зветься планом.

Вченість також може родити листя, не даючи плодів.

Люди, що занадто вникають в тонкощі, рідко бувають великими людьми, а їх дослідження здебільшого настільки ж некорисні, наскільки й тонкі.

Небезпечно бути правим в тому, в чому неправі великі світу цього. (Вольтер).

Вчимось не для життя, а для школи.

Наш розум занапащають звички.

Хто не розуміє нічого крім свого розділу знань, той і його розуміє недостатньо.

Просто неймовірно, як сильно можуть нашкодити правила, якщо тільки навести в усьому занадто суворий порядок.

Невже це такий рідкісний випадок, коли філософія не дає можливості пофілософствувати.

Щоб побачити нове, його необхідно спочатку винайти. Для того, щоб блукати лабіринтом, його спочатку необхідно побудувати. Шукай в малому велике, а в великому – мале.

Те, що здається дивним, рідко залишається без пояснення. Навпаки, нез'ясоване з часом вже не здається дивовижним і, можливо, ніколи таким і не було.

Якщо природа – вчитель, то ми – школярі, які більше слухають розмови товаришів, ніж вчителя. І невігластво буває іноді корисним.

Виховання – це друге народження.

Найзначніші події в світі не робляться, а відбуваються.

Перший крок мудрості – нападати на все, останній – все терпіти.

Дух протиріччя приносить більше користі, ніж дух єдності.

Для невинності монахинь важливіша не стільки обітниця, скільки грати на вікнах.

Католики колись спалювали євреїв, поклоняючись богоматері. Невгамовне честолюбство і недовірливість завжди йдуть поряд.

У кожної людини є своя моральна "зворотна сторона", прикрита штаньми благопристойності.

Люди роблять все з особистої зацікавленості. І якщо говорять, що він живе для інших, то лише тому, що особисте збігається з суспільним.

Характер людини проявляється в снах сильніше, ніж в житті.

Всяка благопристойність штучна.

Сама безпартійність партійна.

Безталанні мрійники – небезпечні люди.

Велику людину може оцінити лише велика. В результаті натовпом керують найчастіше ті, кого може оцінити натовп.

Найкращі і найздоровіші люди – це ті, яких ніщо не дратує.

Чесна людина і шахрай просто плутають поняття моє і твоє. Один сприймає перше за останнє, а другий – друге за перше.

Шкільний вчитель і професор вирощують не особистості, а виключно види.

Про людей слід судити не за їх поглядами, а за тим, що роблять з них самих їхні погляди.

Люди, яким завжди ніколи, звичайно нічого не роблять.

Похилим дають на допомогу молодих. В багатьох випадках було б краще навпаки.

Те, що звичайно називають глибокими знаннями, в більшості не що інше, як самоаналіз, зворотнє віддзеркалення власних слабкостей.

Гарний тон перебуває октавою нижче.

Навіть дотепи здатні іржавіти.

Мірилом прекрасного і вірного є природа.

Добра книга впливає таким чином на людей: дурні стають ще дурнішими, розумні – розумнішими, а дев'яносто відсотків ні в чому не змінюються.

Несподівана дотепна думка своєю появою більш ніж наполовину завдячує дурневі, в якого вона вцілила.

Найстрокатіші птахи співають найгірше.

Багато людей читають для того, щоб мати право не думати.

Хто міг би наслідувати якнайкраще, наслідувати не стане.

Людину краще умовити, ніж переконати, оскільки для останнього вона повинна бути освіченою і самостійною в міркуваннях.

Різне

Успіх залежить не лише від того, що ми робимо, але й від того, чого не робимо. /В.Плетт/

Людина зникає і до потворності, і до краси коханої жінки. /Езоп/

В житті кожний "вовк" є вівцею для "вовка" іншого рівня. /"Вовки і вівці", Островський/

Всяка істина проходить в людському розумі три стадії: спочатку – яка нісенітниця! Потім – в цьому щось є! Нарешті – хто ж цього не знає!

Головне завдання в людських відносинах – звернути увагу, наступне – утримати її.

Світ ламає кожного, й багато хто потім міцніший на зломі. /Хемінгуей/

Хто йде слідом ніколи не буде першим. /Мікеланджело/

Краще бути першим на селі, ніж другим у місті. /Цезарь/

Про людину, як і про суспільство взагалі, слід судити за її ставленням до дітей.

Людина не сприймає, коли їй говорять про три речі: про те, що в неї поганий смак, що вона погано ставиться до людей, що вона не вміє думати. /Р.Уейл/

Людські бажання в цілому пов'язані з професією.

Не краще було б людям, якби всі їх бажання звершувались. /Геракліт/

Хто нікуди не пливе, для того не буває попутного вітру.

Ви мало, або нічого не виграєте, якщо будете розумнішим, або більш освіченим, ніж суспільство, в якому ви живите. /Ньютон/

В непевні роки сліпий іде за божевільним. /Шекспір/

Якщо ти гарно закрив вівчарню, це ще не значить, що там ти не зачинив і вовка.

Благо не в тім, щоб мати гроші, а в тім, щоб мати владу над тими, в кого вони є. /Курій/

Не думай, що ти закінчив справу, якщо необхідно ще що-небудь доробляти. /Цезарь/

Хай підніме людина себе сама, Хай не принизить вона сама себе, Бо лише вона одна собі друг, І немає більшого ворога їй, ніж вона сама собі. /З Махабхарати/.

ЗАПОВІТИ

Заповіт Сварога

Сина Бога, Творця Світу Явленого
(Заповіт Патріарха Арія)

Близько 2000 років до нової ери більша частина арійських племен під проводом Арія і його синів Тура і Сармата пішли з Семиріччя на Прабатьківщину. Наприкінці свого життя Арій отримав від бога Сварога "Заповіт аріям". У Книзі Велеса в дощечці Род III, сказано:

"Створені ви з праху земного. І будуть про вас казати, що ви сини Творця, і станете ви як сини Творця, і будете як діти мої, і Даждьбог буде батьком вашим! І його ви маєте слухатись, і Він вам укаже, що вам мати, і про те, що вам робити, і як говорити, і як творити.

І ви будете народом великим, і ви станете над світом, і підкоряться вам роди інші, які видобувають свої сили з каміння, і творять чудеса – повозки без коней, і роблять різні чудеса без чарівників.

І тоді всякий із вас буде ходити як чарівник, і прожиток для воїнів буде створюватися за допомогою заклинань. Але воїни стануть рабами багатослів'я. І від багатьох тих слів ви позбавитися мужності і станете рабами данини і золота, і за золото будете продаватись ворогам.

І тоді Боги скажуть вам: "Любіть Заповіт батька Арія. Він для вас – світло зелене і життя! І любіть друзів своїх, і буде життя мирним між родами."

І відійдете ви від віри предків, і будете служити чужим богам, та буде нове явлення Заповіту, і буде повернення до віри батьків."

Вірою наших пращурів була Віра Відична. Основні закони принципи і догмати Відичної Віри подані в Велесовій Книзі.

Із "Повчання Володимира Мономаха синам"

Діти мої! Хваліть Бога! Любіть також людство. Не піст, не усамітнення, не монашество врятують вас, а благородні справи. Не забувайте бідних: годуйте їх і думайте, що всяке надбання є боже і доручене вам лише на час. Не ховайте багатство в надрах землі: це противно християнству. Будьте батьками сиріт,... не давайте сильним губити слабих. Не вбивайте ні правого, ні винуватого: життя і душа християнина священні. Не називайте просто так імені Бога; давши клятву, не порушуйте її. Не оставляйте хворих; не бійтесь мертвих, бо всі вмеремо. Не майте гордині ні в умі, ні в серці, а думайте: ми не вічні, нині живі, а завтра в труні. Бійтесь всякої брехні, п'янства та шкідливих пристрастей, однаково пагубних для тіла і душі. Шануйте старих людей, як батьків, любіть юних, як братів... Шануйте гостя і іменитого, і простого, бо гості розповсюджують в чужих землях і добру, і погану про нас славу. Вітайте всяку людину, коли йдете мимо. Любіть своїх дружин, але не давайте їм влади над собою. Все добре пізнавши, ви повинні пам'ятати, чого не знаєте, тому

навчатись. Батько мій (Ярослав Мудрий), сидячи дома, розмовляв п'ятьма мовами, за що поважали нас іноземці. Лінь – мати пороків, стережіться її. Людина повинна навчатись завжди: в дорозі, на коні. Вночі відпочивайте, але хай не застане вас сонце в постелі.

...Двічі розбивав я собі голову, пошкоджував руки і ноги, не боячись за життя в юності і не шкодуючи голови своєї. Але Господь беріг мене. І ви, діти мої, не бійтесь смерті, ні битви, ні звіра, а будьте мужами у всякому випадку, надісланому від Бога. Якщо проведення визначило кому вмерти, то не врятують його ні батько, ні мати, ні брати. Варта божа надійніша людської.

Заповіт Шевченка

Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого,
На Вкраїні милій!
Щоб лани широкополі
І Дніпро, і кручі
Було видно, було чути,
Як реве ревучий.
Як понесе з України
У синєє море
Кров ворожу... отойді я
І лани, і гори –
Все покину і полину
До самого бога
Молитися... А до того
Я не знаю бога.
Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте.
І мене в сім'ї великій,
В сем'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим тихим словом.

МОРАЛЬНО-ЕТИЧНИЙ КОДЕКС

Все суще єдине і все має своє призначення,
Свій шлях і свою долю.
Не існує території і простору не зайнятих іншими
І не можна заходити в чужий дім без запрошення:
Тож не маємо права ні втручатися,
Ні приймати рішення за інших,
Ні судити їх, не знаючи їх.
Але не маємо права і сидіти осторонь,
І спостерігати здалеку,
Коли інші в незрозумінні своєму
І в жадібності низькій своїй
Руйнують наш загальний Дім
І душі людські!
Бо не розуміють, що все взаємозалежне,
Взаємопроникне і взаємопов'язане!
На загрозу меча – мечем відповідають!
Завжди і всюди маємо визнавати закони Всесвіту
І слідувати принципам його будови і розвитку;
Не принижуючи себе і поважаючи всіх
В Ієрархії Земній і Небесній, з любов'ю і надією,
Але завжди і у всякій справі залишаючись Людьми –
Дітьми Божими!
Пам'ятаймо, що кожен крок Людства –
Це ще один крок в Задумі Божому!

Життя наше нам дароване Богом
Не для того, щоб ми його проспали, чи пробайдикували,
І не для того, щоб після нас залишились гори сміття і море помиїв,
А щоб прожили кожний день і кожний час,
Бо кожна мить неповторна!,
І все в житті нашому для чогось та призначене!
Кожного дня маємо звітувати перед Богом
Про бодай невеликі, але добрі справи свої;
Про досягнення в пізнанні Всесвіту, в єднанні з ним,
В поглибленні Розуму і в піднесенні Душі!
Людина має навчатись завжди і всюди. Все життя!
Маємо пам'ятати: в усіх справах і вчинках наших,
Що не душа має обслуговувати тіло,
А тіло – Душу!

Від самого початку не існує нічого назавжди доброго і поганого.
Ніхто нікого у Всесвіті, просто так, нізачо, не карає.

І зла ніхто упереджено проти когось не носить.
І кожне випробування Людині дається Богом по силі її,
І нічого зверх того!
Все інше від низької суті самих людей...
Пам'ятаймо, що в житті за все маємо платити
І що борги наші віддавати дітям нашим!
То ж старайтесь віддавати, а не брати!
Не спокушувати ні Бога, ні Долю,
Ні братів менших без необхідності!
Не буде Бог вирішувати за нас те,
Що маємо самі вирішити!
Людина – сіль Землі. Якщо, ж сіль стане прісною,
То на що вона придатна?!
Хіба, щоб викинули її геть, щоб топтали її!
Не може бути людина ні "холодною" – ні "гарячою"!
Якщо вона не слугує добрим справам,
То нехай не втішає себе, що не робить злого,
Бо слугує ворогам своїм!
Хто не протистоїть злу, той допомагає йому!

Не має нічого важливішого в житті Людини
Ніж продовження Роду свого,
Ніж відтворення живого Всесвіту!
То ж найсвятішими
І непорушними в житті нашому
Мають бути сім'я, родина, ненька!
І не існує вищого слова, як Мати – Берегиня!,
Мама, яка за благословінням Божим дарує нам життя!
Кохання дано Людині для продовження Роду,
Життя в ім'я життя,
А не для задоволення низьких інстинктів,
Бо то не кохання, а проституція душі і тіла.
Тож те, що Бог поєднав –
Ніхто нехай не роз'єднає!
В сім'ї не існує "Я", а лише ми
І наше майбутнє – діти:
Хто не розуміє цього – не має права
Ні на людське кохання, ні на своє майбутнє!

Ми всі різні, але всі ми діти одного батька – Бога,
Не роботи – а сини Божі!
І батько наш очікує від нас не беззастережної покори
І не безумовного виконання призначеного!
А синівської любові, поваги і співтворчості!
Щоб діти Його були достойними

Свого високого звання і призначення!
Доля наша – робити благородні справи,
Бо все що маємо і що дано нам –
Те дано на час! І не для того,
Щоб тримали під замком,
Чи розпорошували за вітром,
А для добрих справ!
Бо любимо людей за добро, яке їм робимо,
І ненавидимо за зло, що їм спричиняємо!
Пам'ятаймо, що Людина Світло Світу,
То ж не збирайте скарби на Землі,
Де міль поїдає і іржа точить,
І де злодії підкопують і крадуть,
Бо на небі потрібні не цінності тіла,
А скарби розуму і духу!

З добрими помислами ідіть першими на зустріч з іншими,
Першими протягніть руку
І першими привітайте зустрічного!
Першими зробіть добру послугу,
Не чекаючи у відповідь більшої.
І не відповідайте на зло з боку інших,
Бо не відають, що роблять...
Коли гавкає, чи кусає Вас пес,
То не вже гавкаєте у відповідь і кусаєте його?
Пам'ятайте, що лихослів'я, жорстокість і злість –
Це прояви низької, тваринної суті!
Прийміть міри захисту І, не зважаючи ні на що,
Продовжуйте свій, людський
Богом указаний шлях!
Будьте обачними в виборі друзів і супутників своїх,
Бо які друзі твої, такий і ти сам!
Не довіряйте словам ні своїм, ні чужим
Бо і Сини Божі і Сатана говорять ті ж самі слова,
Кличуть до тих же добрих справ,
Але наслідки цих слів різні!
То ж не за словами, а за справами їхніми пізнаєте їх!

Пам'ятаймо, що подібне притягує подібне,
І що вгорі, те і внизу!
Не створюйте ідеалів і кумирів для тіла свого,
Бо це поняття людські і створені людиною,
А наслідуйте Великих Світочів,
Духу і Буття людського!
Просіть і дано буде Вам,

Шукайте і знайдете, стукайте і відкриють Вам!
 Бо хто в серці має своєму, тому і дано буде!
 Але пам'ятаймо, що серце наше там, де багатство наше!
 І якою думкою, яким почуттям живемо –
 Такі і ми самі!
 І немає нічого прихованого, що не відкрилось би,
 І тайного, чого б не знали!
 І якою мірою ви міряєте –
 Вимірено буде і Вам!
 В проханні не відмовляйте,
 Та давайте не гроші і не кусок хліба,
 А те, що зможе допомогти вижити
 І стати прохачеві Людиною!
 Пам'ятаймо, що не хлібом самим живе Людина,
 А й всяким словом і Духом Божим!
 Бо чим іншим вирізнити Людину від тварини?
 І нехай в кожній справі вашій,
 І в кожному вчинку вашому
 Будуть Глибина Серця і Височінь небесна!
 Бо маємо Бога в серці своїм
 І жити маємо за заповідями Божими:
 - не вбивай, не руйнуй, не оскверняй, не зашкодь, будь
 милостивий;
 - не слугуй своєму его, не лицемір, не виставляй добро на
 показ, не лжесвідчи;
 - не заздри, не бажай створеного іншими;
 - не суди не знаючи і не розуміючи, щоб і сам непідсуден
 був;
 - всяку роботу Божу, призначену тобі, виконуй з
 задоволенням, творчо, з любов'ю;
 - не принижуй ні себе, ні інших, завжди пам'ятай, що ти –
 людина!;
 - не обіцяй зверх того, що можеш виконати, і не принось
 неправдивої клятви, але виконуй перед Господом клятви
 твої;
 - в усякій справі і в думках своїх завжди май почуття міри,
 відповідальності і відчуття межі;
 - шануй батька і матір, виховуй дітьми Божими дітей своїх;
 - вдосконалюй себе, підтримуй і розвивай своє фізичне тіло,
 свій розум і свою духовність; і всяку добру справу не
 відкладай на потім, якщо можеш зробити її сьогодні і зараз;
 - стався до інших так, як бажав би, щоб ставились до тебе;
 - полюби всією душею і всім серцем своїм Бога, що дарував,
 тобі життя, і радість бути, жити, любити, творити,
 сподіватись.

Один раз на рік, як і всі люди на Землі,
Маємо пройти очищення душі –
Через Сповідь перед Богом
І на одинці з Богом;
Очищення свідомості – через усамітнення
І відхід на час від справ мирських;
Очищення тіла через піст –
Не вживання їжі тваринного походження,
В час перед зимовим сонцестоянням.

Головними святами в житті нашому мають бути:
Різдва – народження Бога-Сина, Творця світу явленого,
В час зимового сонцестояння;
Великодня – час воскресіння і час зміни Чорнобога Білобогом,
В час весняного рівнодення;
Троїці – свято єдності трьох космічних сил,
Що визначають Буття Всесвіту,
В час літнього сонцестояння і
Покрови – Матері Світу, Духу явленого, що захищає нас
І дає віру і надію на продовження життя,
В час осіннього рівнодення, в час згасання життя.

Кожного дня відходячи до сну, маємо згадати день минулий,
сповідуватись перед Богом про хоча б і невеликі, але добрі
справи свої; з синівською любов'ю і повагою подякувати за
день прожитий, і попросити благословіння для добрих справ
дня наступного.

І маємо звернутись до Бога з молитвою, що заповідав Ісус
Христос:

*"Отче наш, Який на Небесах і в серцях наших! Хай
святиться ім'я Твоє, хай перебує царство Твоє і воля Твоя,
скрізь і навіки! Хліб насущний дай нам сьогодні, і прости
нам борги і гріхи наші, як і ми прощаємо боржникам нашим.
І відверни нас від спокуси і дай нам сили в усякій справі
Божій залишитись Людьми – дітьми божими, і волю, щоб
пройти і виконати призначене нам. І врятуй нас від
лукавого, і допоможи встояти перед лицем його, бо Твоє –
царство, і сила, і слава навіки! Амінь."*

МОЛИТВА ЗА УКРАЇНУ

Отче наш !

З любов'ю і повагою в серці своїм і в думках своїх лину до Тебе, Боже, і прошу розсїй тривоги наші, і дай розуміння подій, що грядуть, і Суду, що має бути! Звертаюсь до Тебе, Боже, з надією на дні майбутні, бо чорні хмари невідворотного уже встають над планетою, над людством, над рідним краєм. Знецінюються і підміняються найсвятіші поняття: Бога, родини, сім'ї, кохання, дитинства, праведності і справедливості; руйнуються моральні і етичні підвалини людяності, духовної чистоти і довершеності, знищуються умови і можливості існування людства! Вседозволеність, розтління і розпуста, наркотичне забуття і жорстокість, насилля і масове зомбування стали буденними явищами, скрізь домінує культура фізіологічних інстинктів і цінностей карного світу, а суд над людиною вершать гроші і кривда! В рідному краї занепадають і руйнуються села і оселі, заростає бур'яном не лише батьківська земля, а й душі, і свідомість людська!

Боже, Отче наш! Ти на небесах і в серцях наших! Ти бачиш все і все знаєш, і на все те – Воля твоя! Тож прошу Тебе, Боже, будь милосердний і прости людей, за те, що в нерозумінні своєму і в жадобі своїй руйнують і нівечать Дім, що Ти нам дав, що дивляться і не бачать тої незрівнянної краси і довершеності, які Ти для них створив; слухають і не чують материнської пісні і Твого, Боже, благословення!

Боже праведний! Воздай всім за справами їхніми і нехай кожен отримає те, на що заслуговує! Але дай нам сили в усякій справі Божій залишитись Людьми – дітьми Божими, і волю, щоб пройти і виконати призначене нам! Відверни і врятуй нас від лукавого, не дай опуститись і впасти, допоможи встояти перед спокусою і відрізнити добро від зла, слова і справи Божі від слів і справ лукавого, істинні цінності буття людського від омани і облуди! Дай, Боже, надію на майбутнє дітей наших, на майбутнє народу нашого, допоможи нам повернути знання Родоводу нашого, Буття людського і Буття вселенського, своєї сутності і власної гідності! Дай нам Нове Слово і Нове Розуміння, розкрий і наповни серця наші і свідомість нашу, піднеси їх на Висоту небесну, щоб були ми гідні називатись дітьми Божими!

З безмежною любов'ю, з повагою і вдячністю за життя дароване Тобою, з надією і сподіванням на майбутнє до Тебе діти твої, бо Твоє, Боже, царство, і сила, і слава навіки, амінь!

ГІМН СВАРОГУ

Поверта Сварог
Часу Колесо!
Мати Сва співа
Віщим голосом,
Що приходить час –
Час жертовності!,
Бути до борні
Нам в готовності!
Що настав той день –
Ми прокинулись,
На шляху батьків
Не зупинимось!
В Піднебесся! Під!
Здійма Крила Рід!
Із Небес Дніпра
Сяє Роду Стра!
Через Вирій днів,
Через буй вітрів
І Трисила лет
В нескінченість літ
Кличе Орій нас,
Чути Божа глас,
І Тараса зве
Заповіт!
Як один – усі
Даємо Русі
Клятву вірності,
Клятву гідності!
Шлях торують нам
Дзвони дійсності!
Духу руського –
Світло вічності!
Нам дано знайти
Все, що втрачено!
Зрозуміть дано
Ще не бачене!
П'ятим виміром
Свято віримо
В нам предбачене,
Нам призначене!
Ми до Дольного,
Ми до Горнього,
Ми до Вишнього

Підем по Землі!
В світлі й радості
З знаком святості
Роду Сваргою
На чолі!
Вже зійшла Зоря
Над зірницями –
Нам кувать пора
Волю крицею!
Бо орійці ми!
Бо слов'яни ми!
Ми є русичі –
Духу лицарі!

НАЦІОНАЛЬНА СИМВОЛІКА РУСИ-УКРАЇНИ

Серед безлічі знакових зображень і уявлень Людства виділяється група знаків причетних до космічної сутності, космічного світогляду людини. Це знаки, що з першого погляду привертають до себе увагу, притягують зір і думку, приковують серце і свідомість. В своїй сутності ці знаки безсмертні, бо існують в часі з моменту зародження і зростання людської свідомості. З тих чи інших причин (релігійних, кастових, класових і т.п.) багато з космічних символів піддавалось гонінню, заборонялось, знищувалось. І коли, здавалось, вони зникали назавжди, пішли у небуття, несподівано, як спалах, як вибух, як грім з ясного неба, вони повертались знову у свідомість народу. В цьому розумінні такі знаки споріднені з архетипами, з предвічними ейдосами буття Людини і самого Всесвіту. Таємниця космічних знаків у тому, що вони пов'язують речі і явища, почуття і думки з Буттям Всесвіту, відображають споконвічні закони його народження, устрою і еволюції. Вони є тим магічним ключем, що відкриває таємницю буття Людства, призначення, місце і роль того чи іншого народу в розвитку планетарного суспільства, відкриває приховані скарби духовності, дає можливості пізнання свого Родоводу, є споконвічним джерелом Творчого Духу. І в цьому сенсі неперевершеною за своєю глибиною, філософським змістом, езотеричною сутністю є Ведична символіка.

рис.1

рис.2

Найдавнішим і найважливішим символом наших пращурів був Триглав, або Трисил (рис.1).

Триглав – це символ Всевишнього, його триєдиної сутності. Це символ єдності світів матеріального, ментального (інформаційного) і духовного, їх єдиної основи і єдиного походження. Трое

в одному і одно, що об'єднує трьох – символ єдиної сутності всього Сущого: богів, природи і людини. Це символ, що відображає Зоряний Закон, символ вічного вогню, що єднає Всесвіт.

В країнах Сходу це символ Агні (рис. 2): три кола в одному колі: золотого (жовтого), блакитного і червоного кольорів. Золотий – це духовний світ, світ Наві; блакитний – світ розуму, інформаційний світ, світ Праві; червоний – світ матеріальний, основа майбутніх Всесвітів. Разом ці три кольори дають білий колір, колір життя, колір світу Яві.

Знаком світу Наві (рис. 3) є два сплетених квадрати, утворених "зламаними" променями, що обертаючись проти годинникової стрілки символізують згасання, заспокоєння. Це символ нерозділених богів, що сплітаючись з світом матеріальним переходять в стан спокою, або первісного Хаосу.

Символом Хаосу, деструкції матерії є символ замкнутості життєдайної енергії в безмежності (рис. 4).

Знак світу Яві (рис. 5) протилежний за змістом знаку світу Наві.

Знак світу Праві, інформаційного світу, світу законів і принципів будови Всесвітів є гексограми (рис. 6). В плані буття земного це "Книга Перемін". Основу гексограм складають триграми, побудовані на полярності всіх трьох

складових Всесвіту: Він (чоловічого – активного зовні, розуму, логіки) і Вона (жіночого – активного в середині, почуття, інтуїції). Він зображається суцільною лінією, Вона – переривистою. Полярні світи Яві, Наві і Праві; в кожному з них два полюси, дві протилежності, дві якості, що заперечують одна одну.

Іншим символом світу Праві є Колесо Часу (рис. 7) з трьома секторами світів: матеріального, інформаційного і духовного відповідних кольорів.

З елементів вічності, елементів трьох світів може бути створена безліч Всесвітів. Для створення нового Всесвіту Всевишній народжує Сина, втілюючись в Творцеві нового Всесвіту, в Сварозі. Сварог – син Бога – має два крила, два полюси: Білобога і Чорнобога, два початки Він і Вона.

Білобог і Чорнобог є невід'ємними складовими Сварога. Не існує добра без зла, любові без ненависті, плюса без мінуса, гарячого без холодного. Символом Бога Сварога є знак Він-Вона (Ян-Інь), в якому добро змінює зло, а зло – добро; і в кожному доброму уже є зародок злого, а в кожному злі є елементи добра. На зміну Білобогу приходить Чорнобог, а на зміну Чорнобогу – Білобог. При творенні і зростанні Всесвіту зміна богів відбувається по годинниковій стрілці (рис. 8), при згасанні і розпаді – проти (рис. 9).

Білобог (рис. 10)) і Чорнобог (рис. 11) зображаються білим і чорним квадратами, в центрі яких з'являється і зростає їх протилежність. В білому квадраті чорний вихор, що обертається проти годинникової стрілки, в чорному – білий вихор, що крутиться за годинниковою стрілкою.

На шляху Творення Всесвіту Яві Бог – Син за законами Праві в перший день створює Абсолютний Розум (рис. 12) – енерго-інформаційну модель майбутнього Всесвіту. Абсолютний Розум – це закони і принципи народження, будови і розвитку світу Явленого. Це Першоструктури, Зерна, Єства, Пламена, Початки, Будівельники, Числа, Форми і Неформи, Сили і Сутності. Цей символ Абсолютного Розуму, – знак Всесвіту, що розгортається (розділення богів).

Сварог створює новий Всесвіт за сім днів (сім періодів). Сім творінь Бога-сина відображаються семисвічником (рис. 13).

Сім творінь Бога це: 1) Абсолютний Розум; 2) Стихії, Пламена, Початки, Форми, Сили і Сутності; 3) властивості і почуття; 4) мінерали і тіла; 5) посів життя; 6) боги нижчих рівнів; 7) людина.

Коли Розум готовий, п'ятма (Світ Наві) випромінює Світло і Світло кидає Промінь в Лоно Матері-матерії. І тоді на перехресті Світла і Матерії виникає життя, матерія стає живою. Символом народження живого Всесвіту є Сонячний Хрест (рис. 14), це символ запліднення матерії Духом і Розумом. Сонячний Хрест є символом Закону Роду.

Зародок Всесвіту згущається в Світову Кулю. Триєдиний Бог-Син опускається в Лоно Праматері (в Космічні води), і тоді Всесвітній (Абсолютний) Розум прокидається і перетворюється в світловий спіральний вихор-сваргу, що рухає Всесвіт. Інструмент Бога Сварога, що створює Всесвіт – Сварга (Коловорот, Свастика). Сварга – символ спірального світлового вихору, що обертаючись і поширюючись в Лоні Матері – матерії створює речовину – Світ Явлений – Всесвіт. Сварга, що обертається за годинниковою

стрілкою – це Сварга світу Яві (рис. 15), знак життя, Сонця, еволюції. Сварга, що обертається проти годинникової стрілки (рис. 16) – знак смерті, згасання, руйнації, пільми. Сварга є знаком закону Велеса, закону Коловороту. Сварга є першим Творінням Бога.

Світловий вихор несе програми Світу Явленого – Всесвіту. Це енерго-інформаційний привод Всесвіту. Під дією Сварги матерія затвердіває і стає речовиною. Після цього Бог-Син створює чотири стихії, чотири стани речовини, чотири сторони буття. Символ – чотириликий Бог (Світовіт), в іншому варіанті квадрат утворений чотирма стихіями (рис. 17), це друге Творіння Бога.

На третій день Сварог приводить Всесвіт в Рух (мається на увазі відлік часу), наділяючи його властивостями і почуттями. Вступає в дію закон Самсари – розвитку Всесвіту по спіралі. Це закон Коляди – циклічність всіх процесів і явищ у Всесвіті.

На рівні Земного буття циклічність символізується Колом Сварога (рис. 19) або Колочакрою. Коло Сварога – це символ Зодіаку, 12 сузір'їв якого земна вісь проходить по колу за 26000 років. Коло Сварога – це 12 зірок – сузір'їв розташованих по колу.

Інший вигляд цього символу – 12 спиць всесвітнього колеса – Колочакри. Коло Сварога (Колочакра) є виразом закону Самсари, закону Коляди (рис. 19).

На четвертий день Бог-Син створює мінерали і ненадихнуті форми тіл. Знаком посіву життя є Зірка Велеса: два трикутники: інформації (вершиною вниз, блакитного кольору) і вогню (вершиною вгору, золотого кольору), перетинаючи один одного вони створюють двокольорну шестикутну зірку Велеса (рис. 20): що народжує форми і структури.

На п'ятий день іде посів життя: через сонячне проміння на води Землі транслюються програми біологічного життя. Дві стихії, що народжують життя у Всесвіті, відображаються жовто-блакитним стягом (рис. 21), де жовте (золоте) сонячне проміння, а блакитне – вода.

На шостий день Бог-Син створює, як своє власне продовження, богів нижчих рівнів, відповідальних за будову і розвиток Всесвіту, втілюючись в кожному з них у відповідній якості. На кожному етапі Кола Самсари змінюються ролі і завдання богів, які діють трійцями і які перетворюються в свої протилежності з часом. Шосте Творіння Бога відображається Знаком Перуна, Знаком народження богів – продовження Вишнього, народження Будди – Побуда (рис. 22).

Серед земних богів слід відзначити бога Ярила (весняного Велеса), символом якого є п'ятикутна зірка (рис. 23) – символ п'ятипроменевої симетрії складових біосфери Землі.

На сьомий день Сварог створює Людину за образом і подобою Своєю (рис. 23).

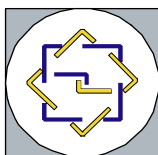

рис. 3

рис. 4

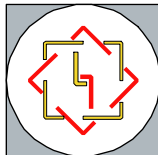

рис. 5

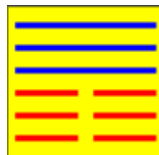

рис. 6

рис. 7

рис. 8

рис. 9

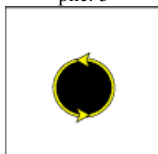

рис. 10

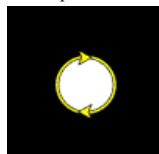

рис. 11

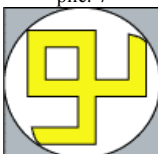

рис. 12

рис. 13

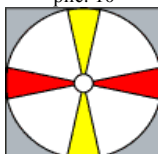

рис. 14

рис. 15

рис. 16

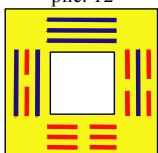

рис. 17

рис. 18

рис. 19

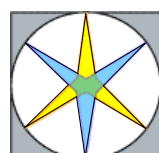

рис. 20

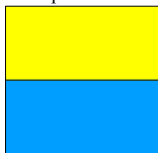

рис. 21

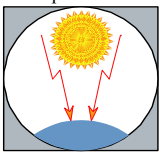

рис. 22

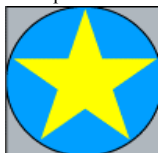

рис. 23

рис. 24

Із наведених космічних символів ведичної традиції головними для русичів – українців є Трисил, Сонячний Хрест, Сварга, Коло Сварога і жовто-блакитний стяг (або Зірка Велеса).

Всі ці символи є знаками основних законів створення і розвитку Всесвіту:

- створення триединого Всесвіту Всевишнім – Трисил, що відображає Зоряний Закон;

- запліднення Матерії Духом, створення живого Всесвіту – Сонячний Хрест, відображає Закон Роду;

- створення Світу Яві – Всесвіту за допомогою спірального світлового вихору – Сварги, відображає Закон Велеса;
- розвиток і еволюція живого Всесвіту за законом Самсари – Коло Сварога, або Колочакра; відображає закон Коляди;
- посів життя через поєднання сонячного світла і води – жовто-блакитний стяг, або Зірка Велеса.

Повертаючись до Ведичної традиції за Заповітом Патріарха Арія маємо констатувати, що Русь, як спадкоємиця арійської нитки життя, має таку космічну символіку, яка небезпідставно говорить про космічну сутність і космічне призначення народу України, як і всіх арійських народів взагалі.

РОЗУМ У ВСЕСВІТІ

Впродовж тисячоліть дивує людину навколишній світ, що викликає безліч запитань: звідки все це? Чому все так, а не інакше? В чому сенс буття людини, живого, Всесвіту? Як все почалось і чим закінчиться? Як діяти і як жити? Та безліч інших, подібних, на які важко і дуже непросто знайти відповідь. Особливо, якщо враховувати ту обставину, що людина, яка шукає відповіді на подібні запитання, робить спробу пояснити призначення системи, елементом якої є вона сама. Згідно з теоремою Гьоделя, засобами системи неможливо довести не тільки те, що виходить за рамки системи, а навіть несуперечність того, що ми стверджуємо про будову та властивості самої системи. І все ж, незважаючи ні на що, людина ставить запитання і робить спробу за спробою зрозуміти навколишній Світ і своє місце в ньому. В залежності від набутих знань, діалектичності мислення в пошуку відповіді можна піти двома шляхами. Один з них – це шлях сприйняття Всесвіту таким, яким він є, з наданням йому статусу вічності; зміни в якому відбуваються згідно з раз і назавжди сталими законами Природи. В такому Всесвіті все відбувається хвилеподібно, а сам розвиток Всесвіту механічний, без кінцевої суті і мети. Всупереч другому закону термодинаміки, згідно з яким всі процеси у Всесвіті протікають з незворотними втратами енергії і з спрощенням структур, вводиться гіпотеза випадковості ускладнення структур, випадковості виникнення життя, випадковості появи Людини, а з нею і розуму. Така точка зору дозволяє зробити Людину центральним об'єктом розвитку Всесвіту, поставити її над Природою, ствердити вседозволеність її дій. Для обґрунтування цієї точки зору її прибічники використовують весь арсенал сучасної науки "яка нібито не потребує" Бога для пояснення існуючої суті речей. Та надзвичайно вірно висловився з цього приводу англійський мислитель Оуен: "Малі знання віддаляють нас від Бога, великі -наближають".

Чим більше знає людина, тим більше вона розуміє не випадковість Всесвіту, розуміє, що його краса, складність, доцільність у всьому несе в собі щось таке, що стоїть над людським сприйняттям і осмисленням, багато вище, від того, що можна уявити і про що може йти мова взагалі. Може саме тому всі великі вчені були глибоко набожними людьми, бо вони, як ніхто інший, розуміли те, що Всесвіт у тому стані, який ми маємо змогу спостерігати, не міг виникнути випадково, що над актом утворення Всесвіту стоїть Щось таке, чого людський розум не може досягнути. Та розуміючи за народженням Всесвіту Творця, такі вчені шукають не нові закони будови Всесвіту, а розуміння їх. Вони йдуть іншим шляхом – пошуку відповідей на "вічні запитання".

Спробуємо і ми пройти цим шляхом, на якому для розуміння суті буття використаємо ті знання, які вже маємо, а там, де будемо відчувати їх нестачу – будемо використовувати присутні людям почуття гармонії і довершеності системи, що будується чи розглядається. Опорою на цьому шляху нам буде теорема Роса Ешбі, сформульована останнім в повоєнні роки при створенні перших безпілотних літальних апаратів: "Для керування літальним апаратом потрібна система керування (управління) функціонально більш різноманітна,

ніж керований апарат". Це надзвичайно важлива теорема, бо вона по своїй суті являє собою один з основних принципів організації Всесвіту.

Дійсно, для того щоб збудувати дім, потрібно мати хоча б "на цеглину" більше, бо руйнування лише одної цеглини призведе до неможливості закінчити будову; щоб розв'язати задачу, необхідно знати більше, ніж потрібно для рішення цієї задачі, бо "згубивши" лише якусь деталь: ми ніколи не знайдемо відповіді. І так у всьому, в усіх сферах діяльності людини. В усьому, завдячуючи другому закону термодинаміки, "на вході затрати будуть більші, ніж матимемо на виході", скрізь необхідно мати надлишок. Виходячи з цього принципу можна стверджувати, що ні одна система не може створити іншу систему рівну собі, чи більшої складності, а лише таку, яка буде відтворювати частково можливості самої системи (навіть, якщо це відтворення збільшене, або піднесене на кілька порядків, воно не змінює суті). Отже людина не може створити "Людину" в повному розумінні цього слова. Для створення "Людини" потрібна система "багатша, різноманітніша", ніж Людина. А це вже вищий рівень розуму. Повторюючи процедуру ми прийдемо до висновку, що Всесвіт створено "Розумом", точніше "Системою", яка багатша і різноманітніша, ніж сам Всесвіт. Як ми будемо називати Те, що виходить не тільки за межі нашого розуміння, але й Всесвіту – Вищим Розумом, Абсолютом, Вищою Свідомістю, Творцем Всесвіту, Богом – це все проблема найменування, бо відобразити Суть визначеного ніякою назвою ми не зможемо. Ми можемо лише прийти висновку "що Всесвіт" і ми з ним, створено. Яким чином – це вже інше питання і про це згодом. А зараз необхідно звернути увагу на те, що теорема Р. Ешбі – це віддзеркалення більш відомої теореми К. Гьоделя в математиці, про яку ми вже згадували вище.

Ще перед війною австрійський (чеського походження, бо жив і працював у Чехії) інженер К.Гьодель, займаючись проблемою Д. Гільберта про несуперечність базової системи аксіом, яка використовується для побудови якогось розділу знань, сформулював наступну теорему: "Засобами системи неможливо довести несуперечність вибраної системи аксіом". Для доведення несуперечності даної системи аксіом, а отже і всього розділу знань, необхідно їх доповнити зовнішніми, тобто знаннями з іншого розділу. Але як тільки ми це зробимо, ми можемо об'єднати обидва розділи в один і знову виникне те ж питання: "Вірна чи не вірна отримана таким чином галузь наших знань?" І так до нескінченності – для доказу справедливості нижчого рівня слід використати вищий, а це вже те ж саме, чого вимагає і теорема Р.Ешбі. Та якщо існує ієрархія Всесвіту, то виникає запитання: чи все, що оточує нас, створене "Розумом" і "розумне"? Дійсно, якщо сприймати Всесвіт крізь призму теореми К.Шеннона, згідно з якою "розумною можна вважати систему, що може сприймати інформацію, зберігати її, обробляти і передавати", то розумними є вже елементарні частки, такі як електрон. Електрон може поглинати фотон, зберігати його, впливати на його характеристики і випромінювати його, або кілька, в залежності від умов, в яких перебуває. З такої точки зору, все з того, з чим ми зтикаємось у Всесвіті, наділене розумом. Розумні тварини і рослини,

планети і зорі. Та розум цей "не людський". Принаймні на рівні живого він дає можливість розуміти і діяти, але не дає можливості "творити в душі".

Давайте ж ще раз поміркуємо над тим, що є розум. Прийняте визначення розумності збігається з поняттям інформації та роботи з нею. З цього боку розумність є лише властивістю того агрегату матерії, з якого складаємось ми. Перефразуючи вислів Святого Августина "світ створений з часом, але не в часі" можна стверджувати, що "Всесвіт створений з розумом, але не розумом". Чи можливо підтвердити цей вираз якимись доказами? Якщо звернутись до глибинної інформації, до її найбільш стійкого ядра, то ніде не знайдемо визначення Вищої Сутності через розум. В Біблії це "... Земля була безводна і пуста, і морок над безоднею, і Дух Божий носився над водою"; в індійських переказах це "перша біла центральна точка – Дух-Матерія", і Самосущий Господь, і Єдине Всесвітнє Світло, і Вогонь, і Вітер-Дух, і Простір-Дух. І лише в Євангелії від Іоанна сказано: "Спочатку було Слово, і Слово було у Бога, і Слово було Бог. Воно було спочатку у Бога. Все через Нього почало бути і без Нього ніщо не почало бути, що почало бути. В ньому було життя і життя було світлом людей. І світло в пітьмі світить, і пітьма не обійняла його".

До цього вислову ми ще повернемося, бо він хоча побічно ідентифікує Бога із Словом-Світлом все ж говорить про інше. Та ще більшу неідентичність Бога Розуму бачимо в семи Творіннях Бога: 1) Безмежного Розуму; 2) стихій шляхом диференціації Всесвітньої неподільної Субстанції 3) органічного світу, його еволюції, його почуттів, розвитку нерозділеної природи; 4) творіння неживих, неорганічних, ненадихнутих тіл; 5) творіння живого; 6) творіння божеств і 7) творіння Людини. Як бачимо, розум є теж (творіння) витвір Бога. І саме він був створений першим: "...і Слово було у Бога". На рівні нашого розуміння це був Задум майбутнього Всесвіту Програма його створення і розвитку в найбільш загальних рисах. Бог творив і творить новий Всесвіт в душі, як творять свої полотна художники, вірші – поети, музику – композитори...

Що ж все-таки розуміють під словами Бог, Дух...? Коли запитали Ісуса Христа, що є Бог? – Він підняв камінь і сказав: " тут також". Ще більш визначено сказав апостол Павло: "І ми всі в Ньому". Можливо це слід розуміти як те, що Всесвіт є частиною самого Творця, який "жертвує собою", розчиняючись у створеному Всесвіті, відтворюючись в різноманітності Складових членів і залишаючись Самосущим, Невиразимим, якого не можна пізнати. Це і джерело енергії, руху, і джерело розуму, і джерело форм, джерело всього суцього. Навіть більше того, бо, на жаль, ми можемо зрозуміти лише те, що входить до кола нашого з вами буття, до можливостей нашого обмеженого мозку і, відповідно, нашої обмеженої свідомості.

Ще один аспект творення Всесвіту відкривається в кожній із моделей творення Всесвіту. Мова йде про первісний простір, він же абсолютний, про безодню, про первісний Хаос, про первісні води, про безмежну темряву, сховища майбутніх світів. Це Лоно, яке опліднюється Богом, з якого під дією енерго-інформаційного – і хто, крім Творця, знає ще якого променя, чи програми, чи первісного яйця з ДНК майбутнього творіння – народжується

Всесвіт... Як це нагадує знайому весняну картину, коли у підготовлене поле кидається зернятко майбутньої рослини... А може це зернятко впало від рослини, що закінчила своє буття, і коли прийде весна, і поллються щедрі промені весняного Сонця, нова рослина починає свій шлях у часі. І щоб відбулось її життя потрібні три речі: ґрунт, її ДНК, і сонячна енергія. І не просто енергія, а й інформація на її розвиток. Рослина розвивається, і в кожній її клітині є інформація про всю рослину, та настає час, і формуються нові зернята, що стануть початком нових Всесвітів. Та все це лише однобічна і не дуже вдала аналогія. Бо створюючи новий Всесвіт, Бог створює і нових творців, які рангом набагато нижче від Нього, але на рівні вищому, або на рівні, принаймні, Людей. Він творить собі подібних, здатних творити в душі і робити результати творіння більш різноманітними і неповторними.

Ще один аспект розуму у Всесвіті дає нам згадана вище теорема К.Шеннона відносно розумності того чи іншого об'єкту, або системи. Поєднуючи її з теоремою Гьоделя-Ешбі можна стверджувати, що весь Всесвіт розумний. Тільки цей розум на кожному рівні різний; на кожному рівні це зовсім інші інформаційні структури і зовсім інші принципи роботи з інформацією.

Людське суспільство – це лише один із рівнів розуму у Всесвіті, а Людина займає лише свою розумну нішу в розумному Всесвіті. Такий висновок підтверджується словами Ісуса Христа: " Від Духа – дух, від плоті – плоть", який в сучасній фізиці формулюється як "складність об'єкту залежить від складності середовища", "властивості тіла відповідають вихідній речовині", розум може сформуватися лише в розумному середовищі і т.п. В формальному відношенні це відомий принцип Кюрі: "Симетрія об'єкта відповідає симетрії середовища і навпаки", а також теоремі Кюрі, згідно з якою, в природі можуть взаємодіяти лише сили і потоки однієї фізичної природи. Згідно з цими принципами, розумна Людина ніколи не може виникнути і розвинутих без розумного середовища, духовна Людина не може знаходитися не в духовному середовищі, як і "живе" в цілому не може народитися із інертної речовини. Більше того, у відповідності з другим законом термодинаміки Людина не може не тільки еволюціонувати і ускладнюватися як розумний об'єкт, вона не може зберегти навіть ті знання, які вона отримує від інших. У світі немає сталих структур, де б інформація зберігалась впродовж невизначеного часу. Все в природі змінюється і всі зміни відбуваються у відповідності з другим законом термодинаміки, тобто з накопиченням помилок і втратами інформації. Зтираються літери і розсипаються книги, немає жодного каналу передачі інформації, в якому б без надлишкової інформації, необхідна дійшла до адресата без втрат. І все ж Людство стає все розумнішим, перебудовуючи Середовище під себе і змінюючись згідно з цим середовищем. Такі зміни можливі лише в тому випадку, коли людство весь час отримує відповідну інформацію із зовні. Потрібен потік інформації, згідно з яким протікали би процеси у Всесвіті, в тому числі і на Землі.

Згідно з принципом Кюрі, процес, протікаючи через систему, змінює її структуру у відповідності до симетрії потоку. Іншими словами, через Всесвіт

повинен текти потік енергії і інформації, несучи програму на його розвиток і еволюцію. Це інформаційно-енергетичний привід Всесвіту, який діє безперервно з моменту творення Всесвіту. Коли Мойсей на горі Синай, стурбований паузою в розмові з Богом, питає Його: "Чи не заснув ти Боже?", Бог йому відповідає: "Якби я заснув хоча б на мить, цей Світ перетворився б в порох". Отже потрібно визнати, що Всесвіт розвивається згідно з задумом Творця, в відповідності до Програми його розвитку. Всі основні оператори, всі основні моменти життя Всесвіту і Людини вже визначені, хоча і на нашу волю (в людській долі) теж залишається місце.

Розуміння не випадковості Всесвіту і визначеність місця Людини в ньому докорінно змінює свідомість у ставленні Людини до навколишнього середовища і до себе. Людина починає розуміти, що на кожному кроці вона повинна жити і діяти згідно з законами Всесвіту і нормами суспільства, що розвиваються за законами добра, краси, істини. Без розуміння цих законів найкращі намагання можуть призвести до небажаних наслідків. Так, наприклад, всім відомий закон "вбити дракона", згідно з законами компенсації та стійкості, призводить до того, що той, хто "вбив" дракона сам стає Драконом. Само розуміння цього принципу дає змогу боротися не з наслідками, а з тими явищами, які породжують Дракона. Допоки існують канали живлення дракона, вбити його неможливо, бо вбивши одного, натомість отримаєте іншого, в чийсь, чи в своїй власній особі. Наведений приклад – характерний для розвитку живого закон "змін і стійкості". Без змін не має розвитку, прогресу, еволюції, але під час змін система повинна мати запас стійкості для того, щоб вижити, щоб не бути зруйнованою. І чим більші зміни очікують на живе, тим більший запас стійкості воно повинне мати. Стійкість обумовлюється врівноваженістю полярних якостей, в той час, як зміни породжуються асиметрією; остання ж випливає з суті різниці потенціалів. Різниця потенціалів – це різниця в значенні того ж самого параметру в двох суміжних точках простору і обумовлюється вона перепорою на шляху розвитку процесу. Звідси випливає, як наслідок, відомий закон карми: не буває наслідків без причин і причин без наслідків. За всі справи, за всі свої вчинки, за вчинки своїх батьків, за вчинки людства, за все треба платити. Людині дарована можливість волі вибору, але якщо її вибір суперечить основному напрямку розвитку, задуму Творця – вона повинна зрозуміти, що наслідки, від яких вона потерпає, це результат її дій та дій її оточення.

Воля вибору надана людині лише в межах "потoku", параметри якого вже задані. І якщо ця людина отримує більше, то інша – менше, якщо ця порушує принципи – інша, або ж вона сама, повинна компенсувати ці відхилення за кордони обмежень. Щоб краще зрозуміти цей принцип, пригадайте закони руху молекул газу: кожна з них має свою швидкість. Але ця швидкість обмежена загальною енергією потоку таким чином, що сума енергій усіх молекул не більша і не менша за наявну енергію потоку. Подібне обмеження повинно існувати і на інформацію. Може тому так символічно звучить відомий вислів: "Воля – це усвідомлена необхідність". Звичайно, це не значить, що загальний об'єм інформації не змінюється, бо в системі є джерело

змін – інформаційно-енергетичний потік, і є стік – другий початок термодинаміки.

Незважаючи на те, що параметри потоку життя Всесвіту задані, Людина може сама вибирати. Та для того, щоб вибирати – вона весь час повинна бути в готовності, повинна мати в потрібний час відповідну вісті організацію духу і мислення, душі і розуму. Коли Ісус Христос наголошував на тому, що людина повинна "вчитись, вчитись і вчитись", то саме тому, що немає міцнішої віри і любові, ніж віра і любов, що побудовані на знаннях серця і розуму. Людина повинна розуміти, що вона не випадковість, що вона створена не для забави, не для пустоцвіту, а для високої цілі. День за днем, із року в рік, із життя в життя Людина повинна йти шляхом поступу. З давніх часів відомий вислів "немає бога, який не був би людиною", а також "люди–це боги, що впали". Між Творцем і людиною є ціла ієрархія богів нижчого рівня різного призначення – від планетарних до космічних. У кожного з них свої задачі і свій вибір, та для того, щоб стати вчителем, необхідно самому закінчити школу розуму і духу. Не кожний учень закінчує школу, а той, хто закінчив, не обов'язково іде далі – це вибір людини. Та той хто розуміє, що життя – це школа, яка ніде і ніколи не закінчується, що все, що має людина – це теми, які вона повинна засвоїти для того, щоб іти далі – завжди буде заохочуватись вчителями. Немає людини, в якій не було б батьків і вчителів. І вся справа в тому, хто вони, Вчителі від Бога, чи ні, чому вони вчать і куди ведуть. Бо на кожному рівні організації Всесвіту все подібно і не схоже з організацією людини і людського суспільства. На всіх рівнях є свої лікарі і вчителі, воїни і поліція, спостерігачі і спокусники, раби і работорговці, колекціонери і туристи, носії добра і зла...

В кожній людини є свій учитель. В залежності від рівня розвитку і призначення змінюється вчитель, програма навчання. Так само, як і в школі, людина повинна послідовно пройти і засвоїти всі теми. Хто не вчив математику – не зрозуміє фізику, хто не плакав – той не зрозуміє того, хто плаче; у кого не боліло – не зрозуміє, що таке біль, хто не ходив в школу – не зможе вчитись в університеті і не стане вчителем, лікарем, інженером... Хто не пройшов "школи життя" – не стане богом, а вірніше – не зможе продовжити свій шлях поступу. Легко котитись вниз, не потрібно зусиль для того, щоб стояти на місці, важко йти вгору і вперед... Багато спокус і перешкод на шляху поступу, багато наполегливості і терпіння, віри і жертвовності, неспокою і любові потрібно, щоб іти стежками своєї долі, щоб жити в злагоді і гармонії з навколишнім світом, щоб серцем і розумом обійняти Всесвіт. Іти не зупиняючись, але й не бігти, бо кожний час і день для чогось призначені. Все має свій сенс буття і лише сама Людина може відступити, знехтувати, піддатись спокусі... І тоді в дію вступає закон Карми... Коли ж усе відбувається належним чином і людина за час свого нинішнього життя виконає програму, то згідно з законом трансформи вона переходить в старший клас, "змінюючи форму" в залежності від подальшої програми становлення, від того, в яких просторово-часових, фізичних станах матерії та її енерго-інформаційних структурах відбуватиметься подальший поступ.

Щаслива дитина, яка має батьків, вірить їм і любить їх. Щаслива людина, яка вірить в Бога і йде з любов'ю до Нього. Та ще щасливіша та, яка не тільки вірить, а й розуміє, знає, чому саме так побудований Розумний Всесвіт, що у нього є свій Батько, Творець Всесвіту, і що всі ми його діти!

Русь етнічна. Частина I

Вступ	4
Передмова.....	6
Короткий екскурс в історію Арати-Орантії-Русі-України.	9
Фрагменти прадавньої історії України.....	9
Відступ від теми, або дещо про етноси	13
Продовження теми	14
Походження назви "Русь"	15
Київська Русь	19
Історичні міфи	22
Походження російського етносу.....	25
Литовсько-польська доба в історії України	29
Руїна.....	33
Друге етнічне щеплення на угро-фінському привої.....	34
Ординський молох.....	36
Національна символіка Русі-України	40
Етнічні інваріанти і потенціали.....	43
Майбутнє України	47
Не зовсім коректні прогнози майбутнього.....	50

Русь Велесова. Частина II

Передмова.....	53
Історична довідка.....	54
Велесова Книга	57
З Арктики в Причорномор'я. Переселення в інські краї.	57
Легенда про Богумира. Перша хвиля повернення аріїв	58
Друга хвиля повернення оріїв-аріїв	59
Богумир і Ящер.....	60
Третя хвиля повернення оріїв-аріїв	61
Заповіт аріям	62
Патріарх Рус. Русколань. Венеди і вандали	63
Троянові віки. Межі етносів в II-I тис. д.н.е.	64
Четверта хвиля руху оріїв-аріїв.....	66
Бус Білояр.....	67
Після Троянових віків	69
Наближена хронологія подій за Велесовою Книгою. Схема руху індо-європейських народів	70

Русь Відична. Частина III

Передмова. Зміна епох	73
Канони Віри Відичної.....	75
Заповіт Сварога.....	75
Буття. Зоряний закон.....	75
Шлях до Вишнього.....	79
Сім творинь Бога	82
Відичні боги.....	84

Відичні свята і традиції	87
Відична Віра – магавіра III-го тисячоліття.....	89
Рух народів і витоки світових релігій	89
Біловоддя півдня України	95
Відична Віра – наріжний камінь духовності людства	98
Відична Віра і сучасні світові релігії	101
Біблія: Тора і Євангеліє.....	103
Русь і християнство.....	106
Русь Триславна. Частина IV	
Передмова	111
Від серця до серця	112
Від джерел до джерел.....	126
Нагорна проповідь Христа	126
Євангеліє від Матфея.....	127
Євангеліє від Луки	130
Євангеліє від Іоанна.....	134
Заповіді пророків	134
Із книги Еклезіяста.....	135
Беттельгейм Бруно: "Освітене серце"	135
Честерфільд. Листи до сина	137
Ліхтенберг. Афоризми	141
Різне.....	142
Заповіді	144
Заповіт Сварога	144
Із "Повчання Володимира Мономаха синам"	144
Заповіт Шевченка.....	145
Морально-етичний кодекс	146
Молитва за Україну.....	151
Гімн Сварогу	152
Національна символіка Русі-України	154
Розум у всесвіті.....	159